Michel Brice
Brigada Mondenă - Justițiara din Strasbourg

Capitolul I

În ciuda frigului înțepător care se lăsase peste Strasbourg de trei zile, Zohra Chabib simțea o minge de căldură care se răspândea din stomac în tot corpul, întărindu-i în treacăt mameloanele sânilor mari şi grei.

Era ora cinci şi jumătate după-amiază. Sau mai degrabă seara, pentru că în această jumătate de noiembrie soarele îşi începuse deja coborârea în spatele barierei muntoase a Vosgilor, munții care separau Alsacia de restul Franței.

Cerul era de un albastru intens în locul unde apunea soarele, dar aproape că se înnegrise la est, dincolo de Rin. Aerul rece şi imobil era de o transparență perfectă, aproape cristalină.

Erau deja trei zile de când se lăsase gerul peste Alsacia, dar Zohrei îi era cald. Din ce în ce mai cald, pe măsură ce parcurgea străzile drepte şi mohorâte ale cartierului Andre-Fortier, situat între stadionul Meinau şi cartierul Neudorf.

Cu un gest rapid, îşi deschise pe jumătate fermoarul bluzonului albastru din scai căptuşit. Coborând privirea, constată că sfârcurile întărite erau gata să străpungă materialul puloverului decoltat şi mulat. Un surâs mândru i se aşternu pe buzele pline şi parcă prea roşii, chiar dacă în acel moment nu era machiată.

Amin va aprecia asta cu siguranță.

Numai faptul că pronunțase mental numele celui din cauza căruia se găsea aici, o făcuse pe Zohra să simtă o umezeală călduță punând stăpânire pe abdomenul deja cuprins de frisoane.

Amin! Amin Al-Whalid... Era înnebunită după el încă de când avea treisprezece sau paisprezece ani. Asta însemna de vreo doi ani. Şi astăzi, în seara asta mai exact, venise momentul la care ea nici măcar nu îndrăznise vreodată să viseze.

Mai întâi, din cauză că nu era singura care îi făcea ochi dulci: jumătate din fetele cartierului Andre-Fortier nu se gândeau decât la un

singur lucru: să-l seducă pe Amin Al-Whalid şi să i se dăruiască. Un anumit număr dintre ele realizaseră chiar ceea ce îşi propuseseră. Pentru că la douăzeci şi trei de ani, Amin avea sângele fierbinte şi, umbla vorba printre fete că, în fiecare zi, se culca cu altă fată...

În timp ce mergea de-a lungul clădirii C3, cea maj lungă din cartier, Zohra zâmbi din nou mândră.

În cele din urmă, ea fusese cea care câştigase. De fapt, nu încercase niciodată să caute să-l ademenească pe Amin, să-l provoace sexual, aşa cum făceau celelalte fete, în special Yasmina, Sandrine şi chiar mironosita de Djemila. Toate cele amintite aveau avantajul enervant de a fi cu un an sau doi mai mari decât ea şi, mai ales, nu mai erau virgine de foarte multă vreme, în timp ce ea...

Ea era încă virgină.

În străfundul sufletului, nu simțea asta nici ca pe o mândrie, nici ca pe un handicap. După părerea ei, era doar o fată simplă în pas cu vremurile în care trăia, şi credea că nu întâlnise încă băiatul suficient de interesant, suficient de atrăgător, de dulce şi de tandru, care să-i trezească pofta să-i ofere ca jertfă acest ultim vestigiu al copilăriei unei femei...

Acum credea că îl întâlnise: se numea Amin Al-Whalid. Doar că, până acum o săptămână, Zohra nu şi-ar fi putut imagina niciodată că inaccesibilul Amin, „naşul" majorității fetelor din cartier, ar fi putut să-şi coboare privirea către ea şi să o găsească pe gustul lui.

Şi tocmai asta se întâmplase acum opt zile. Când se gândea la cele întâmplate, Zohrei nu-i venea să creadă că ar fi putut acționa şi altfel. Poate printr-un miracol.

În acea zi se întorcea de la centrul comercial situat la marginea cartierului Andre-Fortier sau „Cartierul" cum i se spunea aici, ca şi cum ar fi fost singurul care exista, ca şi cum lumea se termina la marginea blocurilor de acolo. Intrase în casa scărilor din blocul B4, unde, la etajul trei, locuia împreună cu mama şi bunicul, când Amin se ivise de nu se ştie unde.

Cu o țigară în colțul gurii, cu un zâmbet seducător pe față şi un tricou mulat pe care scria „FUCK" cu litere strălucitoare şi prin care i se vedea bustul musculos, Amin se aşezase între ea şi uşa care du-

cea la scări.

Zohra îşi simțise bătăile inimii accelerându-se atunci când Amin o învăluise cu privirea lui întunecată, virilă şi mângâietoare în acelaşi timp, oprindu-se în special asupra locurilor cele mai erotice de pe corpul ei, de care şi ea era conştientă.

Era mândră în special de sânii mari şi fermi, cu mameloane roşii oricând gata să se ridice, şi de crupa rotundă şi foarte cambrată, pe care avea grijă să o pună în valoare îmbrăcându-se numai cu blugi mulați sau fuste scurte şi foarte strânse.

Mai ştia că băieții nu erau insensibili nici la atracția erotică exercitată de gura ei roşie, de buzele pline şi strălucitoare, de ochii mari şi negri şi de chipul puțin rotund, înconjurat de o cascadă de păr negru şi ondulat.

Pe scurt, Zohra ştia că e mai degrabă minionă. Dar acolo, în fața lui Amin, simțise că toate calitățile ei de adolescentă beton se evaporaseră şi începuse să tremure din toate încheieturile, ca un puşti dus în biroul directorului şcolii.

— Ştii că te faci pe zi ce trece mai frumoasă? îi spusese el strivindu-şi neglijent țigara cu vârful adidaşilor Nike. Parcă ai fi o floare pe cale să se deschidă...

Zohra era destul de inteligentă şi umblată pentru a-şi da seama că vorbele lui Amin nu străluceau de originalitate; ar fi putut spune că erau chiar la limita de jos a banalității. Dar venind din partea lui, aveau acelaşi efect cu o descărcare electrică violentă.

În momentul în care deschisese gura pentru a răspunde, Amin îi prinsese bărbia între degetul mare şi arătător şi o sărutase. Respirația îi mirosea plăcut a tutun. La început timidă, apoi din ce în ce mai îndrăzneață, fata îşi băgă limba în gura băiatului care o îmbrățişa, în timp ce cu mâna rămasă liberă, acesta o apucase de talie şi o lipise de el. O ținea atât de strâns, încât Zohra simțea bara dură a sexului lui lipindu-i-se de abdomen şi lucrul ăsta o înnebunea.

În acele momente, dacă Amin s-ar fi hotărât să o trântească pe jos şi să o posede acolo, în mijlocul holului, era absolut sigură că nu ar fi făcut nici măcar un gest pentru a-l împiedica...

Dar, în loc să profite de avantajul pe care şi-l crease, Amin se înde-

părtase brusc de ea, lăsând-o complet dezorientată. Şi foarte frustrată.

- Va trebui să ne mai vedem într-una din zilele următoare, îi aruncase el neglijent, înainte de a ieşi din imobil.

Se revăzuseră în fiecare din zilele care urmaseră. Şi mândria fetei nu înceta să crească de fiecare dată. În brațele lui Amin, avea impresia că este pe cale să devină altcineva: o adevărată femeie.

Totuşi, chiar dacă îi permitea din ce în ce mai mult, lăsându-l să umble cu mâinile pe sub tricou şi, în cele din urmă, în chiloți, ceva nedefinit o împiedica să-i cedeze cu totul. O reticență ascunsă, pe care nici ea nu putea să o explice.

Poate că era promisiunea solemnă pe care şi-o făcuse ei înşişi, cu aproximativ un an în urmă. Îşi jurase că într-o zi va părăsi cartierul, pentru a nu mai reveni niciodată acolo. Pentru a trăi în exterior, „viața adevărată", aşa cum trăiau toate fetele de vârsta ei.

Ştia foarte bine că în Cartier nu avea nici un fel de viitor, fusese născută şi crescută aici, cu ceva mai mult de cincisprezece ani în urmă.

Viitorul se afla dincolo de clădirile gri şi sinistre. Era peste tot: la Strasbourg, la Paris, în toată Franța, dar NU în Cartier.

Asta şi pentru că Zohra îşi luase obiceiul de a pleca din ce în ce mai des din cartier pentru a cunoaşte alți oameni, pentru a vedea şi altceva decât bariera blocurilor gri. Flirta chiar cu doi sau trei alsacieni „pur sânge", iar unul dintre aceştia era chiar destul de bogat - tatăl lui fiind avocat, iar mama farmacistă. De aici aveau destui bani pentru a-şi putea permite să locuiască într-o casă mare din cartierul Robertsau, unul dintre cele mai selecte din oraş.

Zohra ştia că din cauza vizitelor ei în oraş, nu era privită cu ochi buni de fetele de aici, care nu părăseau aproape niciodată Cartierul şi care o considerau trădătoare şi ticăloasă din această cauză.

Toate astea îi inspirau şi mai multă voință de a reuşi să iasă de aici şi să scape de manevrele lui Amin care riscau să devină ireversibile, într-un fel sau altul.

Zohra suspină, ceea ce făcu să i se umfle şi mai mult pieptul şi aşa destul de dezvoltat. Dădu colțul aleii Myosotis, pentru a se îndrepta

către clădirea din prefabricate, pe care o numeau pompos „Centrul socio-cultural".

În cartierul Andre-Fortier, aproape toate străzile - în totalitate drepte şi perpendiculare - purtau nume de flori. Zohra se întreba câteodată dacă din naivitate sau cinism luaseră autoritățile această hotărâre. În orice caz, ceea ce te frapa era contrastul izbitor între numele străzilor şi peisajul dimprejur.

Pentru că, în spațiul dintre clădiri şi străzi, mai existau încă peluze jalnice, prin care pământul îşi făcea apariția pe bucăți din ce în ce mai mari. Era ca o lepră destinată să invadeze totul, şi toată lumea se aştepta ca asta să se întâmple într-o zi sau alta.

Dar astăzi, drumul Zohrei către centrul sociocultural era într-adevăr presărat cu flori. Erau cele pe care şi le închipuia şi, mai ales, cele mai misterioase, mai calde, aproape tropicale, cu miasme grele şi înnebunitoare, pe care numai ea le simțea în interiorul pântecelui fremătător.

Zohra se decisese în ajun. Aşa cum se întâmplase foarte des în ultima vreme, se întâlnise cu Amin într-una din scările fără locatari la parter. De la etajele superioare ajungeau până la ei zgomotele unor aparate de radio, ca şi cele ale unor copii plângând şi ale mamelor care încercau să-i potolească. Toate astea în cel puțin cinci limbi total diferite.

Într-un moment în care erau foarte strâns înlănțuiți, Amin îi luase mâna şi o condusese cu blândețe către un loc foarte intim al lui.

Deşi se lăsase de bunăvoie, Zohra tresări uşor în momentul în care degetele i se strângeau împrejurul a ceva cald, tare şi fremătător: ceva care i se păruse enorm, amenințător şi în acelaşi timp foarte blând.

Era primul sex bărbătesc pe care îl atingea.

Cu inima bătându-i nebuneşte, Zohra mângâiase membrul țeapăn şi noduros; la început încet, aproape timid, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce respirația lui Amin se întețea.

În momentul în care bărbatul ejaculase - cu jeturi lungi şi suspine răguşite - Zohra se simți tare mândră. Dar, imediat ce îşi reveni şi se îmbracă, Amin îi luă fața în mâini şi îi spuse pe un ton ferm:

- Ştii, am trecut de mult de vârsta când mă mulţumeam cu o tăvăleală rapidă prin scara unui bloc. Dacă vrei să rămânem împreună, va trebui să-mi dai ceva mai mult decât atât! Dacă nu, mai bine ne spunem „adio" imediat...

În acel moment, la gândul că l-ar putea pierde, Zohra simţi cum i se topeşte tot corpul. Şi îşi dădu seama imediat că trebuia să i se dăruiască. Când voia el şi unde voia. Amin probabil că descifrase deja răspunsul în privirea ei, pentru că, exact înainte să iasă, îi spuse în şoaptă:

- Ne întâlnim la cinci şi jumătate, la Centru...

Şi acum Zohra se ducea la întâlnire... Noaptea se lăsa din ce în ce mai repede peste oraş... o noapte de cristal, transparentă şi rece, tulburată doar de ferestrele luminate ale clădirilor şi de felinarele care nu apucaseră încă să fie sparte cu pietre...

Mica esplanadă care se găsea în faţa Centrului socio-cultural era ca de obicei plină de cutii goale de bere şi sticle de Cola împrăştiate peste tot. Se mai găseau acolo şi ambalaje de hamburgeri mototolite, hârtii şi cutii de carton. Şi Zohra ştia că dacă ar fi căutat cu atenţie prin iarba îngălbenită, ar fi găsit cu siguranţă şi câteva seringi folosite...

Cu inima bătându-i puternic, fata împinse uşa metalică a intrării în imobil. Aceasta se deschise cu un geamăt lugubru, ecoul auzindu-se cu siguranţă în toată clădirea goală.

De multă vreme Centrul socio-cultural nu mai găzduia nici un fel de activitate care să confirme numele pe care îl purta. Inaugurat cu mare pompă în urmă cu zece ani, îşi redusese activităţile în decursul anilor, în parte datorită bugetului insuficient dar şi din cauza dezinteresului manifestat de populaţia locală.

De vreo trei ani încoace, până când municipalitatea se va hotărî să-l dărâme, Centrul servea foarte bine reuniunilor sălbatice ale tinerilor din cartier, care puteau să-şi desfăşoare aici toate activităţile curente - mai mult sau mai puţin legale.

Uşa se închise în spatele fetei. Făcuse un zgomot sinistru, înspăimântător şi acum încăperea se cufundase într-un întuneric aproape complet.

Nu-şi putu reține un strigăt de teamă atunci când simți mâna care o apucase de umeri. Apoi, aproape imediat, se cufundă în brațele lui Amin şi frica îi dispăru făcând loc unui irezistibil val de dorință.

- Vino pe aici... îi şopti el la ureche, trăgând-o în acelaşi timp către încăperea situată în dreapta intrării. O mână i se odihnea pe crupa irezistibilă a fetei.

Ghemuită de frig la pieptul băiatului, Zohra intră într-o încăpere foarte lungă şi în întregime goală, prost luminată de unul din felinarele de pe stradă. În spate, lângă un perete, era aşezată direct pe podea, o saltea. Văzând toate astea, Zohra simți inima strângându-i-se.

Aici avea Amin intenția să facă dragoste cu ea? în acest loc sinistru şi rece? Zohra nu era în mod deosebit o romantică, dar îşi imaginase totuşi altceva pentru ceea ce reprezenta „noaptea nopților"...

Timidă, îi atrase atenția lui Amin asupra acestui lucru. Băiatul râse scurt şi îi mângâie neglijent părul:

- Nu contează decorul, frumoasa mea! Ceea ce e important este ceea ce se întâmplă între noi doi. Cât despre frig... nu-ți face griji: ştiu ce să fac pentru a te încălzi imediat, ai încredere în mine! Hai, dezbracă-te...

Din cauza frigului, din cauza stomacului care i se strânsese, din cauza aerului închis din încăpere, Zohra ar fi avut chef să zică nu, să-i spună că nu mai vrea - nu aşa, nu aici...

Dar buzele îi rămaseră lipite şi degetele tremurătoare desfăcură fermoarul bluzonului de scai, apoi îşi scoase şi tricoul pe deasupra capului. După toate astea se dezbrăcă şi de fusta scurtă, ajungând în cele din urmă şi la chilotul cu roşu şi alb.

- Ei, da! E destul de impresionant! spuse Amin, când o văzu goală în întregime. Ştiu că nu o să mă plictisesc cu tine...

Pentru o clipă, Zohra întoarse privirea. Nu ştia din ce cauză, dar ochii lui Amin, ieşiți din orbite şi lucind de dorință, nu o făceau să se simtă tocmai în largul ei. Erau ațintiți asupra triunghiului negru şi cârlionțat şi o făceau să se simtă doar ca un obiect al plăcerii. O bucată de carne scoasă pe tarabă...

Dar, din nou, totul dispăru în momentul în care Amin o apucă de talie şi o trase lângă el. Cu un frison de excitare, simți cum catarama

curelei lui i se încrustează în pielea sensibilă a abdomenului...

Fără a-şi da prea bine seama cum, Zohra se trezi lungită pe spate, pe salteaua aspră care degaja un miros puternic de mucegai. Greutatea lui Amin, care se urcase peste ea, îi tăia respirația. Dintr-un soi de reflex, închise brațele în jurul umerilor bărbatului şi deschise picioarele cât putu de mult

Zohra abia avu timp să-şi dea seama că Amin nici măcar nu se dezbrăcase, pentru că imediat simți ceva tare pătrunzând printre petalele florii încă intacte.

Apoi, scoase un țipăt scurt şi ascuțit.

Brutal, fără nici cea mai mică pregătire, Amin ajunsese în fundul intimității ei.

Cu ambele mâini, Zohra încercă să-l îndepărteze de lângă ea, doar pentru a face să înceteze durerea arzătoare. Dar Amin începuse să se mişte înăuntrul ei din ce în ce mai repede - îi simțea în ureche răsuflarea răguşită şi caldă, în timp ce catarama îi zgâria pielea la fiecare cursă.

După o perioadă din fericire destul de scurtă, simți cum corpul lui Amin devine deodată încordat şi ceva cald şi umed îi inundă intimitatea, şi înțelese că bărbatul tocmai ejaculase.

Gata, se terminase.

Nu mai era virgină şi nu va mai fi niciodată de acum înainte.

În timp ce Amin se ridicase deja - fără un cuvânt, fără o mângâiere - Zohra rămăsese întinsă pe salteaua soioasă, fără a-şi strânge măcar picioarele.

Nu-i venea să creadă. Totul i se învălmăşea în cap. Nu era posibil! Nu putea să fie aşa! Nu putea să fie doar aşa!

Amin chiar făcuse dragoste cu ea? Această intruziune brutală în interiorul pântecelui ei însemna a face dragoste?

Nu! Era imposibil! Trebuia obligatoriu să se mai întâmple şi altceva...

- Da ştiu că a ieşit bine! exclamă Amin cu o voce satisfăcută, aproape mândră. Evident, pentru tine nu a fost aşa teribil, nu? E normal pentru prima dată. Dar cu atât mai mult vei aprecia ceea ce va urma. Ți-am pregătit o mică surpriză. Tu, care iubeşti atât de mult

bărbații, s-ar putea să fii mulțumită... În orice caz, dacă nu apreciezi, va fi cu atât mai rău pentru tine!

Complet dezorientată, Zohra îl văzu pe Amin cum iese din încăperea întunecată şi se ridică pe coate să-l strige. Nu mai avu timp.

Uşa se deschise din nou şi Amin reapăru. Zâmbea în continuare, dar nu mai era acelaşi zâmbet. Într-o fracțiune de secundă, Zohra înțelese că era gata să se afunde într-un coşmar.

Amin nu mai era singur: în spatele lui, în cadrul uşii, se găsea un grup de cinci sau şase băieți care se uitau la ea cu ochi pofticioşi. Îi cunoştea pe toți, pe unii dintre ei chiar foarte bine. Erau băieți care trăiau în acelaşi cartier cu ea. Zohra ar fi putut să-i spună fiecăruia pe nume, fiind sigură că nu ar fi greşit cu nici unul. Discutase pe stradă cu majoritatea dintre ei, şi nu doar o singură dată. La urma urmei, erau aproape prieteni. Chiar membri ai aceleiaşi familii, pentru că erau născuți cu toții în acelaşi loc, la unul sau două blocuri distanță...

Numai că, acolo, nu mai erau prieteni, nu mai erau tinerii gentili pe care îi cunoştea. Din grupul lor, cel mai mare avea cel mult douăzeci şi şapte de ani, iar cel mai mic abia vreo cincisprezece.

Acum erau lupi. Lupi înfometați de sex care aveau intenția clară să profite de corpul ei... cu binecuvântarea lui Amin!

Împietrită de groază, Zohra îi văzu avansând şi aşezându-se în semicerc în jurul saltelei, de o parte şi de alta a lui Amin care în prezent o țintuia cu o privire dură şi rece, aproape răutăcioasă.

- Ştii ce ne dezgustă cel mai mult la ceva care ne aparține? îi aruncă el cu o voce pe care fata abia o recunoscu. E faptul că preferă să se îmbrățişeze cu unii din afară, mai degrabă decât cu noi! Asta faci, nu-i aşa? Crezi că nu ştim că i-ai luat la rând pe toți bufonii din Robertsau? Banii lor te excită? Au destui pentru tine, nu?

- Amin, te rog... Eu...

- Gura! Aici, trădătorii nu au dreptul la cuvânt! E chiar mai rău decât în altă parte: aici nu au decât un drept: să tacă. Şi au şi o obligație: să ne golească ouăle unde şi, mai ales, când avem poftă. Ai înțeles? Şi băieții mei de acolo au un chef nebun să şi le golească. S-ar părea că o să ai grijă de noi o bună bucată de vreme şi pentru asta

trebuie să ne pui la dispoziție tot arsenalul de care dispui! Hai, băieți, puteți începe: e în întregime a voastră...

O poştă.

Ca toate fetele din Cartier, Zohra auzise vorbindu-se despre asta. Ştia că există aşa ceva: un fel de viol colectiv, unde băiatul îşi împrumuta prietena camarazilor. Aceştia se întreceau între ei până când îşi satisfăceau absolut toate dorințele. Şi, când le venea din nou pofta, totul reîncepea.

Asta din cauză că fata care fusese o dată victima unei astfel de chestii, aparținea definitiv băieților care profitaseră de ea. Aşa era regula. Legea nescrisă, dar intangibilă a cartierului.

Zohra auzise vorbindu-se de aşa ceva, la fel ca toate celelalte fete. Dar se gândea că, dacă asta se întâmpla cu adevărat, nu se putea întâmpla decât în cartierele mărginaşe ale marilor oraşe precum Parisul. Cu siguranță nu la Strasbourg şi, cu atât maj puțin în Cartier.

În orice caz, asta nu i se putea întâmpla ei, pentru că ştia pe toată lumea din Cartier. Şi până acum credea că nu are decât prieteni... Numai că, acum înaintea ei se găseau aceşti adolescenți pe care îi cunoştea dintotdeauna. Şi ceea ce citea în ochii lor o împiedica să mai mişte, transformându-i muşchii într-o masă de plumb.

De acum era sigură: ceea ce auzise doar, urma să se întâmple acum în Centrul socio-cultural şi, pe post de om bun la toate era ea: Zohra Chabib. Adusă aici chiar de cel căruia îi dăruise trupul şi sufletul: Amin!

Vru să-l cheme, să-l implore, să-l roage; vru să plângă, să strige, să amenințe, să urle.

Dar din gura ei nu ieşi nici un sunet: din ochi nu-i curse nici o lacrimă. Rămase acolo, imobilă, goală, demnă de milă, pe salteaua murdară, şi în acest timp cercul adolescenților se strângea tot mai tare în jurul ei.

În dreapta sa îl văzu pe Djamel - un băiat de şaisprezece ani care locuia împreună cu părinții la a treia scară de bloc de la locuința ei. Se descheiase la pantaloni şi îşi scosese sexul maroniu în erecție completă. Şi-l prinsese între degetul mare şi arătător şi îl agita în sus şi-n jos la câțiva centimetri de chipul congestionat al fetei.

- Priveşte asta, îi spunea el cu o voce puțin cam prea puternică, probabil pentru a-şi da curaj. Nu e ca la javrele alea cu care umbli tu, nu-i aşa?

Tonul îi era dur şi sec. Dar, în acelaşi timp, văzu brusc o mică lucire de îngrijorare care dansa în ochii întunecați ai băiatului.

Privind la ceilalți cinci - Amin se îndepărtase şi nu îl mai vedea, zări lumina tremurătoare cum dansa în ochii tuturor. Şi înțelese şi motivul, în ciuda fricii care îi bloca respirația.

Motivul era ea. Îi impresiona! Le era frică! Nici unul nu îndrăznea să comită gestul blasfemiator în direcția corpului ei gol, cu pielea albă întunecată doar de părul ei lung care îi acoperea sânii şi de blănița din jurul intimității.

Această descoperire o făcu să zâmbească, un zâmbet pe care nu avu prezența de spirit să-l ascundă.

Şi care declanşa totul.

- Pe cuvântul meu că nenorocita asta îşi bate joc de noi! exclamă Kevin, un blond de vreo şaisprezece ani. Din cauza faptului că era singurul „alb" din bandă - încerca să epateze pentru a scăpa de complexul de a fi diferit de ceilalți. Ia uitați-vă cum râde ca o tâmpită! Mă enervează!

Se lăsă în genunchi aproape de corpul gol al Zohrei, puse mâna dreaptă pe blănița buclată din jurul intimității ei, şi îşi afundă brutal două degete înăuntru, făcând-o să se cabreze ca sub lovitura unei cravaşe.

Acesta fu ca un semnal. Cu ochii ieşiți din orbite, Zohra văzu cinci sexe masculine apărând în acelaşi timp în jurul ei. Membre în erecție, umflate de dorința de a abuza de ea, de a profita de corpul ei pe care Amin li-l livrase.

Simți mâini neidentificate cum îi iau în primire sexul şi fesele, cum îi frământă sfârcurile fragile ale sânilor.

Vru să țipe, dar în momentul în care deschidea gura, chipul lui Salman îi intră în câmpul vizual.

Salman era fără îndoială cel mai tânăr din toată banda. După părerea ei nu avea mai mult de cincisprezece ani. Şi, cu tenul lui fin, cu coşurile din jurul ochilor şi trupul mic şi subțire, ar fi putut foarte

bine să treacă drept un puşti de doisprezece-treisprezece ani. Avea o grație aproape feminină.

Numai că, asemenea celorlalți, se descheiase şi el la pantaloni de unde scosese o vergea care nu prea părea a fi a unui puşti, ci mai degrabă a unui bărbat bine dotat.

Dar nu asta voia Salman să-i prezinte Zohrei. Cu o privire imploratoare, ca şi cum ar fi vrut să se scuze că se găsea acolo cu ceilalți, îi luă chipul în palme şi, încet, aproape ezitant îşi puse buzele pe cele ale tinerei care se găsea la dispoziția lui.

Apoi, îndepărtându-şi chipul câțiva centimetri, zâmbi şi îi spuse cu o voce tremurătoare, ca şi cum s-ar fi speriat de propria îndrăzneală:

- Ştii că eşti foarte frumoasă? Nu-i aşa? De multă vreme... am chef de tine... în sfârşit, tu eşti cea care mă întărâtă cel mai tare dintre toate târfele din cartier!

O îmbrățişă din nou, dar de data asta cu ceva mai multă siguranță şi chiar cu ceva mai multă ardoare, fapt care o făcu pe Zohra să-l cuprindă cu brațele pe după umeri, lucru pe care ea nu şi-l dorea.

În acel moment, se produse ceva în ea. Ceva care o lăsă stupefiată. Ca şi cum creierul ei se împărțise în două emisfere, incapabile de a comunica una cu alta.

Prima jumătate continua să simtă acelaşi dezgust, aceeaşi umilință, aceeaşi revoltă față de ceea ce era nevoită să suporte. Ar fi vrut să-l vadă mort pe acest băiat care nici măcar nu se distingea bine în întunericul din încăpere, dar care cu unul dintre degete forța intrarea cea mai secretă a corpului ei. Ar fi vrut să-l vadă mort şi pe cel care îi ridicase picioarele şi începuse curse de du-te-vino, cu mişcări puternice din şolduri. Ar fi vrut să moară şi Djamel, care acum îşi plimba capătul sexului lucios pe deasupra sânilor ei, insistând în special pe sfârcuri, în fine, ar fi vrut să moară şi ceilalți doi care îşi aşteptau rândul, în timp ce cu una dintre mâini se mângâiau încercând să-şi întrețină erecția.

Numai că acum exista şi cealaltă jumătate a creierului. Jumătatea necunoscută, ciudată, înfricoşătoare chiar, cea care îl făcuse să-l îmbrățişeze pe Salman. O jumătate care, pe măsură ce secundele tre-

ceau, punea din ce în ce mai multă stăpânire pe cealaltă, ajungând chiar până acolo încât era aproape gata să facă să amuțească în întregime vocea furiei, a fricii şi a revoltei.

Această jumătate îi spunea că e un fel de regină atotputernică şi că cei şase băieți care o înconjuraseră şi o priveau înfometați de sex, nu o priveau decât pe ea; era singurul lor centru de interes. Numai ea, prin frumusețe, prin farmec, prin erotism, le aprinsese dorințele. Ea era cea care îi făcea să tremure! Pe toți!

În acel moment, viețile lor nu mai depindeau decât de ea! Ei credeau că îi impun dorințele lor, dar, în realitate ea era la originea a tot ceea ce se întâmpla, era în centrul întâmplărilor, în timpul petrecut aici, în acest local jegos, prost luminat şi mirosind a închis, ea era centrul lumii lor, ei nu existau decât prin ea!

Băiatul care o viola scoase un geamăt răguşit şi se descărcă în străfundul ei înainte de a se retrage. Şi Zohra îşi spuse că tocmai îi luase puțin din forță. Acea forță de care toți băieții erau atât de ridicol de mândri. Ea avea puterea de a le-o sustrage, deci era mai puternică decât ei!

Atunci, în loc să profite de acest mic răgaz care i se oferise pentru a închide coapsele rotunde de adolescentă, Zohra le deschise şi mai mult, în timp ce un val de căldură umedă, necunoscută şi misterioasă o pătrundea peste tot. Şi, în momentul în care un nou sex dur se strecură înăuntrul ei nu-şi putu reține suspinul care îi urcase pe buze.

Cu un aer relaxat, îşi trecu limba peste buzele uscate, privindu-l pe Salman direct în ochi.

Adolescentul probabil că a înțeles imediat mesajul, pentru că fața i se împurpură violent, în timp ce se urca deasupra ei, încălecând-o astfel încât sexul lui tremurător să ajungă în dreptul buzelor ei.

Şi acum, fără nici un fel de dezgust, ba chiar cu un fel de foame tulburată şi nouă, Zohra deschise gura pentru a înghiți membrul care îi solicita mângâierea.

În acel moment, pentru că unul dintre băieți se mişcase, ochii i se încrucişară cu cei ai lui Amin care contempla scena cu sprâncenele încruntate ca şi cum ar fi fost preocupat de ceva.

Zohra îi susținu privirea cu o luminiță sfidătoare ascunsă în fundul ochilor. Şi, ca o provocare, înghiți şi mai mult sexul lui Salman care îi apăsa buzele. În acelaşi timp, întinse brațul dreptei şi strânse degetele în jurul sexului micului Kevin, care din cauza surprizei scoase un țipăt scurt şi foarte ascuțit. Zohra simți un fel de bucurie sălbatică auzind țipătul prin care adolescentul blond părea că îi recunoaşte superioritatea. Aşa se simțea în acel moment: regina unui teritoriu oarecare, întunecat şi murdar, dar în care domnea fără nici un fel de diferențiere între supuşi, unde bărbații care credeau că o domină şi o subjugă erau de fapt doar nişte bieți sclavi, legați de corpul ei cu legături invizibile, dar cu toate astea imposibil de rupt - era vorba de dorințele lor.

Astea se întâmplau, deşi undeva în străfundul creierului, departe de tot, cealaltă voce abia de se auzea, continuând să îşi strige dezgustul şi revolta...

Amin Al-Whalid nu se putu împiedica să întoarcă primul privirea. Avea impresia că Zohra încerca să-l provoace, să-l excite prin gelozie.

Zâmbi scurt şi ridică din umeri. „Ce tâmpită! gândi el îndreptându-se către uşa rămasă întredeschisă. Ce-mi pasă mie cu cine se îmbrățişează ea? Mă enervează curva asta, la urma urmei nu a primit decât ceea ce merita! Se va învăța minte să mai hoinărească afară din Cartier. Şi, oricum, eu am fost primul care a avut-o! Gata, ajunge cu prostiile! E timpul să mă apuc de lucruri serioase..."

Înainte de a ieşi din local, Amin se întoarse pentru a arunca o privire către salteaua întinsă pe jos. Un surâs subțire i se aşternu pe buze când văzu scena care avea loc în acele momente.

Djamel şi Hafid, cei mai în vârstă din tot grupul, tocmai o întorseseră pe Zohra pe burtă şi, în ciuda protestelor ei şi a slabelor încercări pe care le făcea pentru a scăpa, o țineau în patru labe cu crupa îndreptată în sus. Erau ajutați de Kevin şi Abdou - al cărui strabism dobândit la naştere părea că se accentuează şi mai mult din cauza excitării.

Amin mai aşteptă câteva momente, doar până când îl văzu pe Djamel penetrând-o. Strigătul sfâşietor al Zohrei îi mai răsuna încă în

urechi când ieşi din încăpere şi se opri într-una alăturată celei în care se petrecea orgia.

Scoase un oftat de uşurare în momentul în care descoperi acolo un bărbat de talie mijlocie, brunet, îmbrăcat într-un costum din flanelă albastră, făcut la comandă. Probabil că tot la comandă erau făcuți şi pantofii din piele cu cusătură dublă.

Amin Al-Whalid nu prea fusese convins că „invitatul" lui va veni. Credea că se răzgândise, ceea ce pentru el reprezenta o posibilitate de câştig pierdută...

Dar acum totul era bine: oaspetele venise. Măcar nu-şi pierduse degeaba timpul cu Zohra...

Bărbatul nu-l auzise intrând, atât era de absorbit de spectacolul pe care îl contempla prin vizorul de care îşi lipise efectiv chipul. Amin ştia perfect ce se năşea dincolo de acea fereastră interioară, care nu mai fusese deschisă de foarte multă vreme: era camera în care, în acest moment, Zohra era sodomizată de Djamel. După care vor urma cu siguranță toți ceilalți.

- Bună seara, frate! spuse Amin pe un ton vesel. Vezi că m-am ținut de cuvânt?

„Fratele" părăsi fereastra cu regret şi aruncă o privire răutăcioasă către cel ce intrase. Avea cam cincizeci de ani, părul negru îi cădea pe frunte până la sprâncenele negre şi dese de deasupra ochilor întunecați care se mişcau încontinuu şi debordau o inteligență ascunsă. Avea nasul drept şi osos, dar care se termina cu o biluță de carne mai moale. Gura era fină şi frumoasă, cu buze bine definite. Tot chipul lui degaja o impresie de răceală, de superioritate conştientă care, chiar dacă îl enerva puțin, reuşea să-l impresioneze şi pe Amin.

- Ți-am cerut să nu-mi mai spui aşa! mormăi el cu o voce răguşită din care răzbătea un imperceptibil accent insular. Din câte ştiu eu, nu am păscut vitele împreună!

Amin îşi luă un aer nevinovat înainte de a răspunde:

- Ei, gata! Nu te mai enerva! Până la urmă, te-ai născut în Algeria ca şi părinții mei şi vorbeşti araba mai bine ca mine, nu? Deci suntem „frați" într-un fel!

- Ludovic al XIV-lea şi grăjdarul lui s-au născut în aceeaşi țară şi

vorbeau aceeaşi limbă, îi replică interlocutorul pe un ton muşcător. Ăsta nu a fost un motiv pentru a se trage de şireturi cu el!

Amin ar fi vrut să-i zică vreo câteva acestui alb arogant care se credea descendentul direct al monarhilor Franței, dar, având în vedere situația de față, încercă să judece ceva mai diplomatic, şi se reținu.

- Bine, bine! spuse el. Acum am altceva de făcut! Mi-am îndeplinit misiunea şi acum e timpul să v-o îndepliniți pe a dumneavoastră... Maiestate!

Dorința fusese mai puternică decât el şi i-o trântise...

Fără a părea că remarcase ironia, „Maiestatea Sa" scoase din buzunarul interior al costumului o legătură de bilete de cinci sute de euro şi i-o întinse lui Amin, fără a-i arunca măcar o privire:

- Trei mii cinci sute... poți să verifici...

- Nu e nevoie, am încredere, răspunse Amin cu o privire bănuitoare îndreptată către teancul care spunea cu totul altceva.

- În cazul ăsta poți să pleci, nu mai am nevoie de tine, încheie cel care plătise şi-i întoarse în acelaşi timp spatele lui Amin pentru a vedea ce se mai întâmplă de cealaltă parte a ferestrei prăfuite şi plină de pânze de păianjen.

Amin băgă banii în buzunarul interior al bluzei şi se îndreptă spre ieşire.

Nu-l mai interesa nimic din ceea ce se va mai întâmpla.

Rămas în picioare în camera întunecată, Pierre-Antoine Saleze îşi simți tâmplele acoperindu-i-se cu o peliculă fină de transpirație rece.

Visul lui dintotdeauna prindea viață. Scena pe care o urmărea îl obsedase de foarte mulți ani, încă de când se apropiase de vârsta de patruzeci de ani. Cu ochii ieşiți din orbite, cu gura întredeschisă şi cu mâinile tremurându-i uşor, îşi lipi din nou fruntea de ferestruică şi spectacolul care se derula dincolo dădu naştere în creierul lui unor unde plăcute şi calde care se propagară rapid în tot corpul.

Pierre-Antoine Saleze avusese un moment de îngrijorare atunci când văzuse cum fata de pe saltea participă la violul colectiv a cărei victimă trebuia să fie. Participa cu o plăcere pe care el o găsise obscenă şi respingătoare.

Dar, din fericire, totul se sfârşise cu bine. În prezent, fata începuse din nou să se roage, să plângă şi să se zbată disperată în încercarea de a scăpa de toate aceste sexe care o perforau fără cea mai mică milă, în toate locurile posibile ale corpului deja martirizat.

În momentul în care Pierre-Antoine Saleze îşi reluase observaţia, unul dintre tinerii violatori ai fetei - despre care ştia de la Amin că se numeşte Zohra, îşi pusese membrul în faţa gurii. În patru labe pe saltea, suportând atacurile sălbatice ale micului blond care pompa fără nici un fel de menajamente, fata întorsese capul într-un moment derizoriu de refuz. Imediat, băiatul o luase de părul negru şi ondulat şi o trăsese violent în faţă pentru a o forţa să deschidă gura. Apoi, cu o forţare sălbatică intrase adânc printre buzele roşii.

Îmblânzită, cu corpul agitat de tresăririle pe care i le impunea pistonatul continuu al blondului agăţat în continuare de coapsele ei, Zohra înghiţi sexul brun şi noduros şi încercă să-l sugă cât putea de bine.

Transpirat pe la tâmple, Saleze vedea de la postul de observaţie cum lacrimile curgeau din ochii pe jumătate închişi ai fetei până atingeau pistonul de carne congestionată care intra şi ieşea din gura ei cu regularitatea unui metronom.

În acel moment, Pierre-Antoine Saleze îşi simţi sexul cum se ridică încet şi împinge în materialul pantalonului. Trebui să se abţină puternic pentru a nu se duce imediat în camera vecină, chiar cu riscul de a arunca la gunoi scenariul minuţios pe care el însuşi îl pusese la punct.

De câtă vreme nu mai avusese în faţa ochilor o viziune atât de înnebunitoare, atât de încărcată cu electricitate erotică? De patruzeci de ani? Mai mult? Era foarte dificil să-şi aducă aminte, pentru că totul era acum amestecat în mintea sa. Sau, mai precis, datele se amestecau. Pentru că restul, esenţialul scenei la care asistase atunci, îi rămăsese în cap cu o claritate insuportabilă.

Atunci avea opt sau nouă ani. Era foarte cald, ca în toate amintirile sale din copilărie care priveau Algeria natală. Era în vila mare. în alb şi crem, din mijlocul plantaţiei de viţă-de-vie pe care tatăl lui, Rene Saleze, o avea la Ain-el-Turck - un orăşel pe malul mării, situ-

at între Mers-el-Kebir şi Capul Falcon, la cincizeci de kilometri vest de Oran.

Acolo se născuse Pierre-Antoine, la 26 august 1952, undeva între albastrul profund al Mediteranei şi verdele prăfuit din Djebel.

Spre sfârşitul dimineții acelei zile de pomină se încălzise extraordinar de tare şi, pentru a scăpa de lecția de pian la care mama sa se încăpățâna să-l trimită, deşi nu avea nici un fel de înclinație pentru muzică, se ascunsese în rezerva din imediata apropiere a biroului în care tatăl său îşi petrecea marea majoritate a timpului, primindu-şi supraveghetorii şi chiar muncitorii arabi.

Pierre-Antoine se refugiase acolo ştiind că tatăl său trebuia să plece să inspecteze viile care se întindeau pe drumul către Ain-Temouchent şi că nu se va întoarce decât către după-amiază. Numai că de abia intrase în cămăruța plină de clasoare, dosare, sticle goale şi butoiaşe de lemn, că tatăl său îşi şi făcuse apariția în birou, tăindu-i orice cale de retragere.

Şi nu era singur, în spatele lui se găsea un arab slab şi cu chipul plin de riduri pe care Pierre-Antoine îl cunoştea foarte bine: era Mohammed Benslimane - intendentul adjunct de pe domeniul Bou-Sfer. Acesta era urmat de fiica lui - o adolescentă de paisprezece sau cincisprezece ani, pe care, atât cât putea zări prin deschizătura uşii, o găsea incredibil de frumoasă. Avea părul negru şi lung, gura roşie şi strălucitoare şi pieptul umflat i se ghicea prin rochia multicoloră, dar fără nici o formă. Înainte de toate, Pierre-Antoine se întreba de ce plângea atât de tare, cu hohote înăbuşite. După un schimb de replici în arabă între intendent şi tatăl său înțelesese motivul acestor lacrimi. De ceva vreme, în ciuda avertismentelor tatălui ei, Aicha Benslimane se obişnuise să-şi piardă timpul în compania unor puşti din casbah-ul Ain-el-Turck. Şi ceea ce trebuia să se întâmple, se întâmplase chiar în acea dimineață: băieții o atrăseseră pe Aicha între dunele de nisip şi o violaseră în voie, fiecare pe rând şi de mai multe ori.

Rene Saleze ajunsese chiar la timp pentru a-l împiedica pe Mohammed Benslimane să-şi omoare fiica sub pretextul că a fost dezonorată...

La capătul câtorva minute de discuții, Rene Saleze prinsese puteri şi îi ordonase intendentului să se retragă pe domeniu şi să-şi lase fiica în grija lui. Bătrânul se executase nedumerit şi ieşise din birou cu spatele, făcând plecăciuni adânci. Apoi, Pierre-Antoine îl văzuse pe tatăl său instalându-se confortabil în fotoliul mare de piele din fața biroului şi făcându-i semn fetei să se apropie, începuse să-i vorbească, însă atât de încet, încât Pierre abia reuşi să înțeleagă câteva cuvinte. În mare, îi promisese să o scape de furia tatălui ei şi să îi găsească ceva de muncă pe domeniile viticole pe care le deținea, cu condiția ca de acum înainte comportamentul ei să fie ireproşabil şi mai ales să îl asculte întotdeauna fără să crâcnească. Toate aceste promisiuni era întrerupte de vorbe de consolare pe care, contrar obiceiurilor lui, le spunea chiar cu o voce blândă.

În picioare lângă birou, Aicha scutura în continuu din cap, continuând să plângă în linişte.

Pierre-Antoine nu mai avea acum decât o singură grijă: lecția de pian i se terminase şi tatăl lui ar fi trebuit deja să plece din birou pentru a putea ieşi din ascunzătoare şi el.

Atunci se produsese „asta".

Brusc, fără ca vreuna din trăsături să anunțe aşa ceva şi, mai ales, fără a înceta să-i vorbească foarte blând, Rene Saleze îşi pusese mâna pe coapsa goală a fetei. Apoi, împietrit, Pierre-Antoine văzuse cum brațul tatălui urcă pe dedesubtul fustei largi a adolescentei. Ca prin miracol, Aicha încetase să mai plângă şi un zâmbet ciudat i se aşternuse pe buze.

Ca toți puştii de vârsta lui, Pierre-Antoine ştia că femeile şi bărbații puteau face anumite lucruri împreună. Dar ca un asemenea lucru să îl facă tatăl lui, şi mai ales acesta să-şi manifeste dorința față de o fată atât de tânără precum Aicha Benslimane, asta nu reuşea să înțeleagă, îl şi înspăimânta puțin.

Şi, în acelaşi timp, se pare că lucrurile se precipitau şi luau deja o întorsătură serioasă.

Pierre-Antoine văzu fața rotundă a tatălui cum se înroşeşte până devine vânătă, în timp ce cu ambele mâini îi ridicase fusta fetei până la talie. Aproape că i se oprise respirația când văzuse triunghiul

negru care umbrea abdomenul adolescentei. Şi îşi pierdu suflul când văzu degetele groase ale tatălui său care frământau continuu fesele albe ale lui Aicha pe care fata le cambra cu plăcere în direcția lui.

Dar stupefacția lui Pierre-Antoine atinsese punctul maxim în momentul în care fata, cu o îndrăzneală care îl năuci, începu să-l descheie pe tatăl său la pantaloni.

Din ce în ce mai sufocat, puştiul văzu cum iese de acolo un fel de ciomag dur de piele brună care îi păru enorm, amenințător, înspăimântător.

Dar Aicha nu avea nici un fel de teamă. Dimpotrivă, avea un fel de bucurie în momentul în care îi depărtase coapsele lui Rene Saleze. După asta îl încălecase şi imediat sexul bărbatului dispăruse în întregime în centrul triunghiului negru.

Foarte repede, bărbatul şi fata începuseră să geamă şi să sufle greu. Rene Saleze dezgolise sânii partenerei sale şi sugea cu aviditate sfârcurile brune şi întărite, mormăind ca un animal.

În spatele uşii de la anexă, cu ochii ieşiți din orbite, Pierre-Antoine îşi băgase mâna în pantaloni şi frământa şi el nervos propria bucățică de carne, căreia nu-i acordase până atunci decât o atenție mediocră.

Atunci când tatăl său, la capătul câtorva minute de joacă, scoase un strigăt răguşit de plăcere, Pierre-Antoine simți cum o minge de căldură îi îmbrățişează abdomenul făcându-l să cadă în genunchi din cauza tremurului picioarelor.

După ceva timp înțelesese că în acea zi avusese primul orgasm privindu-l pe tatăl său cum face dragoste cu fata unuia dintre angajați...

Pierre-Antoine Saleze se trezi din reverie şi încercă să vadă ce se mai petrece în încăperea alăturată.

În mod vizibil, „joaca" de dincolo începea să se termine. Patru dintre cei şase băieți se întinseseră lângă Zohra, epuizați din cauza sexului, goliți. Numai doi dintre ei se mai ocupau încă de ea. Unul era lungit pe spate şi o suise pe fată deasupra, timp în care celălalt, aşezat în genunchi la spatele ei, o sodomiza fără prea mare convingere.

Cât despre Zohra, nu mai era decât un fel de marionetă şi se lăsa manipulată fără a schița nici cel mai mic gest de apărare sau revoltă.

În sfârşit, reuşise să-şi trăiască fantasma! Fantasmă care îi condiționase aproape toată viața sexuală şi pe care nu avusese până astăzi ocazia să şi-o realizeze. În sfârşit, putuse să-şi însuşească ceea ce i se furase tatălui său şi familiei sale.

Pentru că lucrurile se sfârşiseră rău pentru Rene Saleze. Mai târziu, mult prea târziu, Pierre-Antoine înțelesese că Aicha Benslimane nu fusese prima cu care tatăl său procedase în acest fel şi, cu siguranță, că multe dintre fetele angajaților arabi trebuiseră să se supună dorințelor tatălui lui pentru a-şi putea găsi un soț sau ceva de muncă.

Urmarea a fost dură. La câteva zile după acordul din 19 martie 1962, semnat la Evian prin care se recunoştea independența Algeriei, filiala locală a Frontului de Eliberare Națională îl omorâse pe Rene Saleze, trăgându-i trei gloanțe în ceafă.

Pe 26 martie în acelaşi an, Pierre-Antoine, mama sa şi cele două surori mai mici se îmbarcaseră pe vasul *Ville de Tlemcen,* care mergea în direcția Marseille. Nu aveau nici un ban în buzunar şi de atunci nu mai revenise niciodată în Algeria.

Pierre-Antoine Saleze fu adus brusc la realitate de zgomotul unor hohote de plâns şi gemete care îi ajungeau la urechi, trecând prin fereastra totuşi închisă.

Văzu că cei şase băieți dispăruseră din încăperea unde avusese loc orgia. Nu mai rămăsese decât Zohra, lungită pe salteaua murdară, chircită, cu corpul gol scuturat de lungi tremurături convulsive.

Pierre-Antoine Saleze simți un frison trecându-i peste coloana vertebrală. Încă puțin şi ar fi intrat în scenă! Din cauza acestor visuri tembele care nu încetaseră niciodată să-l chinuiască de mai bine de patruzeci de ani...

Cu inima bătându-i puternic şi cu picioarele tremurându-i uşor, părăsi reduta în care se găsea şi se îndreptă către uşa camerei în care se găsea fata. La plecare, violatorii lăsaseră uşa întredeschisă şi acum nu-i mai rămânea decât să o împingă pentru a o putea deschide complet.

În timp ce se apropia de saltea, i se părea că tocurile pantofilor de

piele făceau un zgomot prea puternic pe betonul podelei. Cu toate astea, Zohra nu se mişca.

De acolo de unde se găsea Saleze putea să vadă linia sinuoasă a spatelui, curba înnebunitoare a feselor şi, acolo unde acestea se uneau, se putea ghici umbra întunecată a pădurii intime.

Această viziune îl făcu să ezite o fracțiune de secundă, timp în care se opri cu un picior în aer, într-o poziție de stupoare aproape religioasă; apoi piciorul se lăsă încet pe pământ şi, cu paşi mari şi nervoşi, parcurse distanța care îl mai separa de vechiul său vis.

Încet, fără ca fata să schițeze nici o mişcare, se lăsă în genunchi pe saltea chiar lângă Zohra şi îi mângâie uşor părul.

- Biată micuță! Ce ți-au făcut nemernicii? murmură el cu o voce gravă, aproape părintească. Nu-ți fie frică, totul s-a terminat acum... Totul va fi bine, sunt aici acum... Te voi proteja, nu mai plânge. Sprijină-te de mine...

Vocea caldă, egală şi suavă o făcu pe Zohra să ridice capul. Chipul îi era murdar de pete de spermă şi de lacrimi care semănau cu nişte urme de răni. Îl privi cu ochi zăpăciți, cu pupilele dilatate, fără a părea să înțeleagă ce caută acolo acest bărbat necunoscut şi bine îmbrăcat.

Pierre-Antoine Saleze scoase o batistă albă din buzunarul pantalonului.

- A fost un coşmar, murmură el, ştergând lacrimile adolescentei. Dar acum s-a terminat, sunt EU aici. Am venit să te ajut, pe tine şi familia ta, pentru a ieşi din această infamie...

Vorbind, continua să-i mângâie cu grijă părul, gâtul şi umerii, folosind în continuare batista pentru a îndepărta urmele infamiei pe care trebuise să o suporte. Putea vedea sânii grei ai Zohrei cum parcă dansau uşor o dată cu corpul care tremura din cauza plânsului.

Dar spiritul bărbatului era în întregime invadat de erecția aproape dureroasă care îi deforma pantalonul. Prin fața ochilor săi se perpetua imaginea lui Aicha care sărea în mădularul enorm al tatălui lui, în biroul din vila de la Ain-el-Turck. I se părea chiar că frigul înțepător care domnea în încăpere fusese înlocuit printr-o minune de căldura sufocantă a soarelui algerian...

Cu sângele pulsându-i la tâmple, nu înceta să-i şteargă mecanic fetei urmele de pe față, întrebându-se în acelaşi timp ce ar trebui să facă pentru a putea trece la etapa următoare, întrebându-se mai ales cum ar fi acționat tatăl lui dacă ar fi fost acolo. O chestie dureroasă îl urmărea fără încetare: va reuşi să o facă? Şi dacă da, va fi la înălțime?

Trebuia să acționeze. Acum. Dar ochii terorizați ai fetei îl împietreau şi făcură ca visul să dispară. Trăsăturile încremenite de suferință îl împiedicau să facă chiar şi cel mai mic gest cu tentă sexuală...

Gestul care lipsea, îl făcu Zohra.

Brusc, ea scoase un strigăt de suferință şi disperare, se ridică şi se aruncă în brațele lui, lipindu-l convulsiv de corpul ei gol. Reprimându-şi strigătul de triumf care îi ajunsese pe buze, Pierre-Antoine Saleze o strânse puternic continuând să-i vorbească cu aceeaşi voce blândă şi persuasivă, aproape hipnotică:

- S-a terminat acum, bietul meu copil... Nu-ți fie frică, te voi face să uiți ce ai suportat. Spune-mi ce s-a petrecut... Ce ți s-a întâmplat?

După unul sau două sughițuri de plâns, Zohra reuşi în cele din urmă să vorbească.

- E din cauza lui Amin, aruncă ea cu o voce pe care aproape că nu şi-o recunoştea. El i-a adus aici... M-au violat... Toți! E groaznic...

- Te-au violat... cum? murmură Saleze. Avea impresia că sexul îi va exploda în pantaloni, atât de tare îi creştea excitația în fiecare secundă.

- În toate felurile, răspunse fata afundându-şi chipul în hainele „salvatorului ei". M-au sodomizat. M-au obligat să le-o sug pe rând, tuturor! M-au...

Acum, vorbele îi ieşeau în valuri ca o pungă de puroi care se sparge. Voia să-i spună totul acestui bărbat pe care nu îl cunoştea, acestui bărbat atât de blând şi de binevoitor. Pentru a se purifica, pentru a scăpa de toate ticăloşiile pe care le primise de la ceilalți. Nu-şi mai amintea decât că, timp de câteva minute, simțise o plăcere confuză la vederea celor şase băieți care îndreptaseră către ea membrele în erecție şi pline de dorință. Nu-i mai rămăsese decât ruşinea, dez-

gustul de sine, de care trebuia neapărat să scape. Şi se debarasa spunând totul...

Cum ar fi putut Zohra să-şi dea seama că fiecare dintre vorbele ei făcea să mai crească puțin dorința lui Saleze? Plină de revoltă, abia îşi dăduse seama că, de pe umeri, mâinile bărbatului coborâseră mai întâi pe spate, după care începuseră să îi mângâie fesele, cu o agitație din ce în ce mai mare...

Dar Zohra nu era conştientă decât de un singur lucru, la care se conecta cu o energie izvorâtă din disperare: ceilalți plecaseră în sfârşit, şi bărbatul acesta era acolo pentru a o proteja, pentru a o consola, pentru a-i reda cumva un soi de virginitate. Trebuia să şteargă cu forța blândeții şi a înțelegerii tot ceea ce se întâmplase. Trebuia...

Zohra se cabră dintr-o dată. Timp de o secundă sau două refuză să creadă ceea de corpul simțea şi ochii vedeau. Când realiză că totul se întâmplă cu adevărat, un bulgăre de gheață i se aşternu peste creier şi îi bloca toate capacitățile de a raționa.

Toate astea pentru că ceea ce simțea erau două degete pe care bărbatul le introdusese în interiorul intimității ei şi ceea ce vedea era sexul roşiatic şi întins la maxim pe care EL tocmai îl scosese din pantaloni fără ca ea să observe.

Cu fruntea şi ochii plini de transpirația care îl inundase în ciuda frigului care domnea în încăpere, Pierre-Antoine Saleze o împingea uşor pentru a o convinge pe Zohra să se lungească pe saltea.

Lipsa ei de reacție atunci când îndrăznise în sfârşit să-şi introducă degetele în interiorul triunghiului negru şi jilav, îi dădea acum certitudinea că îşi putea permite orice cu ea. Doar el era consolatorul, era stăpânul, el o liniştise, iar acum ea era a lui. Se întâmpla aşa cum se întâmplase cu tatăl său şi cu Aicha. Nu-i mai rămăsese decât să culeagă fructul care i se oferea fără să întâmpine vreo rezistență.

În momentul în care se urca pe ea, în momentul în care virilitatea lui intra în contact cu floarea intimității ei, Zohra începu să urle, lovindu-i în acelaşi timp fața cu pumnii. Pierre-Antoine Saleze rămase fără reacție timp de câteva fracțiuni de secundă - atât de tare îl uimise reacția fetei.

Nu avea dreptul! Nu avea dreptul să-l refuze – doar era stăpânul!

Ea trebuia să se supună, aşa cum făcuse odinioară Aicha cu tatăl lui!

- Taci! mormăi el cu o voce aproape imploratoare. Nu mai țipa! Ai putea foarte bine să-mi dai ceea ce toți ceilalți ți-au luat cu forța... Taci, ți-am spus!

Dar Zohra țipa din ce în ce mai tare. Prin absurd, urletele ei de fiară sălbatică ar fi putut auzite de cineva de afară care ar fi venit şi...

Nu, era imposibil! Trebuia să tacă, trebuia cu orice preț...

Dar Zohra urla tot mai tare, - strigătele răguşite răsunau atât de puternic în localul gol încât reuşeau parcă să ridice şi praful gros care se depusese peste vreme.

Era imposibil! Pierre-Antoine Saleze simțea cum i se fisurează visul, se dislocă, se evaporă... chiar în momentul în care pusese stăpânire pe corpul ei. Îşi putea permite în sfârşit să-şi egaleze tatăl. Putea să regăsească ceva din căldura şi mirosul magic al unei anumite veri algeriene...

Dar Zohra urla în continuare. Risca să-i distrugă cele mai calde amintiri.

- Taci, te rog! Nu vreau să-ți fac nici un rău, sărmană micuță! spunea Saleze, al cărui sex excitat în continuare la maxim bătea aerul asemenea unui metronom.

Dar, în timp ce o implora pe Zohra, degetele i se închiseseră în jurul gâtului fetei, într-o strânsoare foarte puternică.

Nu pentru a-i face rău, ci doar pentru a o opri să mai țipe. Pentru a împiedica aerul care îi umplea plămânii să mai atingă coardele vocale şi să le facă să vibreze într-un mod insuportabil.

Doar atât...

În cele din urmă, Pierre-Antoine Saleze slăbi strânsoarea şi Zohra, cu un ultim gâlgâit, încetă să mai țipe. Obosit din cauza efortului depus, Saleze gâfâia. Mai găsi forța să zâmbească şi să murmure cu o voce răguşită şi întretăiată:

- Vezi, ai devenit ceva mai rezonabilă! Acum, vei fi ceva mai dră...

În acel punct Pierre-Antoine Saleze se opri brusc.

Un frig brutal puse stăpânire pe el şi avu senzația terifiantă că toate organele i se afundaseră într-o crustă de gheață cristalină. Asta din cauză că observase brusc motivul pentru care Zohra tăcuse: o

omorâse.

Cu ochii ficşi şi ieşiți din orbite, cu gura deschisă din care ieşea o limbă care aproape că-şi dublase volumul, pielea cu o tentă violacee a gâtului şi a obrajilor, buzele golite de sânge... Toate astea formau masca oribilă, înțepenită, definitivă, a unui mort.

Din momentul în care adevărul i se conturase în minte, Pierre-Antoine Saleze îşi retrăi viața în câteva clipe.

Dintr-o dată nu mai era băiețelul crescut prea repede care ardea de dorința de a face aceleaşi lucruri ca tatăl lui, redevenise cel pe care confrații din Parlamentul European, deputați ca şi el, îl supranumiseră „Salamandra" din cauza obiceiurilor lui oratorice, care îi permiteau totdeauna să se strecoare pe lângă capcanele întinse de adversarii politici. Dar, mai ales din cauza faptului că salamandra făcea parte dintre animalele cu sânge rece.

Aproape calm, se ridică, îşi puse ținuta în ordine şi îşi verifică maşinal nodul cravatei. Apoi, fără nici o altă privire aruncată către adolescenta care tocmai încheiase socotelile cu viața, părăsi încăperea. Traversă micul hol întunecat şi deschise uşa exterioară cu precauție.

Acum se hotăra totul: dacă reuşea să parcurgă esplanada îngustă care se întindea prin fața locuințelor din prefabricate şi să ajungă să dea colțul clădirii din capăt, era salvat. După asta, nimeni şi nimic nu ar mai fi putut să-i facă ceva. În caz contrar...

Pierre-Antoine Saleze îndepărtă imediat din minte cea de a doua variantă. De când intrase în politică, cu cincisprezece ani în urmă, învățase cel puțin atât: întotdeauna să se concentreze asupra scopului cu un spirit pozitiv şi ofensiv, în vederea obținerii unui maximum de eficacitate.

Alunecă în întunericul total. Aerul rece şi înțepător îi aduse imediat câteva lacrimi în colțul ochilor. Ferestrele luminate ale clădirilor şi rarele felinare care încă mai luminau nu îl împiedicau să vadă cerul plin de stele. Aerul era imobil şi de o transparență absolută.

Pe esplanadă nu era nimeni. Ceva mai departe, pe dreapta, o maşină făcea nişte manevre pentru a parca. Nu se vedeau decât luminile farurilor gălbui care ieşeau din masa întunecată şi cu forme nedefi-

nite.

La dreapta, dincolo de Centrul socio-cultural, se auzeau voci de adolescenți vorbind mult prea puternic, punctate din când în când de râsul ascuțit al unei fete.

În sfârşit, peste toate se auzea zumzăitul surd şi regulat, liniştitor, al Strasbourg-ului, care se întindea în partea de nord a cartierului Andre-Fortier.

Decât să o ia pe diagonală, pe drumul cel mai scurt, Pierre-Antoine Saleze preferă să meargă până la trotuar. Cum nici unul dintre felinarele de acolo nu mai funcționa, era acum învăluit de o penumbră liniştitoare.

Nu-i mai rămânea de parcurs decât o distanță foarte scurtă. Peste câțiva metri, în momentul în care va depăşi scările care se găseau în dreapta lui, va fi salvat. De-abia când trecu de colțul imobilului, Saleze îşi dădu seama că fruntea şi tâmplele îi erau acoperite de o transpirație rece.

Dar maşina era acolo, chiar înaintea lui, la mai puțin de zece metri, cu luminile stinse. Făcu un semn cu mâna dreaptă şi imediat persoana care se găsea la volan şi căreia nu i se putea distinge decât bustul, porni motorul care începu să toarcă rotund. Farurile se aprinseră în momentul în care Saleze deschise portiera din dreapta. Urcă foarte repede şi trânti uşa puțin prea brusc şi puternic.

În replică, maşina părăsi trotuarul cu o suplețe de felină şi se îndreptă către intersecția cu sens giratoriu care marca adevăratul debut - sau mai degrabă adevăratul sfârşit - al cartierului Andre-Fortier.

Cei doi ocupanți ai maşinii silențioase erau atât de atenți să atingă această frontieră naturală şi imaterială, că nici unul dintre ei nu se gândi să se uite în oglinda retrovizoare, pentru a vedea dacă se întâmplă ceva în spatele lor.

Şi chiar în momentul în care ajunseseră la rond, se petrecu ceva anormal. Simțiră în spate un şoc scurt şi nu prea puternic, apoi un fel de zgomot de sticlă spartă. Abia atunci îşi dădură seama că fusese tras un glonț şi că acesta atinsese geamul din spate care, în prezent, cu crăpături pe toată suprafața, semăna cu o monstruoasă

pânză de păianjen.

Capitolul II

- ... şi trebuie avut în vedere că, în aceste condiții, două sau trei arestări pe care le puteți face în Strasbourg, în principalele cartiere ale prostituției, nu vor servi la nimic pentru că veți fi obligați să dați drumul fetelor după ce va trece perioada de arest. Şi, în acest timp, susținătorii lor albanezi se vor da la fund în hotelul din Kehl, gata să reînceapă de a doua zi traficul cu nefericitele fete din Ucraina, Kosovo sau Slovacia pe care le-ați eliberat în ajun. Toate aceste fete vor umple din nou străzile, bulevardele şi parcurile pe care le aveți în grijă!

Peste încăpere se lăsă o linişte apăsătoare, întreruptă doar de murmure nedefinite. Comandantul de poliție Boris Corentin îşi făcuse darea de seamă.

Scoțând batista din buzunar îşi tamponă fruntea, suspină şi îi făcu cu ochiul căpitanului Aime Brichot care era aşezat în fața lui, în spatele balustradei de lemn.

Se făcuse foarte cald în sala de conferințe de la primul etaj al Comisariatului central din Strasbourg. Aproape la fel ca în biroul din Paris al lui Charlie Badolini - şeful celebrei Brigăzi Mondene, de unde Corentin şi Brichot erau fără îndoială cei mai buni.

Pentru moment cei doi se aflau în „exil". Cel puțin aşa considera Boris Corentin faptul că fusese detaşat pentru două săptămâni în capitala Alsaciei; bineînțeles, în compania bunului său prieten Aime Brichot.

- Domnilor, închipuiți-vă că în nemărginita ei generozitate, administrația franceză vă oferă cincisprezece zile de vacanță într-o regiune de vis. Toate cheltuielile vor fi suportate de noi, le trâmbițase Charlie Badolini într-o dimineață de octombrie, în atmosfera încărcată din biroul nr. 36. de pe Quai des Orfevres.

Imediat, Corentin şi Brichot se încordaseră ca la comandă, deşi erau aşezați în fotoliile mari de piele din fața biroului comisarului divizionar.

Mai întâi, pentru că li se părea curios, aproape îngrijorător, ca ad-

ministrația franceză să le facă un cadou fără să le ceară nimic în schimb.

Apoi, pentru că şeful le spusese asta pe un ton mult prea entuziast pentru a fi atât de inocent şi cinstit pe cât se voia.

Pe scurt, trebuia să fie o capcană pe undeva...

În cele din urmă, Badolini a luat taurul de coarne, dezvăluindu-le în întregime activitățile pe care urmau să le desfăşoare:

- Colegii noştri din Strasbourg, în ciuda tuturor competențelor şi cunoştințelor aprofundate pe care le au, se confruntă de ceva vreme cu o situație care, pe măsură ce trece timpul, le scapă tot mai mult de sub control - urmase Badolini pe un ton ceva mai serios decât înainte. Şi au nevoie de specialişti în prostituție şi moravuri care să-i învețe câteva dintre chichițele meseriei. Specialiştii ăştia sunteți voi.

- Şi care e problema alsacienilor, şefu'? riscase o întrebare Aime Brichot punându-şi ca un automat ochelarii de miop pe nasul bine încovoiat.

Charlie Badolini le făcuse atunci o scurtă prezentare a situației din Strasbourg:

- Între 18 şi 25 septembrie au fost dezmembrate două rețele de prostituție care foloseau femei din Bulgaria. Ca țintă erau oraşele Orleans, Blois şi, mai ales, Strasbourg. Dar, aşa cum probabil bănuiți, acestea nu erau decât arborii care ascund pădurea, pentru că rețelele de prostituție care vin din fostele republici comuniste se dezvoltă rapid pe teritoriul european şi problema a devenit arzătoare la Strasbourg datorită faptului că se află la granița cu Europa de Est. Acolo operează cehii, slovacii şi mai ales bulgarii. Principiul este foarte simplu: prostituatele şi peştii lor se instalează într-unul din hotelurile din Kehl - oraşul care se găseşte pe cealaltă parte a Rinului. În fiecare dimineață fetele trec Podul Europei şi vin să muncească la Strasbourg. Apoi seara trec în sens invers şi totul e bine. În total sunt deja de două ori mai multe prostituate decât acum cinci ani, şi culmea e că devin din ce în ce mai multe.

- Şi poliția germană din Kehl nu face nimic? se miră Aime Brichot.

Boris Corentin se întoarse pe jumătate către el şi înălță din umeri:

- Ce vrei să facă, Meme? Presupun că proxeneții stau liniştiți în ho-

teluri şi nu li se poate reproşa nimic oficial....

- Exact aşa se întâmplă, aprobă cu o grimasă Charlie Badolini. Autoritățile din Strasbourg încearcă să acționeze cumva la această „invazie". De exemplu, din august 2000, Municipalitatea a interzis deja staționarea autovehiculelor pe anumite străzi...

- Ceea ce înseamnă că au mutat problema în altă parte în loc să o rezolve, oftă Boris Corentin aprinzându-şi o țigară.

- Oricum ar fi, răspunse Charlie Badolini, Ministerul a hotărât ca doi dintre oamenii mei să fie detaşați pentru cincisprezece zile la Strasbourg, cu scopul de a le împărtăşi oamenilor de acolo câte ceva din ce ştim noi. Şi eu v-am numit pe voi...

Şi aşa, cea mai bună echipă de la Afaceri Recomandate - secția „regină" a Brigăzii Mondene - venise la Strasbourg şi anima acum conferințele şi seminariile de la Comisariatul Central. Un rol de profesor care, la capătul a trei zile de prelegeri, începuse să-l calce pe nervi pe Boris Corentin: trebuia să stea închis într-o sală de dimineață până seara şi să țină discursuri în fața unor oameni mai mult sau mai puțin atenți. Pentru un om de teren ca el asta părea a fi mai degrabă o pedeapsă decât o vacanță.

Din fericire, printre auditorii săi cei mai frecvenți se găsea şi locotenentul Fabre. Mai precis Elsa Fabre.

O roşcată fermecătoare de douăzeci şi patru de ani, cu ochi întunecați dați tot timpul cu rimel, cu obraji bucălați şi împânziți cu câțiva pistrui şi corpul la fel de sculptural ca cel al Claudiei Schiffer sau Cindy Crawford.

Pe scurt, era o „păpuşică" aşa cum îi plăcea lui Boris Corentin. De fiecare dată când vorbea de la tribună, ea se găsea mereu în primul rând, iar felul ei de a-l sorbi din priviri nu lăsa prea mare îndoială asupra naturii interesului pe care îl manifesta vizavi de expozeurile lui...

Când Boris coborî de la estradă, Elsa Fabre se îndreptă repede către el, amestecându-se cu ceilalți colegi ai ei care asistaseră la cuvântarea de după-amiază.

- A fost foarte interesant tot ceea ce ne-ați spus cu privire la diferențele dintre țările care au legiferat prostituția pentru a încerca să o

controleze, şi cele care luptă cu toate mijloacele împotriva acesteia. Şi rolul pe care îl joacă proxeneții în aceste sisteme... murmură ea aruncându-şi privirea atrăgătoare în ochii lui Boris. Cred că aş putea să vă ascult ore întregi...

Ca un veritabil bărbat, ca un „vânător" ce era, Corentin simți mingea înălțată la fileu şi, fără a mai pierde nici o clipă, o returnă puternic:

- Ei bine, dacă tot vă face o plăcere atât de mare, ce ați zice dacă ați prelungi-o în această seară cu o cină agreabilă?

- O cină în doi? răspunse ea roşind uşor.

- Cu o femeie frumoasă, nu cunosc alt termen! replică Corentin afişând un zâmbet devastator, în timp ce privirea îi întârzia pe curbele promițătoare ale pieptului Elsei.

Vraja se formase, apariția lui Aime Brichot distruse totul.

- Ce urmează acum? se interesă acesta privindu-şi coechipierul pe deasupra ochelarilor.

- Mai întâi vom ieşi din această saună, înainte de a mă lichefia complet! răspunse Corentin tamponându-şi fruntea. Nu ştiu dacă e din cauza faptului că am vorbit în public, dar am impresia că în viața mea nu am transpirat atât...

- Pentru moment ai udat doar cămaşa... glumi Brichot. Dacă am merge să bem ceva?

- Nu aş vrea să vă stric mica sărbătoare, interveni Elsa Fabre cu vocea sa melodioasă şi gravă totodată, dar Durville a specificat că se aşteaptă să vă vadă fix la orele 17.00, la o şedință cu inspectorii de servicii. Şi este deja cinci fără zece.

- La... dra... ga, n-ai nici o grijă! Am uitat complet de această corvoadă suplimentară, mormăi Brichot care nu era nici el prea entuziasmat de noul statut de mentor. Bine! Dacă-i ordin, cu plăcere...

Boris voi să-l urmeze pe Brichot, dar Elsa îl trase de mânecă.

- În legătură cu cina de care vorbeați. M-am gândit şi cred că nu am nimic împotrivă, îi şopti ea fără a-l privi, dar cu un zâmbet pofticios pe buzele strălucitoare, care lăsau să se vadă că ea spera la ceva mai mult decât o simplă masă...

Boris Corentin nu răspunse, mulțumindu-se să-i strângă mâna în

fugă. Fapt care îi confirma că avea anumite motive să spere...

O jumătate de oră mai târziu, în biroul uriaş al lui Edmond Durville, unul dintre cei trei adjuncți ai comisarului divizionar din Strasbourg, Boris Corentin făcea eforturi disperate pentru a se interesa de stadiul anchetelor în curs şi evoluțiile acestora din ultimele douăzeci şi patru de ore.

Trebuise să facă apel la toată conştiința lui de super-polițist, deşi, în fundul creierului o voce îi şoptea că nici una dintre toate aceste anchete nu-l priveşte pe el şi că e un fel de turist printre toate, în plus, toată lumea fuma, ventilatoarele erau ascunse undeva în fundul încăperii, geamurile erau închise şi aerul devenise foarte repede irespirabil. Peste toate mai erau şi mirosurile specific „umane" care împânzeau aerul...

Pentru a-şi omorî timpul, Corentin întoarse capul către peretele din dreapta, unde se putea admira o vedere panoramică în culori a Strasbourg-ului. În prim-plan era Ill - râul care uda oraşul înainte de a se vărsa în Rin; urmau cele patru turnuri ale Podului Couverts - edificiu din secolul al XIII-lea. Urmau canalele „Micii Franțe", apoi unica turlă roşie a Catedralei. Ansamblul panoramei era scăldat într-o lumină de toamnă care dădea fațadelor caselor masive un fel de dulceață feminină care nu se întâlnea decât în Toscana.

- Bine! spuse brusc comandantul Durville cu o voce ceva mai puternică, suficientă însă pentru a-l scoate pe Boris Corentin din reverie. Nu ne mai rămâne decât un singur lucru: trebuie găsită o echipă care să se ocupe de cazul care a apărut de curând. Aseară, o fată din cartierul Andre-Fortier - o anume Zohra Chabib, a fost găsită strangulată, după ce fusese violată în prealabil în toate felurile posibile şi imposibile, într-o sală a fostului Centru socio-cultural. Băieții din Meinau au efectuat deja primele constatări, dar cum e vorba despre o crimă, noi trebuie să preluăm cazul. Cine se oferă?

O linişte apăsătoare se lăsă în urma întrebării lui Edmond Durville. Boris Corentin aruncă o privire rapidă în jur. Pe chipurile colegilor din Strasbourg se vedea aceeaşi moțăială şi nepăsare.

Nu ştia ce înseamnă „Andre-Fortier", probabil un cartier al oraşului, dar era vizibil că ceea ce se petrecuse acolo nu prea interesa pe

nimeni.

- La ce ar servi să mergem acolo? întrebă căpitanul Weissman, părând a rezuma sentimentul general al celorlalți. Mai mult ca sigur că nişte tineri din cartier s-au distrat un pic cu ea, li s-a făcut frică pentru că îi amenința sau ceva asemănător, şi au sugrumat-o. Dacă e aşa, nu va vorbi nimeni! Nimeni nu ne va spune nimic! Se acoperă unul pe altul, ticăloşii, şi o ştiți bine cu toții! Nu vom găsi decât cuie în cauciucuri şi cucuie. Deci...

Majoritatea persoanelor prezente aprobară zgomotos expozeul colorat al colegului lor. Totuşi, cu o oarecare satisfacție, Boris Corentin observă că Elsa Fabre afişa o expresie total reprobatoare.

- Weissman! spuse sever comandantul Durville, îți amintesc că „ticăloşii ăştia" - cum îi numeşti tu - sunt cetățeni cu normă întreagă ai oraşului! Şi din cauza asta au dreptul la protecția noastră. Oricum, din câte înțeleg eu, nu se oferă nici un voluntar. Nu?

- Ba da, eu, se auzi o voce fermă şi liniştită. Toate privirile se întoarseră atunci către bărbatul care ieşise în atenția tuturor, înțelegând aici şi pe Aime Brichot care nu fu decât pe jumătate surprins să constate că voluntarul care voia să rezolve moartea Zohrei Chabib nu era altul decât... Boris Corentin!

Comandantul Edmond Durville rămase.foarte surprins:

- Ei, Corentin! E foarte amabil din partea ta că vrei să-ți asumi rezolvarea acestui caz, dar nu pentru asta ai venit la Strasbourg!

Boris Corentin ridică din umeri cu un uşor zâmbet.

- Ce importanță are? spuse el pe un ton puțin cam neglijent. Misiunea noastră „de informare" nu prea ne lasă mult timp liber după cum am putut să constat în ultimele trei zile. Nu ne-ar prinde rău - căpitanului Brichot şi mie - să ne mai dezmorțim puțin picioarele cu munca pe teren. Şi apoi, asta ne-ar permite să cunoaştem mai bine realitatea cu care vă confruntați în fiecare zi...

De această dată fu rândul comandantului Durville să ridice din umeri.

- La urma urmei, de ce nu? făcu el cu o voce mai degrabă uşurată. Dar, nu ezitați să cereți ajutorul oricăruia dintre noi, dacă aveți cea mai mică problemă! De acord?

Odată terminată şedința, Aime Brichot îşi trase partenerul lângă automatul de răcoritoare, departe de urechile indiscrete.

- Boris, nu încerca să umfli gogoaşa, da? spuse el cu o voce dinadins ironică. Te cunosc atât de bine şi de atât de multă vreme, încât nu am crezut nici o secundă că te-ai oferit voluntar doar pentru a-i rezolva problemele lui Durville...

Corentin introduse o monedă de doi euro în aparat şi apăsă pe tasta pentru Coca-Cola. Imediat, o cutie metalică apăru în sertarul de jos.

- Îți fac cinste cu ceva de băut? îl întrebă pe Aime cu un surâs inocent.

- Boris, aş prefera să-mi răspunzi la întrebare! Zâmbetul lui Corentin dispăru ca prin farmec şi un rid îi apăru pe frunte.

- Ai dreptate, Meme, murmură el. Toată această poveste mi s-a părut ciudată şi am poftă să mă implic puțin, asta-i tot...

- Ciudată? De ce ciudată?

- Ascultă, Meme, răspunse Boris după ce băuse dintr-o dată jumătate din conținutul cutiei cu suc, ceea ce ni s-a descris mai devreme seamănă tare mult cu ceea ce amândoi cunoaştem sub numele de „poştă", eşti de acord?

- Ei... da, în aparență cu asta seamănă, în sfârşit, doar că eu...

- Aşteaptă! Din tot ce ştim noi despre acest gen de lucruri - chestii pe care se pare că le ignoră colegii noştri de aici - o „poştă", oricât ar părea de bizar, rămâne întotdeauna o afacere de familie. Vreau să spun că asta se practică numai între cei din acelaşi cartier, şi o practică numai aceia care au un sentiment foarte puternic că aparțin acelui cartier, aceluiaşi clan, aceia care se cunosc foarte bine şi sunt solidari împotriva tuturor celor din afară, considerați prin definiție ostili. Ei bine, tocmai de aceea victimele nu vorbesc practic niciodată despre asta. Am dreptate?

- Până aici, da. Dar...

- Numai că, îl întrerupse Corentin, această fată - Zohra Chabib a fost strangulată. Şi de aici înainte nu se mai lipeşte nimic cu supoziția inițială, pentru că nu omori pe cineva care aparține aceluiaşi clan, aceleeaşi familii, dacă nu ai motive suficiente să o faci. Şi vio-

lul colectiv nu este unul dintre aceste motive pentru că, în astfel de cazuri, agresorii nu au credința că au făcut ceva grav tocmai datorită faptului că sunt aproape siguri că victimele nu vor spune niciodată nimic, conform legilor nescrise ale cartierului.

Aime Brichot îşi scărpina serios craniul dezgolit şi rămase perplex.

- Ai dreptate, să ştii! Nu se mai pupă, admise el. Cum ai zis tu: nu omori pe cineva din familie...

Corentin zâmbi. Avea un zâmbet pe care Brichot îl cunoştea bine: era cel al unui vânător care, din întâmplare, a redescoperit urmele proaspete ale vânatului.

- Nu se lipeşte în această versiune pe care am imaginat-o, spuse el încet, emoționat. Dar se lipeşte mai bine dacă ne închipuim că asasinul Zohrei Chabib ar fi putut fi cineva din afara familiei despre care vorbim!

Şi, în timp ce pronunța aceste ultime cuvinte, fără a-şi da măcar seama, degetele sale striveau cutia goală de metal pe care o ținea în mâna dreaptă.

Capitolul III

Fu ca un semnal general, oftaturi, murmure, câteva râsete înăbuşite repede, clinchetele valizelor-diplomat care se închideau, paşi şi zgomotele fotoliilor care se ridicau.

Domnul Jose Pacheco Pereira, unul dintre cei paisprezece vicepreşedinți ai Parlamentului European, tocmai declarase şedința închisă.

Imediat, exact ca şcolarii care aud zgomotul clopoțelului, deputații prezenți în imensul amfiteatru începuseră să se foiască şi să vorbească în şoaptă.

Unii dintre ei părăsiseră imediat fotoliile din piele neagră cu cotiere albastre şi se îndreptaseră rapid către ieşirile din fundul sălii. Toți aceştia aveau acelaşi scop: să-şi aprindă repede o țigară şi să se lase pradă viciului. Nimeni nu era autorizat să fumeze în interiorul amfiteatrului, al cărui tavan acustic în formă de valuri ondulate era împânzit de detectoare de fum foarte sensibile.

Însă majoritatea deputaților mai întârziau încă în amfiteatrul cu

şapte sute optsprezece locuri, dintre care şase erau amenajate pentru eventualii aleşi cu handicap locomotor.

Treceau de la un rând la altul, printre rândurile curbe şi paralele de pupitre din scai bleu, împânzite de microfoanele montate pe tije metalice suple, îşi vorbeau în funcție de afinitățile particulare şi personale, fără a mai lua în seamă clivajele politice din timpul şedinței parlamentare abia încheiată.

Pierre-Antoine Saleze nu se mişcase încă de la locul lui din înaltul amfiteatrului, situat vizibil înspre partea dreaptă pentru că aparținea PPE - Partidul Popular European, cel mai bine reprezentat în Cameră, cu un total de două sute treizeci şi trei de membri din şase sute douăzeci şi şase de deputați.

Rămăsese acolo privind în gol, cu umerii coborâți şi abia răspunzând la salutul colegilor care treceau pe lângă el spre ieşire. Deasupra lui, de fiecare parte a amfiteatrului, în spatele geamurilor uşor curbate, traducătorii celor unsprezece limbi oficiale ale Parlamentului îşi scoteau căştile din urechi, le puneau la locurile lor şi dispăreau rapid din vedere.

Mai sus era situată tribuna rezervată diplomaților, jurnaliştilor, sau chiar simplilor vizitatori.

Atmosfera era îmbâcsită de un miros pregnant de piele şi scai, care nu dispăruse, deşi imensa clădire de beton şi sticlă, aşezată ca o santinelă la confluența dintre Ill şi Canalul Marne-Rin, fusese inaugurată în 1998.

Astăzi, Pierre-Antoine Saleze rămânea insensibil la luxul futurist emanat de IPE - Imobilul Parlamentului European - şi mai ales la atmosfera din amfiteatru, care îl destindea de fiecare dată când intra acolo. De vină era lumina deosebită, armonioasă furnizată printr-un luminator şi printr-un sistem de oglinzi: nu exista nici o sursă de lumină vizibilă direct.

Dar astăzi, nici asta nu mergea. Pierre-Antoine Saleze se simțea încordat, iritabil, nervos pe toată lumea. Era normal, de vreme ce, încă de la debutul de azi-dimineață al şedinței se aştepta să vadă polițiştii intrând în amfiteatru şi, de față cu toți colegii lui, să-l ridice de acolo cu cătuşe la mâini.

Bineînțeles că asta era o tâmpenie, pentru că pe timpul mandatului, beneficia de imunitate parlamentară. Dar asta nu-l împiedicase ca pe timpul discuțiilor consacrate proiectului de buget pentru anul viitor să mai arunce priviri scurte către uşile din lemn masiv, aşteptându-se în orice clipă ca acestea să se deschidă şi să intre un grup de uniforme albastre...

Pierre-Antoine Saleze se ridică în cele din urmă şi părăsi sala aproape goală. Afară mai era destulă lume. În grupuri de doi, trei sau patru, deputații dezbăteau în jurul imensului glob din centru din care țâşneau raze luminoase albe, produse de fibrele optice din interior.

În „forum" - spațiul din fața uşilor amfiteatrului care ținea loc de esplanadă, majoritatea „lalelelor" erau ocupate. Din cauza formei lor, acestea erau folosite ca locuri de odihnă. Adesea se întâmpla ca în aceste „lalele", ziariştii şi deputații să se întâlnească pentru interviuri la cald, şi, poate de aceea, fiecare dintre acestea erau numerotate.

Unul dintre ziariştii de la *Le Monde* îi făcu un semn lui Pierre-Antoine Saleze, dar acesta se făcu a nu-l vedea şi se îndreptă către lifturile situate în apropierea sălii de întâlniri.

Parlamentul - oval la bază şi circular la vârf - era înalt de exact şaizeci de metri, avea şaptesprezece etaje şi adăpostea exact o mie o sută treizeci şi trei de birouri. Ultimele zece etaje erau rezervate parlamentarilor, unul fiind doar al preşedintelui care avea la dispoziție şi un ascensor special pentru a ajunge direct la amfiteatru.

Pierre-Antoine Saleze avea biroul la etajul paisprezece, în partea roşie a turnului: pentru a evita ca noii aleşi să se piardă în multitudinea de culoare şi ascensoare, turnul era împărțit în două, o parte roşie şi una albastră. Asta nu împiedica totuşi ca, în mod regulat, să te întâlneşti cu câte un deputat cu sufletul la gură şi cu nasul în vânt care era incapabil să găsească locul unde trebuia să meargă. Din această cauză, peste tot în clădire erau instalate totemuri. Coloane rectangulare, din metal ondulat gri cu negru, având montate planuri ale clădirii cu un mic cerc roşu pe care scrie „Vă aflați aici" şi un telefon de urgență pentru cei într-adevăr pierduți. Totemurile erau

echipate şi cu două ecrane de televiziune: unul care retransmitea cuvântul oratorului din acel moment şi un altul pe care era afişată lista zilnică a şedinţelor diferitelor comisii.

Pierre-Antoine Saleze nu începu să respire mai liber decât atunci când, odată ieşit din lift, se regăsi în faţa biroului care îi fusese repartizat. Totul se făcuse în ordine alfabetică şi Saleze se găsea între cei doi deputaţi spanioli - Salafranca şi Sanchez-Garcia.

Parlamentarul avu un mic surâs de satisfacţie când văzu că uşa biroului nu era închisă cu cheia: asta însemna că Marie-Laure Argentan - asistenta lui, era acolo... şi exact de prezenţa ei avea el nevoie pentru a se destinde.

În birou se lovi de valiza de metal gri. Fiecare deputat avea câte una în care îşi ţineau ceea ce ei considerau a fi mai important în munca lor.

Începând cu sfârşitul săptămânii, ultima zi a sesiunii de la Strasbourg, camioanele parlamentului vor defila pe la subsol pentru a încărca cele şase sute de cufere. Direcţia: Bruxelles - unde se vor reuni comisiile parlamentare - sau Luxemburg - oraşul care adăposteşte Secretariatul General al Parlamentului. Rezultatul acestui transfer imediat era vizibil pe holuri: nu te puteai întoarce prin clădire, fără să dai, pe culoare, în faţa uşilor, în colţuri, peste tot, de aceste lăzi de fier pregătite pentru a fi ridicate...

Pierre-Antoine Saleze închise uşa în spatele lui şi, înainte de a trage zăvorul, scoase un oftat profund de uşurare. Începea să se simtă ceva mai bine şi senzaţia de sufocare pe care o avea încă de dimineaţă, începuse să dispară încetul cu încetul.

Cu o mişcare bruscă a mâinii drepte, ca şi cum ar fi alungat o insectă, îşi şterse din faţa ochilor imaginea Zohrei Chabib. Încă o mai vedea: corpul gol, ochii ieşiţi din orbite şi gura deschisă care nu mai ţipa...

Dintr-un singur pas, intră în încăperea propriu-zisă. Toate birourile din clădire erau la fel: din holul de intrare, la dreapta, erau toaleta şi duşul, iar în faţă - încăperea propriu-zisă, de vreo douăzeci de metri pătraţi, extrem de mică şi funcţională: un birou şi o canapea rabatabilă.

Dar nu toți colegii lui se puteau lăuda, ca el, cu o asistentă parlamentară precum Marie-Laure Argentan. Cu o înțepătură în piept, Pierre-Antoine Saleze constată că tânăra alesese pentru astăzi taiorul de culoarea antracitului. Îl prefera pe acesta pentru că, spunea ea, îi dădea un aspect puțin sever, aproape oficial. Din contră, lui Saleze acest taior avea darul de a-l face să plonjeze în cele mai puternice reverii erotice. Mai ales în zilele în care, aşa ca astăzi, îşi strângea părul blond într-un coc din care atârnau către ceafă câteva şuvițe. Îi mai plăcea când îşi ascundea ochii de un albastru metalic în spatele ochelarilor de miop cu rame negre, care contrastau violent cu albul diafan al pielii.

Ocupată cu calculatorul, stând foarte dreaptă în fața biroului, Marie-Laure Argentan - Justițiara, cum o numea el în secret, nici măcar nu întoarse capul către el. Această indiferență calculată era de ajuns pentru a face să răsară câteva picături de transpirație pe fruntea şi aşa destul de încercată a deputatului.

Doar că, aşa, ca din întâmplare, ea tocmai îşi încrucişa picioarele lungi şi fine. Totul se petrecu cu o mişcare foarte înceată, frecându-le totuşi unul de altul cu un zgomot foarte plăcut datorat materialului ciorapilor. Pentru că Marie-Laure Argentan nu purta niciodată „lucrul acela oribil" - cel puțin în ochii lui Saleze - dresul.

Imediat, în clipa în care ochii i se fixară pe pieptul asistentei sale, Pierre-Antoine Saleze ştiu că atunci avea nevoie de o scrisoare. O scrisoare confidențială pe care să i-o dicteze asistentei...

Deputatul merse până în dreptul ferestrei şi se afundă în contemplarea râului care curgea la paisprezece etaje mai jos. De la râu încolo se întindea masa cenuşie a oraşului care, sub cerul albastru şi senin, părea a se concentra doar asupra turlei catedralei, care, roşiatică, părea a căpăta sclipiri de aur, datorate soarelui.

- Domnişoară Argentan, dacă ați binevoi să întrerupeți pentru moment ceea ce faceți acum, reuşi el să articuleze cu o voce cât mai indiferentă, aproape ceremonioasă. Am ceva urgent să vă dictez...

Saleze lăsă să treacă o secundă sau două de linişte, înainte de a adăuga, sublinind puternic, silabisind chiar:

- Ceva *con-fi-den-ți-al...*

Cu coada ochiului îşi văzu asistenta roşind uşor şi încordându-şi corpul pentru o fracțiune de secundă.

- Bine, domnule, răspunse ea fără a-l privi măcar, cu o voce puțin răguşită pe care o avea uneori, neintenționat, şi doar în anumite circumstanțe particulare.

Pierre-Antoine Saleze îşi reținu un zâmbet, continuând să admire panorama care i se oferea de la fereastra biroului. Dictarea scrisorii confidențiale era unul din momentele pe care le trăia din plin de un an şi jumătate încoace, de când avusese norocul să găsească o asistentă perfectă în toate privințele...

Luându-şi notesul şi stiloul, Marie-Laure Argentan constată că îi tremurau uşor mâinile şi asta o enervă.

Fu şi mai contrariată să constate că simpla rostire a expresiei „scrisoare confidențială" era suficientă pentru a naşte adânc înăuntrul ei o bulă de căldură pe care o cunoştea foarte bine. Era căldura dorinței. O dorință animalică, irezistibilă, sălbatică, una care o împungea de fiecare dată când şeful ei pronunța cuvintele magice. O dorință care o arunca irezistibil către acelaşi bărbat pe care totuşi îl ura.

- Sunt gata, domnule, murmură ea fără a ridica ochii din foaia albă pe care o ținea în față.

- Foarte bine! răspunse Pierre-Antoine Saleze cu o bucurie puțin teatrală. Scrisoarea este adresată preşedintelui Comisiei Culturale, pentru Tineri, Educație şi Sport, *Dragă prietene...*

Pierre-Antoine Saleze tăcu pentru câteva secunde, privind pe geam şi părând a căuta începutul scrisorii. După asta, îngână:

- ... deplasându-mă în câteva rânduri în cartierul Andre-Fortier, din oraşul Strasbourg, în timpul activităților desfăşurate în cadrul comisiei pe care o prezidați, am putut face câteva observații, în special în ceea ce priveşte posibilitățile culturale şi sportive oferite tinerilor din acest tip de cartier, cu problemele sale sensibile - aşa cum sunt ele denumite.

Pe o voce egală, cu exact acelaşi ton ca şi înainte, deputatul continuă:

- Domnişoară Argentan, fusta asta vă face un fund foarte atrăgător.

Tânăra roşi uşor, pometii i se îmbujorară, dar nu ridică privirea, continuând să ia notițe. În acest timp, ca şi cum nimic nu s-ar fi în-

tâmplat, şeful ei continuă:

- *Infrastructura este fie inexistentă, fie în stare de nefuncționare. Cât despre personalul în formare sau care urmează a fi încadrat...* Sunt sigur că dacă aş băga mâna în chiloții dumneavoastră, domnişoară Argentan, aş găsi cu siguranță acolo ceva ud. *... e multă vreme de când nu mai este prevăzut nici un ban pentru deplasările în teren. Pe de altă parte, pentru aşa-zisele localuri cu caracter social şi comunitar...* E incredibil ce poftă îmi faceți, domnişoară Argentan... sunt într-o stare de degradare avansată, *inadaptate scopului pentru care au...* Ceva îmi spune că şi dumneata mori de poftă să mă faci o tură... *fost construite, în consecință, mi se pare urgent să facem demersuri pentru reorientarea...* Mă întreb unde ți-ar plăcea mai mult să ți-o trag: în fund sau ceva mai jos... *politicii noastre sociale, nu numai la nivel european...* nu că mă laud, dar ştiu că îți place când ți-o trag în fund... *dar, la fel de important şi înainte de toate, la nivel regional, cu scopul de a pune la punct...* Dar poate că preferi să mi-o sugi şi să înghiți totul până la ultima picătură... *o veritabilă politică de apropiere şi dialog, care să ne permită să evităm pe viitor problemele cu care ne-am confruntat până în prezent*.

Atunci când Pierre-Antoine Saleze tăcu, el şi asistenta lui erau unul mai excitat decât celălalt. Marie-Laure Argentan îşi încrucişa picioarele în continuu, în timp ce deputatul îşi simțea mădularul excitat la maxim, aproape dureros. Rezultatul se vedea în umflătura care se contura prin pantalonul de alpaca bej.

Însă nici unul nu privea către celălalt pentru că asta făcea parte din joc. Amândoi ştiau că dacă s-ar fi privit acum, toată vraja s-ar fi evaporat şi nu ar mai fi putut merge până la capătul scenariului construit până atunci.

- Gata, asta-i tot, spuse Saleze cu o voce puțin obosită, cu ochii fixați pe turla catedralei care semăna cu un simbol monstruos al transformării fizice care se produsese în partea de jos a abdomenului. Recitiți-mi, vă rog, ceea ce v-am dictat până acum, domnişoară Argentan...

Marie-Laure trase aer în piept. Ca de fiecare dată, avea impresia că nu mai poate articula nici un cuvânt, asta din cauza violenței sentimentelor care se amestecau şi se luptau pentru a pune stăpânire pe

creierul ei în flăcări.

Dorința şi ruşinea. Ambele la fel de puternice. Dorința provoca ruşine, şi aceasta, la rândul ei, realimenta dorința, formând o coloratură primitivă, bestială, căreia era incapabilă să-i reziste.

Ura continua să forfotească în ea. Era ura pentru acest bărbat care îi arunca în față, precum unei femei de cea mai joasă speță, obscenitățile cele mai degradante, tot ceea ce îi trecea prin minte în acele momente.

Cu răsuflarea întretăiată, Marie-Laure Argentan îşi simțea intimitatea udă şi stomacul arzând. Sfârcurile întărite ale sânilor împungeau dureros materialul ceva mai aspru al vestei de la taior.

- „Dragă prietene, deplasându-mă în câteva rânduri în cartierul Andre-Fortier, din oraşul Strasbourg, în timpul activităților desfăşurate în cadrul comisiei pe care o prezidați, am putut face câteva observații, în special în ceea ce priveşte posibilitățile culturale şi sportive oferite tinerilor din acest tip de cartier, cu problemele sale sensibile..."

Aici, ea nu se putu împiedica să marcheze o pauză, în timp ce picături fine de sudoare îi apăruseră deasupra buzei superioare care îi tremura uşor. Ultima ezitare înainte de a se arunca în aventură cu totul.

Odată ultimele reticențe depăşite, ea spuse foarte repede:

- E adevărat că fusta asta îmi scoate fundul în evidență...

Gemetele înfundate ale şefului şi deplasarea acestuia prin încăperea mică o făcură să tresară, fără a putea spune dacă era vorba de teamă sau de nerăbdare. Continuă:

- Infrastructura este fie inexistentă, fie în stare de nefuncționare. Cât despre personalul în formare... Sunt de asemenea, foarte sigură că dacă ați băga mâna în chiloții mei, veți găsi acolo ceva foarte ud... *e multă vreme de când nu mai este prevăzut nici un ban pentru deplasările în teren. Pe de altă parte, pentru aşa-zisele localuri cu caracter social şi comunitar...* e incredibil cât de mult îmi place să vă întărât, sunt o ticăloasă frumoasă... *acestea sunt într-o stare de degradare avansată, inadaptate scopului pentru care...* e adevărat că mor de poftă să vă fac o tură chiar acum... *au fost construite, în consecință, mi se pare urgent să facem demersuri pentru reorientarea...* şi eu mă întreb unde mi-ar plăcea mai

mult: în fund sau ceva mai jos?...

Pierre-Antoine Saleze se apropiase de locul unde stătea Marie-Laure Argentan. Fără a întoarce măcar ochii către el, ea ştia că tocmai îşi deschisese fermoarul pantalonilor, îşi scosese sexul excitat la maxim pe care acum îl mângâia încet la doar câțiva centimetri de fața şi de gura ei...

Era atât de aproape, încât putea să-l simtă. Se simțea mirosul de bărbat care îi făcea nările să palpite. În acest moment, ea îşi spuse că era clipa să încerce: acum ori niciodată. Era de ajuns să apuce foarfecele care se găsea pe birou, lângă mâna ei dreaptă, să se întoarcă şi să o înfigă în membrul întins şi plin de sânge. În acel moment Pierre-Antoine Saleze ar fi cules ce a semănat şi răzbunarea ei ar fi fost completă. Şi ar fi putut în sfârşit să doarmă liniştită noaptea...

Dar Marie-Laure Argentan nu apucă foarfecele pentru că o împiedica dorința dulce şi umilitoare care îi agita stomacul. În loc de asta, îşi coborî mâna dreaptă între coapsele pe care le deschisese larg. Pierre-Antoine Saleze scoase un mormăit surd atunci când văzu în sfârşit triunghiul, de un blond venețian, presărat ici-colo cu reflexe roşcate şi protejat doar de o lenjerie supervaporoasă...

Şi când văzu degetele tremurătoare ale asistentei sale cum plonjează chiar în inima acestui mister înnebunitor, ciufulit şi umed, sălbatic... când văzu asta, acceleră, cumva fără voia lui, mişcările sacadate pe care le făcea de-a lungul membrului noduros invadat de păr negru.

Cu corpul agitat de tresăriri scurte şi dese, Marie-Laure Argentan reîncepu să citească ceea ce scrisese până atunci cu o voce din ce în ce mai răguşită şi întretăiată:

- *... politicii noastre sociale, nu numai la nivel european dar...* Pentru că aveți dreptate, e adevărat cît îmi place când mi-o trageți în fund... *dar la fel de important şi înainte de toate, la nivel regional, cu scopul de a pune la punct...* Dar poate că preferați să v-o sug şi să înghit totul până la ultima picătură... *o veritabilă politică de apropiere şi dialog, care să ne permită să evităm pe viitor problemele cu care ne-am confruntat până în prezent.*

În momentul în care ea pronunța ultimele cuvinte, Pierre-Antoine

Saleze scoase un sunet de extaz, având ochii închişi şi corpul cambrat către înapoi. De abia atunci asistenta ridică privirea către şeful ei.

Şi făcu asta exact la timp, pentru că fața îi fu inundată de jeturile calde şi plăcut mirositoare provenite din străfundul ființei şefului ei. Una dintre acele ghirlande lăptoase atinse gura cărnoasă a fetei, care scoase limba roşie şi pofticioasă pentru a culege sucul viril şi a se delecta cu el.

Savoarea inimitabilă a acestui nectar lactat şi aproape translucid declanşă propriul ei orgasm. Sub acțiunea din ce în ce mai brutală a degetelor, o izbucnire parcă de lumină îi brăzdă abdomenul după care se răspândi cu toată viteza în tot corpul. În acest timp, gemând, cu gura deschisă, tânăra ținea în continuare membrul la fel de umflat şi lucitor, pe care deputatul îl plimba pe fața ei îmbujorată...

Atunci când Marie-Laure Argentan îşi reluă respirația normală, Pierre-Antoine Saleze dispăruse din raza ei vizuală si ea profită de asta pentru a-şi pune ținuta în ordine şi pentru a încerca să-şi refacă machiajul întins din cauza ejaculării bărbatului.

Acum, că îşi regăsise propria ființă carnală, nu mai era loc decât pentru un singur sentiment, invadator, tiranic: ruşinea.

Mai cedase încă o dată. Ar fi vrut ca bărbatul care se găsea înaintea ei să moară cât mai repede, pe cât posibil în chinuri. Ar fi vrut asta pentru a-l pedepsi pentru ceea ce făcuse, pentru că, încă o dată, o determinase să se comporte ca o cățea în călduri, să se umilească în fața lui...

Brusc, un surâs uşor îi lumină chipul şi îi făcu ochii să lucească. Astăzi, nimic nu mai era ca înainte. Şi asta din cauza evenimentelor din ajun, din cartierul Andre-Fortier.

Şi Marie-Laure Argentan interpreta totul ca pe un semn favorabil pe care cerul i-l trimisese.

Când Pierre-Antoine Saleze ieşi din baie, chipul îi era la fel de rece şi indiferent ca de obicei, de parcă nimic nu se petrecuse. Ceea ce sporea şi mai mult umilința simțită de Marie-Laure.

- Domnişoară Argentan, te-ai ocupat de maşină? întrebă el fără a o privi măcar.

- Da, domnule, îi răspunse cu o voce aproape normală. Am urmat exact instrucțiunile pe care mi le-ați dat: totul va fi în regulă în seara asta...

- Foarte bine. Cu atât mai bine, cu cât în zilele următoare va trebui să mă conduci din nou în Cartierul Andre-Fortier...

O lumină roşie se aprinse instantaneu în creierul asistentei parlamentare, îşi spuse că poate asta era ocazia pe care o aştepta de mai bine de un an şi jumătate de când lucra cu Pierre-Antoine Saleze. Urmă pe un ton calm, aproape protector:

- Nu credeți, domnule, că ar trebui să evitați o vreme locul acela *după cele ce s-au petrecut ieri seară?*

Deputatul simți cum un bloc mare de gheață îi apasă pe piept şi îi opreşte respirația, în timp ce o transpirație rece i se scurgea pe frunte şi ceafă.

Ea ştia! Asistenta era la curent cu ceea ce se petrecuse între el şi Zohra Chabib! Îl urmărise mânată de curiozitate, deşi îi ordonase să-l aştepte la volanul maşinii? Probabil că da. În acest caz reprezenta un real pericol pentru el

Un pericol de moarte...

Saleze trebui să facă un efort puternic pentru a reuşi să întoarcă privirea către asistentă şi să o întrebe cu o voce stridentă:

- Ce vrei să spui cu asta, domnişoara Argentan?

Marie-Laure afişă un zâmbet tulburat, care îl surprinse. După asta, privind pe deasupra lui, murmură ca o fătucă prinsă cu mâța în sac:

- Nu vă îngrijorați, domnule. Nu voi spune nimic. Niciodată! Nimănui! Tot ceea ce vă cer în schimbul tăcerii mele este să mă implicați mai mult în toate activitățile dumneavoastră, înțelegeți ce vreau să spun? Toate activitățile...

Pierre-Antoine Saleze rămase mut de emoție Fie nu mai înțelegea el nimic, fie Marie-Laure Argentan - respectabila fiică a unei familii burgheze foarte la locul ei, tocmai îi ceruse să ia în considerare participarea ei la toate agapele lui sexuale!

Un zâmbet i se aşternu pe buze, în timp ce ochii îi aruncau flăcări, iată că acum se deschideau nişte perspective interesante... Era încă foarte uimit, dar un lucru se prefigura foarte exact: această nouă

„complicitate" între asistentă şi el i se părea extrem de excitantă.

- De ce nu? spuse el în cele din urmă pe un ton care se voia a fi foarte liniştit. Vom mai avea ocazia să vorbim despre asta, nu? Pentru moment trebuie să mă grăbesc: am întâlnire la bar cu doi jurnalişti germani de la *Frankfurter Allgemeine...*

Înainte de a ieşi, se întoarse către Marie-Laure cu un zâmbet plin de promisiuni fără echivoc:

- Ştii? Sunt sigur că vom face lucruri mari împreună! Cred că noua noastră colaborare a devenit foarte interesantă...

Imediat ce Pierre-Antoine Saleze ieşi din birou, chipul fetei se schimonosi şi ochii mari şi albaştri aruncau acum flăcări de ură.

Dintr-o dată, ea avu impresia că aerul din birou este stăpânit de o căldură sufocantă, intolerabilă. Deschise larg fereastra pentru a putea respira din plin aerul rece şi înțepător de afară. Aplecată peste rama ferestrei, i se putea vedea pe față un zâmbet la fel de rece ca şi atmosfera cristalină care înconjura Alsacia.

Pe când era puştoaică, bunica ei îi repetase tot timpul: „Nu poți prinde muşte cu oțet".

Ei bine, iată că acum îşi prindea şeful nu cu oțet, ci cu miere. O miere parfumată, erotică şi perversă, singura capabilă să prindă o pradă atât de dificilă şi experimentată ca el. De altfel, părea că pregătise chiar el totul pentru a se lăsa prins. Fără îndoială că, spre deosebire de Marie-Laure care de un an şi jumătate nu se gândea decât la asta, el trecuse cu vederea un mic amănunt: când prinzi o insectă oarecare, chiar dacă o prinzi cu miere, în general o prinzi ca să o omori.

Capitolul IV

Soarele în înaltul cerului albastru şi adânc părea că răspândeşte în jurul lor ceva vesel şi înțepător, un aer de sărbătoare.

Dar, în cartierul Andre-Fortier, în ciuda acestui timp friguros, totul era de un cenuşiu disperant de uniform şi murdar. Boris Corentin puse contactul maşinii de serviciu - un Peugeot 306, care îi fusese pus la dispoziție de comisariatul din Strasbourg cu scopul de a-i uşura deplasarea sa şi a partenerului lui, Aime Brichot.

- Eşti sigur că e acolo? se îngrijoră Aime Brichot, mângâindu-şi maşinal mustața.

Corentin ridică din umeri:

- E pe aleea Primăverilor în fața scării C3: ce vrei mai mult de atât?

Coborâră din maşină şi Corentin încuie toate uşile cu ajutorul telecomenzii de la închiderea centralizată.

„Închideți bine toate uşile şi nu lăsați maşina nesupravegheată mai mult de un sfert de oră, cel mult douăzeci de minute", le recomandase de mai multe ori comisarul. „Altfel, riscați să vă întoarceți aici pe jos. Şi cine ştie ce altceva vi se mai poate întâmpla..."

Între trotuarul lângă care parcaseră şi imobilul unde aveau treabă, se găsea un grup de vreo şapte-opt puşti care stăteau în picioare pe peluza jumulită şi ofilită, plină de hârtii şi cutii metalice ruginite.

Văzându-i, unul dintre puşti emise un fluierat lung şi ascuțit, după care o luă la fugă către colțul clădirii.

- I s-a făcut frică sau ce? se miră Aime Brichot arătându-l pe băiat cu o mişcare a bărbiei.

- Mai degrabă cred că s-a dus să-i prevină pe „frații mai mari" că tocmai au venit în Cartier nişte străini ciudați şi că ar fi mai bine să-şi ascundă drogurile... suspină Boris Corentin.

Puştiul în cauză nu avea mai mult de opt sau nouă ani...

Cei doi polițişti se apropiară de scara C3, în fața căreia se adunaseră cinci adolescenți - trei băieți şi două fete - şi fumau fără nici un fel de grijă. Ridicară privirea către cei doi bărbați care treceau. Nu păreau a fi prea amabili, deşi nu aveau mai mult de şaptesprezece ani.

- Sunt nişte puişori! mormăi unul dintre ei, un negru foarte slab care purta o pereche de pantaloni mult prea largi pentru el.

- Poate că au venit aici ca să-i punem la frigare! replică cel de lângă el, un magrebian musculos, cu ochi veseli şi care încerca să etaleze un aer agresiv, fără a reuşi însă prea bine.

Boris Corentin îi ignoră pe amândoi şi le zâmbi fermecător celor două fete. Era vorba de o brunetă şi o roşcată, cea din urmă arborând un piercing extraordinar în nara dreaptă şi o pereche de sâni arătând ca nişte obuze gata să explodeze.

- Scuzați-mă că vă deranjez, domnişoarelor, spuse el pe un ton par-

că prea amabil, accentuându-şi în acelaşi timp zâmbetul. Avem întâlnire cu domnul Chabib. Domnul Mehdi Chabib. Aţi putea să-mi spuneţi dacă locuieşte aici? Vă mărturisesc că eu şi prietenul meu suntem puţin dezorientaţi...

Cele două fete schimbară o privire stupefiată, apoi bruneta răspunse repede:

- Da, da, aici locuieşte. La etajul al doilea, pe culoarul din dreapta. Nu ştiu exact dacă a treia sau a patra uşă...

- E a patra, preciză negrul care făcuse aluzie la mirosul de pui, câteva secunde mai devreme. Oricum, cred că are numele pus pe uşă, deci...

Se ridicaseră toţi pentru a elibera intrarea pe care o blocaseră mai înainte.

- Vă mulţumesc pentru ajutor, spuse Corentin la fel de politicos.

Porniseră deja pe scările luminate de neoane prăfuite, când Corentin se întoarse şi, arătând către maşină, le spuse tinerilor:

- Vă deranjează dacă aruncaţi un ochi la maşină? Cum nu e a mea, mi-ar displăcea foarte mult să văd că a pătit ceva! Pot conta pe voi?

- Nici o problemă dom'le! răspunse micul magrebian. Nu mai găsiţi alţi paznici de parcare ca noi!

Ceilalţi încă mai râdeau când Corentin şi Brichot se îndreptau către scările de beton din cauză că liftul era defect.

- Poţi să-mi spui şi mie ce a fost asta? întrebă Aime Brichot. Un minut mai devreme erau gata să sară la gâtul nostru şi acum...

- Când îi tratezi pe tineri ca pe nişte răufăcători sau doar ca pe ceva neglijabil - şi ei se comportă la fel, răspunse Corentin pe un ton grav. Dar dacă le vorbeşti politicos, dacă le arăţi că îi apreciezi ca pe fiinţe umane cu drepturi depline şi îi respecţi, atunci se schimbă şi ei. Cel puţin demonstraţia pe care am făcut-o mai devreme, pare a da roade...

- Rămâne de văzut în ce stare vom găsi maşina la întoarcere... mormăi Brichot, nu prea convins de teoria partenerului său.

La etajele superioare ale blocului cu pereţii acoperiţi de graffiti se auzeau, amplificate de casa scărilor, tot felul de strigăte, zgomote de radio sau de televizor, planşete de copii, tânguiri...

Dar urechile nu erau singurele organe solicitate: şi nasul suferea din greu. Domina mirosul de prăjeală, dar şi de grăsime de oaie, tabac, marijuana şi chiar de urină. Un adevărat cocktail...

Negrul de jos de la intrare se înşelase asupra unui singur punct: pe a patra uşă din dreapta nu era nici un fel de nume.

Boris Corentin bătu de trei ori la uşa de unde se auzeau nişte acorduri de muzică orientală, precum şi vocea unei femei care vorbea în arabă, pe un ton puțin cam ridicat. Zgomotul se opri brusc în momentul în care Corentin bătu. Se auzi un zăvor tras, după care uşa se deschise, lăsând să se vadă o femeie de vreo patruzeci de ani, corpolentă, cu ochii roşii şi îmbrăcată cu o rochie neagră fără nici un fel de formă, care o acoperea din cap până-n picioare. Părul negru, care în alte condiții ar fi putut fi frumos, venea într-un contrast puternic cu chipul răvăşit de plâns.

- Doamna Chabib? întrebă încet Boris. Am vorbit azi-dimineață la telefon cu soțul dumneavoastră şi a acceptat să ne primească pentru a vorbi despre Zohra...

Prenumele fu de ajuns pentru a-i provoca femeii o nouă criză de hohote de plâns, întretăiate de frânturi de frază în arabă. Îi întoarse brusc spatele şi se afundă în apartament. Corentin şi Brichot se simțiră îndeajuns de autorizați să o urmeze înăuntru...

După un hol scurt, unde trona un teanc de lenjerie curată gata să fie călcată, ajunseră într-un salon care servea totodată ca sală de mese, plină de diverse piese de mobilier pe care erau aşezate o mulțime de fotografii, majoritatea portrete. Din bucătăria aşezată în dreapta venea un miros agreabil de carne şi ciuperci gătite. Prin fereastra uriaşă a bucătăriei se vedea imobilul de alături, identic cu cel în care se aflau...

Într-un fotoliu de lemn închis la culoare stătea un bărbat cu fața slăbită, aproape descărnată, cu obrajii slabi nebărbieriți de câteva zile, acoperiți de o barbă în întregime albă. Ochii înroşiți fixau ecranul televizorului, fără a părea că mai vede ceva din ceea ce se întâmplă în jur.

Boris Corentin fu surprins să descopere un bărbat având în jur de şaptezeci de ani, în condițiile în care se aştepta ca tatăl Zohrei să nu

aibă mai mult patruzeci şi cinci sau cincizeci de ani. Înțelese greşeala în momentul în care fu prezentat bătrânului.

- Tatăl fetei a murit într-un accident de muncă, în urmă cu unsprezece ani, îi explică acesta cu o voce stinsă. Eu sunt bunicul. Eu am ajutat-o pe mama ei să o crească. Şi totul pentru ce?

Bărbia bătrânului se lăsă în piept, închise ochii pentru o bună bucată de timp şi se cufundă într-o tăcere dureroasă pe care nici Corentin, nici Brichot nu avură inima să o întrerupă. În cele din urmă, bătrânul deschise ochii, ridică încet capul, îl privi pe Corentin şi murmură:

- Ce vreți de la mine? Ce mai aşteptați? Nu vedeți că am murit deja?

- Domnule Chabib, spuse încet Boris luând un scaun pe care îl aşează în fața bătrânului. Ne aşteptăm să ne ajutați să-l găsim pe cel sau cei care au omorât-o pe nepoata dumneavoastră. Trebuie să-i pedepsim.

Mehdi Chabib dădu din umeri şi printre buzele decolorate îi scăpă un uşor fluierat:

- Nu vor fi pedepsiți, oftă el scuturând din cap. Ştiți bine că, în acest cartier, moartea unei fete arabe nu interesează pe nimeni. Nimănui nu-i pasă dacă micuța mea Zohra mai trăieşte sau nu şi nimeni nu va mişca un deget pentru a-i găsi pe asasini, în special poliția franceză! Scuzați-mă că vă vorbesc astfel, dar nu veți reuşi să mă faceți să cred că...

- Domnule Chabib, îl întrerupse Corentin. Mă aflu aici pentru a găsi vinovații şi vă dau cuvântul meu că nu voi părăsi oraşul până când nu-i voi găsi şi îi voi duce după gratii. Vă dau cuvântul meu de bărbat...

Bătrânul îl privi lung, gânditor, ca şi cum ar încerca să-l judece. În cele din urmă, oftă şi dădu într-o doară din mâna dreaptă:

- Sunteți un bărbat sincer, se vede după ochii dumneavoastră. Dar nu cred că veți reuşi... Nimeni nu va vorbi aici... Îi cunosc prea bine... Însă nu ştiu din ce motiv, înclin să cred că vă veți strădui...

- Puteți să mă credeți, domnule Chabib. Puteți să mă credeți! spuse Boris Corentin cu tărie.

Douăzeci de minute mai târziu, cei doi polițiști părăsiră apartamentul unde trăise Zohra Chabib timp de şaisprezece ani, înainte de a fi sugrumată înfr-un local sinistru.

În ciuda bunăvoinței sale, Mehdi Chabib nu le spusese mare lucru. Nu ştia aproape nimic privitor la nepoata sa: nu ştia cu ce îşi ocupa timpul, nu ştia ce voia să facă în viitor...

Corentin şi Brichot coborâră în linişte scările lugubre, fiecare fiind pierdut în propriile gânduri.

Ajunşi jos, fură surprinşi să o vadă pe roşcata de mai devreme aşteptându-i. Îi întrebă dacă au găsit apartamentul pe care îl căutau, apoi deschise o uşă care părea a duce în subsol, şi le făcu semn că o urmeze.

Cobocâră câteva trepte urmând-o şi ajunseră la un mic palier intermediar plin de cârpe, hârtii şi câteva prezervative folosite. Nici nu mai era nevoie să se întrebe ce făceau tinerii din cartier care se întâlneau aici...

- Mă numesc Leila, şopti fata adresându-se lui Corentin. Nimeni nu trebuie să afle că am vorbit cu voi...

De aproape, Boris observă că fata nu era chiar roşcată.

- Despre ce vrei să ne vorbeşti, Leila? întrebă el cu un zâmbet încurajator.

- Despre Zohra, răspunse ea abordând un aer de târfuliță. Aici nimeni nu spune nimic, în special străinilor. Dar mie nu-mi pasă: Zohra era prietena mea şi trebuie să se afle adevărul!

- Ştii cine a omorât-o? întrebă Corentin, căruia oricum nu-i prea venea să creadă.

Avea dreptate pentru că Leila scutură din cap:

- Nu, nu ştiu nimic. Dar aseară, întorcându-mă acasă, am văzut un tip strecurându-se pe lângă zidurile Centrului socio-cultural.

- Ce fel de tip? întrebă cu o voce aproape imperceptibil încordată.

- Un francez, răspunse Leila. Bine îmbrăcat. Un bogătaş, care... Brunet, nu prea înalt. Era noapte, de aceea...

- Şi unde s-a dus? insistă Corentin fixându-şi privirea în cea a tinerei, ca şi cum ar fi vrut să o forțeze să-şi aducă aminte toate detaliile.

Leila dădu din umeri:

- Asta n-am de unde să ştiu. Dar ştiu cum s-a dus! Pentru că m-a intrigat să văd un adult ieşind din Centru, l-am urmărit până la colțul clădirii B. Şi l-am văzut urcându-se într-o maşină mare a cărui lunetă a fost spartă de o piatră.

Semnalul fusese dat în creierul lui Boris Corentin.

- Cu piatra? spuse el menținându-şi privirea cercetătoare. Şi cum poți fi atât de sigură că geamul a fost spart de o piatră?

Adolescenta roşi şi îşi muşcă buza inferioară.

- Sinceră să fiu, am presupus că aşa au stat lucrurile...

- Nu, Leila, o întrerupse blând Corentin. Nu trebuie să presupui, trebuie să ştii! Dacă vrei să-l găsim pe asasinul prietenei tale, trebuie să fii sinceră cu noi. Dacă nu, nu vom ajunge la nimic...

- Bine, bine! Am vorbit fără să gândesc, admise Leila cu o grimasă pe față. De fapt, sunt sigură că a fost o piatră, pentru că l-am văzut pe cel care a făcut asta... Numai că... nu vreau să aibă necazuri. E un prieten foarte bun...

Boris Corentin îşi puse mâinile pe umerii adolescentei, care fu cuprinsă de un frison scurt în momentul în care intră în contact cu palmele bărbatului.

- Ascultă, Leila. Mă aflu aici pentru a găsi un asasin! Un bărbat care a sugrumat cu sânge rece o fată de şaisprezece ani şi a abandonat-o într-un loc sinistru. Nu sunt aici să vânez puşti care se apucă să spargă geamurile maşinilor!

Leila, cu sprâncenele încruntate, părea că se gândeşte dacă să spună sau nu. Apoi, se eliberă din strânsoarea lui Boris şi deschise uşa metalică.

- Rămâneți aici, voi reveni imediat, le spuse ea înainte de a dispărea. Şi, mai ales, încercați să nu fiți văzuți de nimeni, da?

- Ce crezi că vrea să facă? şopti Aime Brichot după ce Leila dispăru.

- Probabil a mers să-şi aducă prietenii pentru a ne omorî..., glumi Corentin scoțându-şi pachetul de țigări din buzunar.

- Ce e mai rău e că s-ar putea să ai dreptate! mormăi Brichot, lovindu-se cu palmele pe antebrațe pentru a se încălzi.

Leila apăru cinci minute mai târziu, trăgând după ea un puşti de

vreo zece ani, cu nasul mare, ochii negri şi fața rotundă.

- El e Hafez, spuse ea închizând uşa în spatele lor.

Văzându-i pe cei doi bărbați, puştiul se trase instinctiv înapoi către ieşire. Corentin îi zâmbi şi îl întrebă cu o voce glumeață:

- Deci, Hafez? Tu ai aruncat aseară cu piatra în maşină?

O rază de îngrijorare trecu prin ochii negrii ai băiatului:

- Ei! O! Nu e adevărat, nu am făcut nimic! Înainte de toate, nu e vina mea, altcineva...

Dându-şi seama că era pe cale de a spune prea multe, Hafez tăcu imediat.

- Era vreo femeie în maşină? întrebă Corentin pe un ton neutru şi încercând să nu pară să dea vreo importanță întrebării.

- Ei... bine... da. Ea era la volanul Jaguarului şi...

- Un Jaguar? îl întrerupse Aime Brichot. Eşti sigur că era un Jaguar?

Hafez îşi compuse un aer ofensat şi, în ciuda staturii mici, reuşi să-l domine pe Brichot:

- De ce mă întrebați? Bineînțeles că era un Jaguar! Era chiar un XJ 12! Bleu închis, foarte frumos. M-am apropiat şi am întrebat-o pe cucoană dacă pot să mă aşez puțin pe locul din dreapta. Voiam doar să simt mirosul de piele...

- Şi nu te-a lăsat? întrebă Corentin cu un zâmbet larg.

- Ce spui? Chiar m-a înjurat! Ca şi cum eram un rahat pe care trebuia să-l mănânce ea cu tot neamul ei de împuțiți! Şi a făcut asta exact în momentul în care celălalt a urcat lângă ea, ca şi cum până atunci aş fi înjurat-o de toate lucrurile bune de care a avut parte în viața ei jegoasă de ticăloasă!

Boris Corentin şi Aime Brichot schimbară o privire scurtă şi încordată, părând a se gândi la acelaşi lucru. Chiar într-un oraş mare ca Strasbourgul, nu trebuia să fie prea dificil să găseşti un Jaguar XJ 12, cu geamul din spate spart...

Aime Brichot închise telefonul şi îl privi descurajat pe Boris Corentin:

- Nimic. Nimic pe toate fronturile...

Lui Boris nu-i prea venea să întoarcă privirea către coechipierul

său. Asta din cauză că Elsa Fabre - tânăra locotenent de la comisariatul din Strasbourg, se aşezase pe biroul din faţa lui, oferindu-i o vedere extraordinară a pulpelor pline, dezgolite generos de fusta verde pe care o purta.

După ce părăsiseră cartierul Andre-Fortier, Aime Brichot şi Boris Corentin se întorseseră direct la Comisariatul central situat pe strada Nuee-Bleue, vizavi de sediul celui mai important cotidian local - *Dernieres Nouvelle d'Alsace.* La comisariat Boris avu plăcuta surpriză să o găsească pe Elsa în faţa biroului care fusese pus la dispoziţia colegilor veniţi din afară. Era absolut convins că tânăra poliţistă îl aştepta...

Boris Corentin începu prin a suna la reprezentanţa locală Jaguar. Fără nici un rezultat: în ultima vreme nu venise nimeni cu un Jaguar XJ 12 cu luneta spartă. După asta, Brichot şi el începuseră să scotocească prin toate garajele care împânzeau oraşul. Aime tocmai se întorsese de la ultimul pe care îl avea pe listă.

Nicăieri nu se schimbase un geam de Jaguar în ultimele douăzeci şi patru de ore.

- Cu siguranţă suntem pe o pistă falsă, mormăi Brichot răsucindu-şi vârful mustăţii. De altfel, cine ştie ce ne-a povestit micul Hafez...

- Nu cred, răspunse Corentin, la fel de gânditor ca şi coechipierul lui. Avea un aer tare mândru că reuşise să identifice maşina cu pricina...

- Pot să spun şi eu ceva? intervenise Elsa sărind de pe biroul pe care stătuse până atunci. E un amănunt pe care se pare că voi nu l-aţi luat în seamă: Strasbourg e un oraş de graniţă...

- Şi? făcu Aime Brichot cu un aer surprins. Boris Corentin lovi cu pumnul în birou, făcând să sară în sus tot ce se găsea acolo:

- Bineînţeles! Ai dreptate, Elsa! Din motive de discreţie, omul nostru, sau mai degrabă complicea acestuia - pentru a vorbi precum Hafez - ar fi putut foarte bine să meargă să-şi repare maşina în Germania!

Elsa Fabre răsfoia deja anuarul din Baden-Wurtenberg - landul german situat de cealaltă parte a Rinului.

- Nu sunt decât doi reprezentanţi suficient de aproape de noi pen-

tru ca teoria să rămână în picioare, anunță ea: cel din Baden-Baden şi cel din Fribourg-en-Brisgau. Pentru că vorbesc germana, vă deranjează dacă sun eu acolo?

În timpul primului telefon, după surâsul larg şi ochii strălucitori ai fetei, Corentin înțelese că Elsa Fabre nimerise în plin.

- Reprezentantul din Fribourg a schimbat ieri pe la prânz geamul din spate al unui XJ 12. Autovehiculul era înmatriculat în Franța, în departamentul Hauts-jde-Seine!

- În cazul ăsta, înseamnă că suntem într-adevăr pe o pistă falsă! oftă Aime Brichot.

- De ce, Meme? întrebă Boris Corentin încruntând sprâncenele.

Partenerul lui dădu din urneri:

- Vezi tu, Boris? Dacă maşina era înmatriculată cu nr. 92, înseamnă că tipul era doar în trecere prin Strasbourg. Fie turist, fie cu afaceri. Oricum nu e stabilit aici. Şi, în situația asta, nu văd ce ar fi căutat într-un cartier unde, în afara celor care locuiesc acolo, nu mai calcă nimeni din afară. Nici măcar colegii noştri polițişti, care urăsc locul acela! Mai ales pentru a participa la o poştă care este totuşi un... lucru foarte secret nu?

Un zâmbet ciudat se aşternu pe chipul lui Boris Corentin care se aşează pe biroul lui Brichot:

- Într-un fel, ai dreptate, Meme. Dar numai în condițiile în care e vorba despre un turist sau un om de afaceri oarecare. Dar dacă plecăm de la ideea că e vorba despre cineva care vine regulat la Strasbourg şi care poate intra peste tot, se schimbă puțin datele problemei, nu?

- Da, e posibil, admise Brichot cu jumătate de gură. Dar nici asta nu ne duce la nimic...

- Ba poate că da! răspunse Corentin cu o voce din ce în ce mai excitată. Să vedem: ce ar putea să-l atragă la Strasbourg pe un bărbat francez suficient de bogat pentru a-şi putea permite un Jaguar?

- Îți mărturisesc că nu ştiu... trebui să recunoască Brichot după ce se gândi câteva secunde.

- Parlamentul European, Meme! făcu triumfător Boris Corentin. Parlamentul European!

Capitolul V

Soneria îl făcu să tresară pe Amin Al-Whalid care lenevea cu o cutie de bere în mână pe canapeaua din velur maro, plină de pete.

- Cine poate să mă deranjeze aici? mormăi el apucând telecomanda televizorului de lângă el.

Înainte de a se ridica, schimbă rapid canalul. În mod oficial, lui Amin nu-i păsa de ceea ce gândesc despre el oamenii din Cartier. Dar nu prea avea chef ca un oarecare să răspândească despre el zvonul că se uita cât era ziua de lungă la „Focurile dragostei"...

Un al doilea semnal, mai lung, mai insistent, îi smulse un gest de nerăbdare. Nu avea nici un chef să se mişte. Era bine acolo în faţa televizorului privind cum defilau imaginile, fără a căuta să înţeleagă neapărat ce voiau acestea să spună.

Sfârşi totuşi prin a se ridica şi se îndreptă către uşa, fără a-şi face nici un fel de griji că era îmbrăcat doar în slip şi tricou. Nu chiar asortate...

Traversă unica încăpere a locuinţei pe care o închiriase la primul etaj al clădirii B4. Domnea aici o dezordine care ar fi descurajat pe oricine ar fi încercat să o descrie sau să facă un inventar a ceea ce se găsea în cameră. Îşi spuse totuşi că ar fi bine să deschidă puţin geamul înainte de a răspunde. Nu neapărat pentru a aerisi, ci pentru a face să dispară cât de cât mirosul de marijuana pe care o fuma fără întrerupere de azi-dimineaţă...

Cu o mişcare de nepăsare, lăsă fereastra închisă şi se îndreptă către uşă: cei care îl deranjau nu erau obligaţi să vină aici să-l vadă...

Un rid de îngrijorare îi bară fruntea în momentul în care zări prin vizor chipul lui Chantal Loupiatz. Era una dintre clientele sale. Una de vreo treizeci-patruzeci de ani, căreia îi furniza mai mult sau mai puţin cu regularitate droguri uşoare precum marijuana. Nimic mai mult. Cu un soi de înţelepciune prudentă, Amin refuzase întotdeauna să se atingă de cocaină sau heroină. Era prea periculos şi prea riscant să se amestece cu marii traficanţii.

Chiar dacă asta îl priva de surse de venit mult mai importante, Amin Al-Whalid se ţinea departe de drogurile tari. Şi asta îi confe-

rea o oarecare linişte.

Linişte! Acest cuvânt era suficient pentru a-i face să revină ticul din copilărie. Când îl contraria ceva, o crispare rapidă a muşchilor din partea stângă a feței îi înălța colțul buzelor şi îl făcea să închidă ochiul stâng.

Linişte! Ar fi avut şi mai multă astăzi dacă ar fi refuzat să intre în combinația oferită de ticălosul de Saleze! Pentru că acum exista cadavrul Zohrei şi ăsta era cel mai bun mijloc anti-linişte...

Cu un gest brusc, Amin deschise larg uşa şi lătră răguşit:

- Ce cauți aici? Ți-am spus deja de o sută de ori că nu vreau să mă deranjeze nimeni aici!

Amin avea un principiu: la el acasă nu avea nimeni dreptul să se amestece în viața lui particulară. El era regele. Toate celelalte probleme se rezolvau afară: pe casa scărilor sau în altă parte. Asta era bătut în cuie.

- Ştiu, Amin, răspunse femeia cu o voce rugătoare, dar efectiv nu mai am absolut nimic! Ai putea să mă ajuți?

- Să te ajut? repetă Amin pe un ton ironic. A! Probabil pentru că nu ai nici bani, nu?

- Francis nu mi-a lăsat nici o lețcaie, răspunse Chantal cu o voce jalnică, plângătoare.

Amin îşi plimbă privirea pe corpul amatoarei de droguri şi un surâs visător i se aşternu pe buze. Chantal era un caz aparte în clientela sa.

Mai întâi pentru că avea aproape treizeci de ani. cam cu zece-doisprezece mai mulți decât media cumpărătorilor.

Apoi pentru că era burgheză. Mă rog, o fostă burgheză. Îi povestise viața ei la una dintre primele întâlniri în care îi furnizase droguri. Fată de familie bună din Colmar - tatăl ei deținea monopolul pentru unul dintre cele mai apreciate soiuri de Risling din Alsacia. Fusese măritată timp de şase ani cu un avocat cu o carieră promițătoare, după care renunțase la tot pentru Francis Loupiatz - un artist după părerea lui şi a femeii cu care trăia, un bufon după părerea lui Amin.

Cum Chantal nu muncise în viața ei şi artistul ei vindea câte un ta-

blou cam de fiecare dată când cometa Halley traversa cerul Alsaciei, coborâseră împreună scara socială, pentru a se regăsi acum într-un apartament jalnic cu două camere, situat în Cartier. Şi, pentru a uita de degringolada din viața ei, Chantal Loupiatz - născută Munningen-Haffner, plonjase în lumea drogurilor care o făceau să vadă în culori vii lumea cenuşie care o înconjura.

În ciuda tuturor greutăților, ea îşi conservase ceva din eleganța naturală, din distincția nonşalantă şi puțin superioară, pe care o căpătase în mediul de origine. Pentru asta îl excitase încă de la început pe Amin: Chantal nu semăna deloc cu fetele din Cartier, care la un semn cât de mic făcut de el, nu ezitau prea mult să se întindă pe spate şi să depărteze picioarele.

În acelaşi timp, nu fusese niciodată tentat să încerce ceva cu Chantal şi ştia şi de ce, chiar dacă nu-i prea plăcea să o recunoască: femeia asta îl impresiona.

Brusc, se decise că starea asta a lucrurilor durase destul şi trebuia să se schimbe. Imediat.

- Bine! Hai, intră! mormăi el întorcându-i spatele pentru a merge în cameră.

Se lăbărță din nou pe canapea şi o privi pe Chantal cum avansează timid până în mijlocul încăperii, aruncând priviri fugitive la dezordinea generală care domnea aici. Femeia avea impresia că nici măcar un comando de femei de serviciu super-antrenate nu ar fi reuşit să vină de hac mizeriei din cameră.

Chantal era îmbrăcată într-o fustă bleumarin dreaptă, care îi desena perfect curba apetisantă a feselor, însă fără a se mula prea vulgar. În partea de sus avea o bluză albă, încheiată până la gât, care lăsa să se ghicească un piept ferm şi voluminos, însă neostentativ. Gânditor, Amin se întreba ce chiloți purta pe sub genul ăsta de fustă: din bumbac alb urcând până la buric sau din cei perverşi de târfă, cu dantele şi bizbrizuri peste tot?

Această evocare îi provocă lui Amin un început de erecție. Şi ideea că Chantal Loupiatz nu avea cum să nu vadă asta pentru că nu avea nimic altceva pe el decât slipul, îi făcu sexul să se întărească şi să se umfle şi mai mult.

Amin văzu că obrajii femeii se îmbujorară uşor, după care ea întoarse capul către fereastră cu o mişcare grațioasă şi perfect naturală unduindu-şi părul lung şi blond... ceea ce îi crescu şi mai mult excitarea.

Pentru a sparge timiditatea pe care i-o provoca întotdeauna Chantal, Amin se decise să meargă direct la țintă.

În timp ce femeia mai privea încă pe fereastră, îşi băgă mâna în slip şi scoase de acolo ciomagul maroniu de piele, lung şi noduros. Apucându-l de la bază între degetul mare şi cel arătător, îl agită neglijent înainte şi înapoi.

- Ce părere ai despre asta? întrebă el cu o voce perfect naturală.

Instinctiv, femeia întoarse capul către el. Ochii i se măriră de stupoare iar gura i se blocă într-o exclamație mută. În tot acest timp, sângele parcă i se retrăsese în întregime din fața ovală şi regulată.

Revenindu-şi, făcu un pas înapoi şi se lovi de teancul de lenjerie murdară care se găsea în spatele ei, şi chiar pe mocheta zdrențuită şi murdară.

- Te rog, Amin! spuse ea simplu, pe acelaşi ton pe care îl foloseşte o mamă pentru a-şi aduce fiul pe calea cea dreaptă.

Acest ton înțelegător şi parcă puțin prea blând, avu darul de a-l enerva pe Amin.

- Vrei doza sau nu? mormăi el. Ai bani să mi-o plăteşti? Ei bine, eu doar îți propun un alt mod de piată, asta-i tot! Dacă nu vrei, nu e nici o problemă! Uşa e acolo, la revedere!

Dar Chantal nu se mişcă nici un milimetru, nici înainte, nici înapoi... Şi Amin ştiu că o avea la mână...

- Vino aici! ordonă el fără a înceta să-şi mângâie neglijent membrul formidabil care acum se ridicase vertical.

- Te rog, nu! Nu vreau! gemu Chantal, în timp ce lacrimile îi apăruseră în colțul ochilor de un albastru pal.

Totuşi, în timp ce vorbea, ea făcuse un pas către canapea, apoi un altul, şi încă unul... până ce genunchii săi intrară în contact cu interiorul coapselor larg deschise ale lui Amin.

- Ei, aşa da! Vezi? Ce a fost mai greu a trecut! De acum înainte totul va fi mult mai uşor! exclamă el băgându-şi mâna pe sub fusta fe-

meii. Hai, apleacă-te şi dă-mi mâna: am chef să ştiu cum mângâie o burgheză educată la cele mai înalte şcoli!

Cu gesturi automate, cu chipul inexpresiv de parcă toate astea nu o priveau în nici un fel, tânăra se aplecă şi strânse membrul arogant întins către ea.

Dar, în momentul în care închidea degetele în jurul sexului tremurător, Amin surprinse o tulburare trecând prin ochii de un albastru azuriu.

- Ei, curvuliță! E bun, nu! exclamă el în timp ce Chantal începuse o mişcare înceată cu mâna. Ştii că ai mână bună? Presimt că nu ne vom plictisi împreună. Acum arată-mi ce porți pe dedesubt...

Şi, fără nici un fel de menajamente îi ridică fusta până la talie şi dădu cu nasul direct în triunghiul blond, bine îngrijit, pe care nici un fel de lenjerie nu îl ascundea de privirea lui înfometată.

- Ticăloasă mică! Te plimbi aşa cu fundul gol? Poate pentru a te putea scărpina mai repede, nu? Nu, nu te opri! Continuă să mă mângâi! Aşa... da...!

Cu chipul îmbujorat şi cu ochii ficşi, Amin introduse două degete în interiorul coapselor albe ale lui Chantal, a cărui respirație se acceleră imperceptibil.

- Aşa deci! Văd că ştii meserie ca o curvă adevărată! mormăi el în timp ce scotocea prin misterul umed şi călduț. Ai chef de puțină zbenguială cu Amin? Ai venit pentru o bară mică, dar văd că nici de una mare nu prea ți-e frică!

Râse singur de gluma pe care o făcuse. Cu cealaltă mână frământa prin cămaşă pieptul tare al femeii care respira din ce în ce mai repede.

- Pune-te în patru labe! îi ordonă el brusc, cu o voce aproape şuierătoare. Repede! Vreau să-ți văd fundul deschizându-se doar pentru mine!

Chantal lăsă membrul pe care îl mângâia şi îl privi resemnată pe Amin. Dar ochii ei spuneau altceva: străluceau din ce în ce mai tare şi roşeața obrajilor trăda altceva decât resemnare.

- Eşti un ticălos că profiți de situația asta, murmură ea pe un ton de reproş. Nu e deloc nobil ce-mi faci, e chiar repugnabil...

Însă, în timp ce vorbea, se întorsese şi, cu fusta ridicată în jurul taliei, se aşezase în genunchi pe podea. Apoi, luându-şi capul în mâini, chiar acolo pe mochetă, depărtă cât putu de tare şoldurile pentru a face să se deschidă floarea pe care o voia Amin. Acesta rămase pentru o clipă nemişcat, bucurându-se de spectacolul crupei care i se oferea. Printre perii de păr blond putea zări petalele tandre ale acestei flori feminine care se deschidea ca o corolă delicată; apoi, ceva mai sus, aproape invizibilă era mica rozetă brună şi încreţită în care murea de poftă să-şi înfigă virilitatea întinsă până la rupere.

- Hai, Amin! Vino! îl imploră brusc Chantal, întorcând chipul către el. Ce mai aştepţi ca să mi-o tragi, naţie de ticălos? Vezi bine că nu mai pot să aştept! M-ai zăpăcit complet cu grosolănia ta! Hai odată...

Amin zâmbi triumfător: în cele din urmă, delicata şi distinsa doamnă Loupiatz lăsase deoparte rolul de victimă şi de martir!

Amin se lăsă în genunchi în spatele ei şi apucând-o de şolduri, se înfipse în ea dintr-o singură mişcare puternică. Imediat, avu impresia că sexul îi fusese înghiţit de căldura umedă a infernului. Un infern care, după toate aparenţele, ar fi putut juca cu uşurinţă rolul paradisului...

Douăzeci de minute mai târziu, Chantal Loupiatz ieşea din apartamentul lui Amin Al-Whalid. Avea fusta mototolită şi ochii plini de recunoştinţă.

Luându-şi drogurile care i se întinseseră, ea îl întrebase dacă poate să mai vină să-l vadă atunci când soţul era plecat. Fără a se gândi măcar o secundă, Amin spusese un „nu" scurt.

- Şi după asta? mormăise el aruncându-se din nou pe canapea cu ochii aţintiţi pe ecranul televizorului aprins, dar fără sonor. Vom petrece o bucată de timp împreună, după care va deveni o obişnuinţă! Şi, într-o bună zi, nervii...

Evocarea liniştii lui dispărute îl duse pe Amin printr-o asociaţie de idei, la Pierre-Antoine Saleze. Dar ceea ce era ciudat în acele momente, era că amintirea evenimentelor din ajun nu îi mai produceau furie ca înainte.

Dimpotrivă. Amin nu ştia dacă era mulţumită intermedierii lui

Chantal Loupiatz, dar, dintr-o dată, vedea lucrurile într-o manieră mult mai pozitivă. Chiar foarte pozitivă.

Din partea Cartierului, era foarte liniştit: nici unul dintre participanții la orgia cu Zohra nu ar fi spus absolut nimic. În principiu, mai întâi datorită „simțului onoarei" şi apoi, pentru că nu aveau absolut nici un interes să atragă atenția asupra lor după ceea ce se petrecuse.

Cât despre deputatul european...

Un zâmbet pofticios atinse buzele lui Amin care, cu arătătorul mâinii drepte manevra telecomanda, schimbând maşinal canalele.

Dacă se descurca bine, ar fi putut chiar să obțină un bonus pentru a păstra tăcerea.

Şi îşi spuse că ar fi fost mult mai uşor dacă ar fi avut un aliat împotriva lui Saleze. Sau, mai exact, o aliată...

Capitolul VI

Trăgând brusc de volan, Boris Corentin făcu peugeotul 306 să urce pe trotuarul străzii Vosgilor, mărginită de case mari din gresie roşie şi ferestre cu mici carouri vitrate.

Atunci când Brichot şi el coborâră din maşină, fură abordați imediat de doi polițişti în uniformă, care arboraseră deja un zâmbet pofticios:

- Vi se pare cumva că trotuarul arată a loc de parcare? întrebă cel mai în vârstă dintre cei doi cu un accent alsacian puternic. Se văd cumva benzile albe paralele pe asfalt?

Umorul colegului său se pare că îl aruncase pe celălalt într-o stare de beatitudine profundă, dacă ar fi să judecăm după zâmbetul angelic pe care îl afişase, şi după ochii strălucitori din spatele ochelarilor rotunzi.

Puțin frustrat, Boris Corentin le băgă sub nas insigna de polițist:

- Îmi pare rău, băieți, dar nu prea am chef de glume astăzi. Fiți drăguți şi uitați-vă să nu ne blocheze cineva maşina, pentru a putea pleca la întoarcere. Nu întârziem mai mult de douăzeci de minute...

Celor doi bărbați în uniformă le pieri imediat zâmbetul de pe buze şi, instinctiv, îşi rectificară poziția. În acest timp, Corentin şi Brichot

se îndreptară către intrarea în agenția pentru închiriat maşini de lux. Aceasta se găsea ascunsă între două case uriaşe, cu un aspect mai degrabă auster.

- După părerea mea, am venit degeaba până aici! mormăia continuu Aime Brichot, tot timpul ceva mai înclinat spre pesimism decât colegul lui.

Şi, poate pentru prima dată, Boris Corentin părea a împărtăşi părerea lui.

După-amiaza începuse mai degrabă prost. Un telefon dat la serviciul auto le adusese vestea că Jaguarul XJ 12 care îi interesa era înmatriculat pe numele unei agenții specializate în închirierea maşinilor de lux. Altfel spus, nu le folosea cu nimic că aveau numărul maşinii, pentru că aceasta ar fi putut fi închiriată de oricare dintre cele douăzeci şi cinci de sucursale câte deținea societatea în cauză. Printre acestea se găsea şi cea din Strasbourg, situată pe strada susamintită, la doi paşi de piața Haguenau.

Cu un alt telefon la sediul firmei, situat într-unul din turnurile Apărării, aflaseră că maşina fusese înapoiată de clientul precedent chiar la Strasbourg. În consecință, ea ar fi putut fi închiriată de un cetățean al oraşului, şi atunci toată teoria lui Corentin cu privire la Parlamentul European, ar fi căzut.

Şi, mai ales, aşa cum bine observase Aime Brichot, era puțin credibil ca un cetățean din oraş să închirieze o maşină care sare în ochii oricui... doar pentru a participa la un viol colectiv într-un cartier rău famat!

Altfel, pentru că asta le era meseria şi acestea era procedurile de rutină, trebuiau totuşi să afle cine ar fi putut închiria faimosul Jaguar.

Boris Corentin împinse uşa agenției. Înăuntru, nici urmă de obişnuita tejghea impersonală. Locul acesteia era luat de patru mini-saloane, despărțite între ele prin perdele de plante adevărate. Iluminare indirectă şi blândă, mochetă, prezentatoare tinere, frumoase şi zâmbitoare, totul strălucea într-un miros de lemn şi piele. Aici se vindea luxul şi clientul trebuia să vadă asta de la intrare...

În spatele biroului de lemn care stătea în centrul fiecărui salon era

aşezată câte o tânără. Pentru că erau trei blonde şi o brunetă, Corentin şi Brichot se îndreptară către aceasta din urmă. Conform plăcuței de pe birou, tânăra se numea Carole Weisman.

Hotărât să nu piardă prea mult timp, Boris Corentin scoase imediat insigna de polițist. Asta nu diminuă cu nimic din căldura cu care îl învăluise numita Carole, posesoarea unor extraordinari ochi albaştri. El îi explică în câteva cuvinte scopul vizitei lor acolo.

- E foarte simplu, răspunse imediat bruneta al cărei piept se umfla în ritmul respirației şi îi întindea pulovărul şi aşa destul de mulat. E de ajuns să iau dosarul cu numerele de înmatriculare. Aşteptați un moment...

Se răsuci cu scaunul pe rotile şi începu să butoneze la calculatorul aşezat în spatele ei, probabil în rețea cu cel de pe birou.

- Gata, spuse ea după câteva secunde. Vehiculul despre care mi-ați vorbit a fost închiriat de o anume Marie-Laure Argentan, domiciliată în Piața Libertății din Schiltigheim.

- Pentru câtă vreme? întrebă imediat Boris Corentin.

- Să vedem... Da! Doamna a luat maşina duminică după-amiază şi o va ține până vineri la sfârşitul zilei. Asta înseamnă poimâine. Mai doriți să ştiți şi altceva, domnilor?

- De duminică după-amiază până vineri seara, murmura gânditor Boris Corentin în timp ce Brichot şi el părăseau agenția.

- Ei da! Şi ce-i cu asta! spuse coechipierul său dând din umeri.

Boris se întoarse către el, cu sprâncenele încruntate:

- Poate îmi vei spune că sunt puțin paranoic, dar de duminică după-amiază până vineri seară este exact perioada în care are loc sesiunea plenară lunară a Parlamentului European!

- Este şi o săptămână deschisă tuturor lucrurilor obişnuite... mormăi Brichot, nu prea convins.

- Nu contează, spuse Corentin. Avem la dispoziție un mijloc sigur pentru a vedea dacă m-am înşelat sau nu... Vom apela numărul de telefon pe care această Marie-Laure Argentan l-a lăsat la agenție şi vom vedea peste cine dăm acolo...

Odată instalați în maşină, Boris Corentin îşi scoase mobilul şi formă numărul comunicat de Carole Weisman. La a doua sonerie răs-

punse cineva şi Boris Corentin avu surpriza să audă o voce bărbătească.

- Pierre-Antoine Saleze, vă ascult...

- Mă scuzați că vă deranjez, domnule! spuse imediat Boris. Aş dori să vorbesc cu domnişoara Marie-Laure Argentan, dacă se poate!

- Nu e aici! răspunse sec vocea de la celălalt capăt al firului. Mi-am trimis asistenta la arhivă şi nu cred că se întoarce mai devreme de douăzeci de minute, îmi pare rău...

- Asistenta dumneavoastră ați spus? spuse foarte repede Cqrentin, simțind că celălalt are de gând să închidă, în acest caz, poate mă puteți ajuta dumneavoastră, domnule... Saleze. Domnişoara Argentan a închiriat duminica trecută o maşină de la agenția de pe strada Vosges. Ştiți ceva despre asta?

- Poate, răspunse imediat interlocutorul său, pe un ton perfect natural. Dar nu văd la ce vă poate... Dar cine sunteți dumneavoastră?

- Sunt comandantul de poliție Boris Corentin. Trebuie să lămurim nişte probleme legate de această maşină - un Jaguar, şi de vreme ce domnişoara Argentan a închiriat-o la dispoziția dumneavoastră se pare că tot cu dumneavoastră trebuie să discutăm...

Corentin se aştepta la un refuz din partea interlocutorului şi răspunsul acestuia îl surprinse cu atât mai mult:

- Dacă doriți dumneavoastră, vom discuta! Dar credeam că povestea asta stupidă s-a terminat... De la ora cinci trebuie să mă întorc la şedință, dar dacă ați putea trece înainte pe la biroul meu, vă aştept. La revedere, domnule.

Şi, înainte ca Boris să mai poată adăuga ceva, celălalt închisese deja.

- Cum îl vei găsi pe clientul tău, domnule Sherlock Holmes? întrebă Aime Brichot pe un ton ironic. Nici măcar nu ți-a spus unde are biroul!

- Ba da, mi-a spus! răspunse Corentin plecând de pe loc. Mi-a spus ... printre rânduri.

- Nu înțeleg...

- Totuşi e destul de simplu, Meme, îi explică Boris. Mai întâi, mi-a spus că şi-a trimis asistenta la arhivă. La puțină vreme, a afirmat că

trebuie să ajungem înainte de ora cinci, pentru că pleacă la şedinţă. După părerea ta, care este locul care are o arhivă unde oamenii se reunesc la o şedinţă?

- Într-un parlament! Deci la Parlamentul European. Ai avut dreptate, Boris... Hopa! în caz că nu ai observat, tocmai ai trecut de intrarea către Parlament...

- Ştiu, răspunse Corentin luând-o pe strada care ducea către Comisariatul Central. Dar dacă e disponibilă, aş dori ca locotenentul Elsa Fabre să ne însoţească: mi-a spus că ştie locurile destul de bine şi ar putea să ne fie de folos...

Douăzeci de minute mai târziu, maşina condusă de Boris Corentin se aşeza cuminte pe unul dintre locurile de parcare de la Parlamentul European, după ce arătase în prealabil permisul de liberă trecere. Înaintea lor se găsea masa de metal şi sticlă a turnului care scânteia în lumina rece şi albă a soarelui de iarnă.

— E totuşi destul de impresionant, murmură Aime Brichot care se aşezase pe bancheta din spate pentru a-i ceda galant locul din faţă Elsei Fabre.

- Doar pentru asta a fost construit! zâmbi tânăra poliţistă înălţând nasul pistruiat. Turnul are şaizeci de metri, adică exact cât are platforma catedralei din Strasbourg. Aici viitorul se întâlneşte cu trecutul!

- Abia îndrăznesc să-mi imaginez muntele de bani pe care l-a înghiţit această clădire... adăugă visător Brichot, în timp ce Corentin gara maşina în parcarea rezervată vizitatorilor, în dreapta turnului.

- Pentru asta nu ai nevoie de imaginaţie, îi răspunse Elsa pe jumătate întoarsă către el. Totul a costat patru sute cincizeci şi cinci milioane de euro, ceea ce înseamnă în zilele noastre ceva mai mult de trei miliarde de franci. Asta în afară de taxe!

- Oho!... Şi banii ăştia cine i-a plătit?

- În principiu, toţi banii vor trebui rambursaţi de către Parlamentul European, care oricum nu este decât chiriaş acolo. Un contract pentru douăzeci de ani, cu o opţiune de cumpărare în orice moment.

- Şi a durat mult construirea acestui monstru? întrebă Aime Brichot când ieşiră din parcare şi se îndreptau către turn.

- Patru ani şi jumătate, răspunse tânăra. De la sfârşitul lui 1993, până în mai 1998, ceea ce e destul de bine. Sunt totuşi peste 220 000 de metri pătrați de clădire care au necesitat 130 000 metri cubi de beton şi 14 000 de tone de oțel. Fără a mai vorbi de două mii de kilometri de cablu care trec prin pereții celor peste o mie de birouri, patruzeci de săli de conferințe, trei restaurante cu o mie două sute de locuri, baruri, saloane şi multe altele. Şi amfiteatrul cel mare, bineînțeles.

Când ajunseră pe esplanada din fața intrării. Aime Brichot arătă către rândurile de steaguri care păreau a fi nişte ostaşi uriaşi ai gărzii de onoare:

- Sunt puse la întâmplare sau urmează un protocol bine stabilit?

- E foarte simplu: sunt aşezate în ordine alfabetică, răspunse Elsa Fabre zâmbind.

- În ordine alfabetică? se miră Brichot punându-şi ochelarii pe nas. Îmi pare rău, dar nu prea se potriveşte! Ia uită-te: steagul Germaniei e după cel al Belgiei care trebuia pus înainte. Să nu mai vorbim de Danemarca şi Anglia...

Elsa râse poznaş:

- Ei, asta e o enigmă pe care vă las să o rezolvați singuri, domnilor!

- Cred că deja am găsit, murmură Corentin: țările sunt aşezate în ordine alfabetică, dar în funcție de limba de origine! Iată de ce, de exemplu, Germania e înaintea Belgiei şi Anglia după Danemarca.

- Bravo! Ştiam eu că am de-a face cu un om extraordinar! spuse privindu-l pe Boris cu o privire tulburată care te ducea cu gândul că admirația ei avea mai puțin de-a face cu capacitatea lui de a găsi criteriul după care fuseseră aşezate steagurile. Se gândea mai degrabă la ceea ce evocau bețele steagurilor... şi cu siguranță că ar fi fost dispusă să încerce anumite lucruri cu Boris Corentin.

După ce coborâră câteva trepte de piatră, cei trei polițişti intrară în interiorul turnului care în vârf era perfect rotund, după ce la bază era oval. Curtea era pavată cu piatră albă şi neagră, dispusă alternativ, în timp ce fațada era acoperită cu un fel de beton roşiatic.

- A fost aleasă culoarea asta pentru a aminti de piatra Vosgilor care a servit la construirea catedralei, le spuse Elsa Fabre.

- Tot legătura între trecut şi viitor, nu-i aşa? făcu Boris zâmbind.

- Exact. Şi uite, acolo pe pământ, săgeata aia încrustată în pavaj...
- Ce-i cu ea? întrebă Aime Brichot.
- Ei bine, ea este desenată urmând aceeaşi axă cu săgeata catedralei: încă un simbol! glumi Elsa făcând să-i apară o gropiță în obrazul drept. Mai vreți încă un simbol? Ridicați-vă ochii atunci...

Cei doi bărbați se conformară ascultători.

- Curios, remarcă Boris arătând un fel de gaură în peretele de sud al turnului. S-ar spune că lucrările nu au fost terminate acolo...
- E intenționat lăsată aşa! triumfă Elsa Fabre cu un zâmbet ştrengăresc. Este chiar simbolul Europei. Arhitecții au vrut să arate că mai este încă mult de construit... Oricum, cel puțin aşa pretind ei!

Traversaseră curtea şi acum, sub îndrumarea Elsei, se îndreptau către intrarea laterală. Intrarea principală era situată chiar în fața parcului de taxiuri din exterior.

- Vom intra pe acolo, le spuse ea, şi vom lua ascensorul de nord care ne va duce până la sala de şedințe. E mai comod aşa...
- Dai impresia că eşti la tine acasă în tot labirintul ăsta... observă Aime Brichot. Tânăra roşi uşor şi privi în altă parte:
- Timp de câteva luni, am avut un logodnic care lucra aici. Veneam destul de des la el... Veniți pe aici, adăugă ea repede, de parcă abia aştepta să schimbe subiectul.

Pe nenumăratele culoare prin care trecuseră, se întâlniseră cu bărbați şi femei de toate vârstele, destul de bine îmbrăcați, cu un aer aferat şi sigur: parlamentarii. Şi alții, în grupuri şi cu nasul pe sus: vizitatorii. Plus câțiva muncitori care cărau cutiile mari de tablă ale parlamentarilor.

În sfârşit, ajunseră într-un loc ce îi smulse o exclamație de uimire lui Aime Brichot.

- Pe aici e „drumul"," declară Elsa Fabre, cu o mişcare amplă a brațului drept.

Aime Brichot ridică mâna precum un elev care doreşte să-i pună o întrebare profesoarei:

- Scuzați-mă, sunt sigur că vă voi părea puțin cam tâmpit, dar nu reuşesc să-mi dau seama în ce parte a turnului ne aflăm...
- E normal, răspunse Elsa zâmbind cu indulgență, în condițiile în

care oricum nu ne aflăm în turn, ci în „Pălăria lui Napoleon".

- Unde? Pălăria lui...

- Aşa e numită clădirea în care să găsesc amfiteatrul, sala de presă, sălile rezervate diferitelor grupuri parlamentare, barurile si restaurantele, răspunse Elsa. Imaginați-vă că ați privi turnul de sus. Veți avea o imagine asemănătoare cu cea a pălăriei lui Napoleon, a cărei parte superioară este ocupată de amfiteatru şi birourile preşedintelui, iar partea de jos este încastrată în turn, ca şi cum ar fi capul împăratului. În acest moment ne aflăm exact în creştetul capului, „drumul" fiind de fapt axa mediană a pălăriei, pe lățime. Mă urmăriți?

- Aproape..., mormăi Aime Brichot pe care tot acest univers futurist din sticlă şi oțel îl făcea să se simtă puțin stânjenit.

Elsa Fabre arătă cu degetul către cealaltă parte a „drumului":

- Cam pe acolo este intrarea de protocol cu faimoasa scară elicoidală care simbolizează ADN-ul, adică evoluție, mişcare, ştiți voi...

- Cu siguranță, răspunse Corentin. Numai că este deja patru şi jumătate şi Pierre-Antoine Saleze va pleca la cinci la şedință. Aşa că...

Elsa Fabre zâmbi şi roşi uşor, ca o puştoaică prinsă copiind.

- E adevărat! Aproape uitasem de ce am venit. Veniți pe aici...

Se luară după ea şi intrară în „capul lui Napoleon". Luară ascensorul roşu de la nord. Interiorul negru al cabinei liftului îi dădu lui Brichot impresia că se află în propriul coşciug, ceea ce îi accentua şi mai mult disconfortul. Când ajunseră la etajul paisprezece, Elsa le arătă culoarul curbat care pleca în dreapta:

- Biroul lui Saleze probabil că e undeva pe aici, dacă nu mă înşel, în orice caz, sunt aşezați în ordine alfabetică... Eu o să vă aştept undeva în stânga, în salonul de la capătul culoarului. Veniți să mă luați de acolo?

- Cu plăcere... murmură Boris, pe un ton atât de tandru, încât tânăra se înroşi până la rădăcina părului.

Găsiră foarte repede biroul pe care îl căutau. După două bătăi în uşă, fură invitați înăuntru de o voce bărbătească. În birou se afla un bărbat de talie mijlocie, brunet şi cu tenul închis. Era aşezat în fața biroului şi, la vederea celor doi polițişti, se ridică având un zâmbet

mecanic pe buzele subțiri:

- Bine ați venit, domnilor! După cum ați putut constata singuri, aleşii viitoarei mari Europe nu au prea mult spațiu la dispoziție!

Corentin zâmbi politicos şi, cum Saleze se uita în continuu la ceasul de aur pe care îl purta la mână, spuse:

- Ştiu că timpul dumneavoastră este deosebit de prețios, domnule deputat, dar nu vă vom reține decât câteva minute...

- Vă ascult, spuse Pierre-Antoine Saleze, fără a-i invita măcar să se aşeze pe bancheta de lângă perete.

În câteva cuvinte, Boris Corentin îi povesti modul în care fusese identificat formal Jaguarul închiriat de Marie-Laure Argentan.

- Ceea ce am vrea să ştim este ce ați fi putut face dumneavoastră, domnule deputat, într-un loc de asemenea factură, după ora şapte seara, încheie Boris cu o voce calmă.

Pierre-Antoine Saleze îi susținu privirea cu un soi de sfidare.

- Mai întâi, domnilor, să ştiți că am avut motive foarte întemeiate să mă aflu în acel loc, răspunse el pe un ton sec. Nu vă spun decât că, în cadrul comisiei parlamentare unde îmi desfăşor activitatea, am vizitat deja de mai multe ori câteva dintre cartierele cu probleme din Strasbourg, incluzând aici şi pe cel despre care vorbim. Dar, din întâmplare, în seara în care spuneți dumneavoastră, nu m-am aflat acolo...

- Totuşi, maşina dumneavoastră a fost identificată... insistă Brichot.

- E foarte posibil, răspunse liniştit deputatul jucându-se cu stiloul pe care îl luase de pe birou, în rest, dacă încercați să aflați cine se afla la volan în acel moment, vă puteți întoarce liniştiți la colegii dumneavoastră...

- De ce? întrebă Corentin încruntând sprâncenele, pentru că avea impresia că deputatul se juca de-a şoarecele şi pisica cu ei.

Saleze deschise larg brațele şi, timp de o secundă sau două, i se putu vedea pe buze un surâs ironic.

- Pentru simplul motiv că Jaguarul mi-a fost furat în dimineața zilei despre care vorbim, într-o parcare din spatele magazinului Kleber. Am semnalat imediat asta la Comisariat! A fost găsit a doua zi dimineață, cu geamul din spate spart, la marginea cartierului An-

dre-Fortier. Am preferat să înlocuiesc imediat geamul cu pricina...

Boris Corentin simți mingea ridicată la fileu:

- Dar de ce a trebuit să o faceți în Germania, domnule Saleze? Nu vi se pare cam curios?

În acel moment, uşa biroului se deschise şi intră o femeie de aproximativ douăzeci şi cinci de ani, înaltă, foarte elegantă, cu părul blond prins într-un coc, şi a cărui severitate datorată în mare parte ochelarilor nu îi ştergea câtuşi de puțin din senzualitatea naturală a feței ovale.

- Oh! Iertați-mă, domnule, nu ştiam că aveți vizitatori, murmură ea încercând să se retragă... Vă las...

- Nu, nu! Din contră! exclamă deputatul, foarte bine dispus. Domnilor, v-o prezint pe domnişoara Argentan - asistenta mea. Domnişoară, domnii sunt de la poliție şi ar vrea să ştie de ce nu am reparat Jaguarul în Franța. Cum dumneavoastră v-ați ocupat de acest lucru...

Fu extrem de succintă, dar Boris Corentin avu impresia că un fel de teamă trecuse prin privirea transparentă a asistentei. Dar îşi reveni imediat şi, privindu-l în ochi, îi răspunse cu o voce naturală şi calmă:

- E foarte simplu. M-am adresat primei reprezentanțe de la Strasbourg şi cei de acolo mi-au spus că pentru moment nu au ce mă interesează pe mine. Aceeaşi persoană de acolo, căruia nu i-am reținut numele mi-a spus că după cunoştințele lui, s-ar putea să mai găsesc în Fribourg una sau două bucăți. Deci...

Corentin şi Brichot schimbară o privire scurtă. Declarând maşina furată, erau sută la sută la adăpost. Dar dacă Saleze sau asistenta lui erau implicați în vreun fel în moartea Zohrei Chabib, atunci faptul că au declarat maşina furată cu câteva ore mai înainte, însemna că totul fusese premeditat.

Cât despre istoria cu parbrizul, Corentin credea că aceasta este destul de slabă şi ştia că şi coechipierul lui era de aceeaşi părere. Asta pentru că, atunci când telefonaseră reprezentantului din Strasbourg, acesta nu lăsase nici un moment să se înțeleagă că ar fi avut ceva probleme cu stocul. Oricum, era destul de uşor de verificat.

- De fapt, spuse brusc deputatul, acum m-am gândit la ceva. Domnişoară Argentan, mi-ați făcut rezervarea pentru deseară la „Crocodil"?

- Nu încă, domnule, murmură tânăra. Aveam de gând să o fac după ce veți pleca la şedință. De altfel, dacă îmi permiteți...

- Bună observație, e adevărat că este deja fără cinci minute! spuse Saleze după ce aruncă o privire la ceas. Domnilor, îmi pare rău, dar...

- Vă lăsăm să vă îndepliniți obligațiile, domnule deputat, spuse Corentin, accentuând intenționat ultimele cuvinte.

- Oricum, bănuiesc că acum totul s-a rezolvat cu istoria asta cu geamul de la maşină, spuse Saleze pe un ton mai degrabă persuasiv decât interogativ.

- S-ar putea să fie aşa, domnule deputat, spuse rece Corentin înainte de a ieşi. Dar asta nu este decât una dintre posibilități...

Pierre-Antoine Saleze nu mai răspunse şi închise uşa în spatele polițiştilor. Privindu-şi asistenta în ochi, încuie ostentativ cu cheia, ceea ce avu darul de a o face să roşească uşor.

- Nu-mi plac deloc tipii ăştia doi, mormăi el revenind în încăpere, în special cel mare...

- Eu îl găsesc mai degrabă atrăgător, murmură Marie-Laure, încordându-se pentru a-şi scoate în evidență pieptul.

Privirea deputatului ardea şi, cu o voce complet schimbată, spuse:

- Asta nu mă miră deloc! Sunt sigur că ai fi gata oricând să-l faci o tură! Nu-i aşa?

- Cred că n-aş putea să-l refuz, şopti Marie-Laure aşezându-se pe colțul biroului, cu piciorul drept ridicat pentru a se putea vedea coapsa dezvelită aproape până sus. Sunt sigură că sărută foarte bine...

- Crezi că e dotat? întrebă Saleze cu privirea fixă şi mâna dreaptă crispată pe partea din față a pantalonilor.

- Tăceți! răspunse asistenta cu o voce ştearsă. Nu vă e ruşine să vorbiți astfel de lucruri în fața mea? Altfel spus, da, cred că e la fel de bine dotat ca un taur...

Saleze se apropie de asistenta lui până când sexul lui tare şi umflat

se strivi de coapsa acesteia.

- În loc să te exciți ca o ticăloasă mică ce eşti. ai face mai bine dacă mi-ai rezerva masa la „Crocodil", mârâi el cu o voce răutăcioasă, frământând în acelaşi timp crupa femeii.

- O să o fac, domnule, răspunse aceasta gâfâind şi întinzându-şi fesele către mângâierea brutală şi cercetătoare. Dar mai întâi trebuie să mă destind: s-a făcut atât de cald în birou...

Cu gesturi rapide din cauza dorinței care o invada, Marie-Laure Argentan desfăcu cei doi nasturi ai taiorului şi îl dezbrăcă cu o simplă mişcare din umeri.

Pierre-Antoine Saleze scoase un geamăt când văzu ce purta pe dedesubt. Era un sutien din dantelă neagră care avea între sâni o floare roşie stilizată, ce apărea ca o pată de sânge pe pielea albă a asistentei. Şi, pe fiecare cupă, dantela avea decupat un cerc de vreo şase-şapte centimetri în diametru, îndeajuns pentru a lăsa să iasă areola roşie şi mamelonul.

Marie-Laure, cu obrajii în flăcări, îşi apucă sânii cu mâinile şi începu să-i frământe puternic ca şi cum ar fi vrut să-şi facă rău. Îşi privea şeful cu un amestec de dorință şi ură, dar acesta nu-i acorda prea multă atenție, fiind ocupat cu stăpânirea propriei dorințe.

- Vezi ce ai făcut din mine? spuse ea cu o voce stinsă care părea să ezite între mormăială şi sughiț. O curvă! Iată ce am devenit din cauza ta. O cățea în călduri! O curviştină! O curviştină! O curviştină!

În cele din urmă, ea îşi desfăcu nasturele lateral de la fustă, timp în care Pierre-Antoine Saleze se descheia la pantaloni pentru a-şi scoate la aer membrul întins. Amândoi erau transpirați puternic, jumătate din cauza excitației, jumătate din cauza căldurii sufocante din birou.

Cu mişcări sacadate, Marie-Laure puse genunchii pe biroul escamotabil al cărui blat se îndoi periculos sub greutatea ei. Apoi se puse în patru labe, cu şoldurile cambrate.

Mulțumită poziției în care se aşezase, Pierre-Antoine Saleze putu să constate că slipul avea aceleaşi posibilități erotice ca şi sutienul: redus la o simplă bandă de dantelă deasupra feselor, acoperea în totalitate şoldurile femeii, mai puțin unul sau două locuri speciale.

Primul, alungit, lăsa să se vadă coroana de piele fină dorită de toți bărbații. Ceva mai sus, a doua deschizătură era rotundă... exact ca orificiul secret... şi nepermis.

Ridicând telefonul, Marie-Laure începu o convorbire:

- Alo? spuse ea cu o voce răguşită şi tremurătoare. Restaurantul „Crocodil"? Aş dori să vorbesc cu domnul Jung. Din partea domnului deputat Saleze care... oooh!

Cu un răcnet aproape animalic, Saleze tocmai îşi pusese gura înfometată pe prima dintre cele două deschizături din slip. Îşi introduse limba în mijlocul misterului parfumat care se deschise complet sub mângâierea lui umedă.

- Scuzați-mă, eu... Nu, nu mă simt foarte bine, reuşi să articuleze Marie-Laure, răsucindu-se precum un peşte pe uscat. Cum? Domnul Jung lipseşte astăzi? Nu, nu e urgent. Aş vrea să rezerv o masă pentru...

Din nou, Marie-Laure Argentan fu obligată să se întrerupă şi să pună mâna peste receptor pentru ca interlocutorul ei să nu-i audă geamătul prelung.

Agățat de coapsele ei, Pierre-Antoine Saleze o penetrase dintr-o singură mişcare. Şi alesese să o facă prin mica deschizătură circulară din slipul de dantelă...

- Da, o masă pentru cinci persoane, reluă ea conversația cu vocea din ce în ce mai întretăiată şi cu corpul tresărind sub asaltul continuu al bărbatului care îi răvăşea măruntaiele. Nu, vă asigur că mă simt foarte bine, domnişoară. Probabil e din cauza legăturii telefonice... Da, în seara asta...

În momentul în care închise, se auzi din spateje ei răcnetul grav al lui Pierre-Antoine Saleze. În acelaşi timp, unghiile acestuia se înfipseseră în pielea moale şi delicată a coapselor ei.

Chiar şi atunci când deputatul se retrase complet din ea, Marie-Laure nu se mişcă, continuând să-i ofere viziunea înnebunitoare a crupei palpitante şi nesătule. Tresări când auzi uşa biroului deschizându-se şi apoi închizându-se la loc. Plecase fără a-i adresa măcar un cuvânt. Se descărcase în ea, după care plecase liniştit la treburile lui... Lacrimi de furie şi umilință țâşniră din ochii pe jumătate închi-

şi şi se scurseră pe obrajii fini.

Timp de o fracțiune de secundă Marie-Laure Argentan avu chef să deschidă fereastra şi să se arunce în gol pentru a termina cu toată această infamie. Era o soluție bună pentru toate.

Dar, un alt gând o reținu. Unul care dură ceva mai mult decât cel dinainte. Acum vedea din ce în ce mai clar cum se profila mijlocul de a-l distruge pe Pierre-Antoine Saleze.

Cu câteva zile în urmă, ea se mai întreba încă ce ar fi putut face pentru a-l prinde. Uneori, chiar se gândea să renunțe la acest scop al vieții ei. Şi iată că Saleze avusese ideea genială de a se duce în cartierul Andre-Fortier şi totul redevenise posibil. În curând nu va mai trebui să dea decât o lovitură pentru a-l strivi ca pe un vierme. Un vierme care era dăunător, periculos şi respingător.

Această imagine a unui Saleze strivit de pământ cu o lovitură cu tocul pantofului, mătură dintr-o dată ruşinea şi furia care o invadase. Dorința îşi făcuse din nou apariția, cu o forță crudă şi irezistibilă.

Atunci, cu fața întoarsă către fereastră, către Strasbourgul care părea că nu o urmăreşte decât pe ea, cu corpul aproape gol care oferea o privelişte deosebită, Marie-Laure îşi strecură mâna dreaptă între coapse, până la butonul care trebuia să declanşeze plăcerea extremă.

Capitolul VII

- Nu arată chiar aşa de rău Comisariatul lor, murmură Aime Brichot în timp ce, în mijlocul străzii Nuee-Bleue, Boris Corentin aştepta pentru a putea vira la stânga.

Maşina trecu pe sub poarta din fier forjat a unei clădiri masive, aproape monumentală, ale cărui fațade şi frontonul triunghiular o făceau să semene cu varianta germano-alsaciană a Partenonului.

După poarta uriaşă urma un tunel de vreo patru-cinci metri care se deschidea în curtea pavată a unui fost hotel privat care fusese transformat în comisariat.

- Eşti sigur că nu e prea devreme? se hazardă Aime Brichot în timp ce coborau din maşina parcată în curte de Boris Corentin. La urma urmei nu avem nimic concret împotriva lui Saleze. Şi mai e şi depu-

tat european...

- Nu vreau să mă bat cu lupii, spuse încet Elsa Fabre, şi, în plus, Durville este adjunctul comisarului divizionar şi nu este genul care să se arunce cu capul înajnte într-un plan care are o fisură cât de mică...

În momentul în care intrau în clădire, Boris Corentin se întoarse către ei şi îi măsură din cap până în picioare, cu o privire fermă, aproape încăpățânată:

- La modul absolut, aveți dreptate amândoi. Dar eu, vă repet, îl simt pe domnul deputat că nu prea e în largul lui în prezența noastră. Ca şi asistenta lui, de altfel. Povestea lor cu maşina nu prea stă în picioare şi cred că ar trebui anunțate autoritățile din acest oraş.

Lăsându-i în pace pe Elsa şi Brichot, Boris Corentin urcă patru câte patru cele douăzeci şi două de trepte care duceau la primul etaj, acolo unde comandantul Edmond Durville îşi avea biroul.

- Aveți mare noroc, îi spuse secretara acestuia, care roşea ca o şcolăriță de fiecare dată când îşi încrucişa privirea cu Boris: pentru moment nu e nimeni la el în birou. Aşteptați puțin...

Ridică receptorul şi apăsând una din cele trei taste roşii care se găseau pe telefon, îl anunță pe Boris.

- Puteți merge, îi spuse ea după ce închise. Profitați: e într-o dispoziție ceva mai bună decât de obicei...

Corentin împinse uşa de lemn cu balamale care scârțâiau la cea mai mică mişcare. Avansă până la biroul din stejar masiv, aşezat chiar în fața celor două ferestre uriaşe care dădeau în curtea pavată.

Judecând după părul grizonat, ridurile de pe frunte şi pungile de sub ochi, Edmond Durville nu părea a fi prea departe de pensionare.

- Ah, Corentin! exclamă el cu o veselie care i se păru puțin forțată lui Boris. Chiar voiam să te văd! Înainte de toate: ai ceva să-mi ceri?

- Să vă cer - nu; să vă spun - da, răspunse Corentin aşezându-se pe unul dintre cele două fotolii care i se arătau.

Începu să-i prezinte lui Edmond Durville principalele elemente ale anchetei. Pe măsură ce vorbea, văzu pe comandant că zâmbeşte, se opreşte şi în cele din urmă pe chipul acestuia se întipăreşte o încor-

dare puternică. După ce Corentin termină, timp de câteva zeci de secunde, în birou se lăsă o linişte grea. Cu fruntea plecată, Durville părea destul de interesat de ceea ce tocmai auzise...

- Ce ți-e şi cu întâmplarea asta, spuse el în cele din urmă, ridicându-şi privirea. Se mai întâmplă să ne fie şi nouă favorabilă câteodată!

Îşi regăsise zâmbetul puțin forțat, dar Corentin rămase nemişcat, aşteptând urmarea care nu întârzie să vină.

- Închipuie-ți că azi-dimineață, căpitanul Malard - cel care cunoaşte cel mai bine atmosfera din aceste cartiere, a fost contactat de unul dintre informatorii săi care i-a spus că Zohra Chabib a fost omorâtă ca urmare a unui viol colectiv şi că este în stare să spună numele vinovaților...

- Şi ce înseamnă asta? spuse Corentin încordat brusc pentru că bănuia ce avea să urmeze.

Zâmbetul lui Durville se lărgi:

- E evident nu? Pentru că Malard este pe cale de a-i găsi pe vinovați, i-am încredințat lui cazul! Ceea ce înseamnă că în câteva zile totul se va termina, iar dumneata vei putea să te dedici în întregime misiunii principale pentru care ai fost trimis aici: conferințele.

Durville insistase asupra ultimei fraze, cu o voce oarecum amenințătoare...

Boris Corentin sări din fotoliu şi îşi puse mâinile pe birou.

- Şi tot ce am aflat cu privire la Saleze, nu contează? Face parte din pierderi?

Edmond Durville oftă:

- Ascultă, Corentin! Am cea mai mare admirație pentru statele tale de serviciu, dar uite cum stau lucrurile: fiecăruia dintre noi i se întâmplă să-i pice pata pe câte un caz, aşa cum mi s-a întâmplat mie acum. Drept urmare, nu vreau să mai aud nici un cuvânt de la tine legat de această anchetă...

- Nu puteți face asta! Vă repet că...

- Ți-am spus deja! Nu vreau să mai aud nici un cuvânt, i-o tăie scurt Durville. Îți reamintesc că eu sunt cel însărcinat cu bunul mers al treburilor şi tot eu trebuie să dau socoteală dacă nu iese bine! Nu

tu, Corentin! Nu tu!

Boris Corentin, cu picioarele tremurându-i de furie şi frustrare găsi de cuviinţă să nu închidă uşa atunci când ieşi din biroul lui Durville. Nu reuşi să se calmeze nici după ce le relată lui Aime şi Elsei ceea ce se întâmplase.

- Hai, lasă, Boris, n-o să mori din asta! Nu eşti primul căruia i se ia o anchetă, murmură Aime Brichot cu mâna pusă pe umărul colegului său.

- Dar Zohra Chabib a murit! Şi EU mi-am dat cuvântul de onoare bunicului ei că nu voi părăsi Strasbourgul înainte de a-l încătuşa pe asasin.

- Ştiu, ştiu! oftă Brichot care înţelegea, pe de-a-ntregul furia colegului său. Dar nu e chiar un capăt de ţară...

Corentin nu răspunse nimic. Aime Brichot se îndepărtă şi îi făcu semn Elsei că ar trebui să-l lase puţin sigur pentru a-şi digera turbarea. Îl cunoştea foarte bine şi ştia că un om de teren ca el nu putea admite prea uşor o înfrângere. Nu va trece mult timp şi se va implica din nou în acţiune...

Şi exact asta se întâmplă după vreo zece minute.

- Bine, dacă aşa stau lucrurile... spuse brusc Corentin dând drumul calculatorului care se găsea pe birou. Spune-mi, continuă el, întorcându-se către Elsa Fabre: presupun că aveţi un fişier special în care sunt înregistrate furturile de maşini!

- Bineînţeles! răspunse tânăra bucuroasă să-l vadă pe Corentin ieşind din starea în care se găsise. Se cheamă MCFG şi îl găseşti pe serverul HD1.

- MCFG? se miră Aime Brichot care se apropie de birou.

Elsa zâmbi poznaş:

- E sigla pe care au găsit-o pentru „Maşini pe Cale de a Fi Găsite"...

- Au umor poliţiştii ăştia alsacieni! zâmbi Boris butonând în continuare la calculator.

Accesă rapid fişierul pe care îl căuta şi derulă toate declaraţiile de furt, până ajunse la cea privind Jaguarul declarat de Pierre-Antoine, Saleze.

- Totul pare a fi în regulă, oftă Aime Brichot care citise peste umă-

rul colegului său. Furtul a fost declarat în dimineața de dinaintea morții Zohrei Chabib. Deci...

Fu întrerupt de o înjurătură lansată de Corentin:

- Priveşte asta, Meme! Ia uite cine i-a luat declarația deputatului...

- Căpitanul Philippe Malard, citi Brichot aplecat în față. Şi?

- Şi, răspunse Corentin, este acelaşi Malard care, zice el, a regăsit pista care duce la asasinii Zohrei şi căruia Durville i-a încredințat ancheta pe care ne-a luat-o nouă!

- Cu siguranță că e vorba de o coincidență... murmură Elsa Fabre, care se simțea puțin obligată să-şi susțină colegul.

- E posibil, recunoscu Corentin. Dar se poate verifica...

Se întoarse către Aime Brichot:

- Meme! Ştii cine este William Desportes?

- Este tânărul locotenent stagiar care a venit ultima lună la Brigada Mondenă. Ce-i cu el?

- Închipuie-ți că sub aparența unui student timid şi întârziat, tipul ăsta e un geniu al informaticii. Şi într-o zi. pe când discutam despre chestiile astea, mi-a destăinuit un truc: „Pentru noi, polițiştii, calculatorul are avantajul că nu poate fi trucat. Este imposibil să ştergi cu adevărat toate urmele pe care le lasă crearea unui fişier şi, în special, data reală la care a fost creat".

Aime Brichot îl privi pe Corentin cu un aer îndoielnic:

- Vrei să spui că declarația de furt a lui Saleze ar fi putut fi făcută după moartea fetei şi antedatată?

- E o posibilitate, nu?

- Problema e că micul tău geniu al informaticii nu se află aici!

Boris Corentin afişă un zâmbet în colțul buzelor:

- Nu e prea grav! Închipuie-ți că i-am cerut să-mi arate ce trebuie făcut pentru a regăsi aceste urme. Şi cum nu am o memorie chiar atât de proastă...

Cu sprâncenele încruntate, Boris Corentin începu să butoneze febril calculatorul, efectuând o succesiune de patru-cinci operații cu scopul de a accede la datele invizibile de pe hard-disc.

Atunci când apăsă tasta ENTER văzură apărând pe ecran aceeaşi declarație de furt pe care o citise anterior.

Numai că de această dată, peste datele citite anterior erau afişate altele care nu puteau fi scoase la imprimantă, dar care puteau fi citite foarte uşor pe monitor.

- Priveşte aici, Meme! se entuziasmă Corentin manevrând mausul pentru a potrivi săgeata pe cea de-a doua linie a textului: Data şi ora creării...

- Dumnezeule! Ai avut dreptate, Boris! exclamă Brichot după ce citi cele câteva rândulețe.

- Bineînțeles că am avut dreptate! triumfă Boris sprijinindu-se de spătarul fotoliului. Declarația de furt a fost înregistrată a doua zi după moartea Zohrei Chabib! Dar a fost menționată data din ajun pentru a înlătura orice bănuială. Deci...

O tăcere grea se lăsă peste birou, tulburată doar de zgomotul unui camion de gunoi care trecea pe stradă.

- Deci, sfârşi murmurând Elsa Fabre cu o voce stinsă, asta înseamnă două lucruri. Primul ar fi că Pierre-Antoine Saleze are ceva serios să-şi reproşeze. Iar cel de-al doilea...

Boris Corentin se ridică încet, o prinse pe Elsa de umeri şi o întoarse spre el.

- Cel de-al doilea, spuse el cu o voce gravă, este că Philippe Malard este fie foarte distrat, fie foarte naiv...

Se opri şi cea care continuă fu chiar Elsa, ca un ecou:

- Fie foarte corupt!

Capitolul VIII

Cu capătul degetului arătător şi cu o blândețe deosebită, Marie-Laure Argentan parcurse mai întâi conturul buzelor roşii care zâmbeau. Urmă apoi conturul obrajilor, bărbia, linia grațioasă a gâtului gol şi, în cele din urmă, atinse cu degetul punctul unde începeau să se contureze sânii dezvăluiți de rochia foarte decoltată.

Cu un oftat profund, Marie-Laure puse la loc fotografia pe măsuța de lemn, în fața canapelei pliante pe care se lungise pe jumătate.

O aşează chiar în fața celeilalte. Fiecare clişeu avea propria ramă de lemn. Erau de aceeaşi înălțime de parcă una nu putea exista fără cealaltă şi invers.

Lumină şi umbră.

Paradisul şi infernul.

Goală aproape în întregime, Marie-Laure se ridică, în încercarea de a scăpa de atracția exercitată de cele două fotografii. Merse şi se aşează în fața ferestrei.

Afară era viața, liniştită şi simplă. Copiii se jucau în Piața Libertății, unde în parte traficul maşinilor era interzis. Din această cauză semăna cu o pieţişoară de țară, cu câteva magazine, bănci publice şi nenumărați porumbei.

Cerul era de un albastru profund, cristalin.

Viața era liniştită şi simplă...

Marie-Laure trebui să facă un efort pentru a se smulge din contemplarea acestui colț liniştit din Schiltigheim, la periferia din nord-est a Strasbourgului, la doi paşi de Parlamentul European.

Se lăsă să cadă din nou pe canapea şi, ca hipnotizați, ochii i se îndreptară din nou către cele două fotografii.

Paradisul şi infernul...

Una dintre aceste fotografii reprezenta o tânără femeie blondă, cu un aer blând şi visător. După croiala şi culorile rochiei care se vedea în fotografie, se putea ghici că fotografia data de la începutul anilor 70.

Tânăra în cauză avea nouăsprezece ani la vremea aceea. Se mai numea încă Solange Cadot. Trei ani mai târziu se măritase şi luase numele soțului ei.

Devenise atunci Solange Argentan. Şi, la un an după asta, chiar înainte de a cere divorțul, dădea naştere unei fetițe: Marie-Laure.

Cea de a doua fotografie era o fotografie de grup. Vreo douăzeci de tineri de ambele sexe erau fotografiați în fața intrării unei universități franceze. Şi aici era Solange - chiar în primul rând. Încă mai zâmbea, dar nu pentru multă vreme.

Trei luni după ce fusese făcută această fotografie, tânăra studentă fusese violată de şapte studenți care se aflau şi ei alături, în imagine.

O interesa în principal instigatorul la acest viol colectiv care se găsea tot în fotografie, pe cel de-al doilea rând, undeva în dreapta față de Solange.

Acesta, evident, nu-şi mai schimbase numele de atunci: se mai numea încă Pierre-Antoine Saleze.

Marie-Laure Argentan îşi dădu seama că ochii i se umpluseră de lacrimi, că respira cu dificultate şi pieptul se sălta şi se cobora într-un ritm sacadat.

Se ridică şi, cu un gest aproape violent, aşeză cele două fotografii cu faţa în jos.

Trebuia să termine o dată cu asta.

Trebuia să se purifice imediat, să scape de otrava care o invadase şi care o omora, încet dar sigur.

Marie-Laure avea nouăsprezece ani când, într-o seară, mama sa găsise în sfârşit puterea să-i povestească despre violul colectiv a cărei victimă fusese cu douăzeci şi doi de ani în urmă. Din acea noapte de coşmar ea fusese prima căreia i se confesase, în afară de poliţiştii care făcuseră atunci rapid o anchetă în urma căreia nu descoperiseră nimic şi cazul fusese clasat.

Nici măcar Gerard Argentan - fostul ei soţ nu ştiuse nimic.

- Dar bine, mamă! se indignase Marie-Laure, în momentul în care poliţiştii te-au interogat, trebuia să-i denunţi, să depui plângere împotriva lor! Să-i bagi la închisoare pe nemernicii ăia!

- Nu am putut, fata mea! Mă simţeam atât de murdară! Şi îmi era aşa de ruşine...

- Şi ce au ajuns toţi ticăloşii ăştia?

- Nu ştiu! Nu am vrut niciodată să ştiu. Mă rog, cel puţin despre şase dintre ei nu am mai auzit nimic. Numai că cel de al şaptelea tocmai a reapărut...

Şi Solange Argentan îi arătase un exemplar din *Provencal.* Pe una din paginile din interior era fotografia unui bărbat brunet, surâzător şi foarte frumos, care tocmai îşi depusese la Marsilia candidatura pentru alegeri.

Se numea Pierre-Antoine Saleze.

A doua zi, la primele ore ale dimineţii, Solange Argentan - născută Cadot, se aruncase pe fereastra apartamentului pe care îl ocupa împreună cu fiica sa, la etajul cinci al unei clădiri situate pe o stradă liniştită din Aix-en-Provence.

De atunci, adică de şase ani încoace, Marie-Laure nu mai avea în cap decât o singură idee: să-l facă să plătească pe cel care era vinovat de viața risipită şi de moartea mamei sale.

Îi luase ceva timp până să-l găsească. Mai întâi pentru că, învins la Marsilia plecase în altă regiune pentru a-şi încerca norocul. În cele din urmă reuşise să fie ales deputat european.

Între timp, Marie-Laure avusese noroc să afle că acesta îşi căuta o nouă asistentă. Cu studiile sale în drept şi diploma în ştiințe politice, Marie-Laure ar fi putut să încerce să-şi facă o carieră mult mai interesantă. Dar îşi sacrificase fără ezitare viitorul pe altarul răzbunării.

Şi, dintre alte opt candidate, ea reuşise să obțină postul de asistentă parlamentară a deputatului Pierre-Antoine Saleze.

Marie-Laure ieşi brutal din reveria morbidă, dându-şi seama că îşi strecurase mâna dreaptă între coapsele complet goale şi insista acolo unde domnea o căldură umedă pe care o cunoştea foarte bine.

Fu scuturată de un acces de furie.

De ce? De ce trebuia ca Pierre-Antoine Saleze să aibă un astfel de ascendent erotic asupra ei? De ce nu juisa niciodată atât de puternic, decât atunci când el o trata ca pe un câine, ca pe o curvă gata să se plieze dorințelor lui cele mai degradante?

Repede, aproape brutal, Marie-Laure îşi introduse trei degete în interiorul intimității ei umede. Făcea asta pentru a se pedepsi, pentru a-şi face rău.

Să se pedepsească pentru ce? Era destul de lucidă pentru a-şi da seama că nici măcar nu era vina lui Saleze. El nu făcuse decât să trezească la realitate ceea ce exista deja în ea: dorința de a fi umilită şi degradată pentru a putea atinge plăcerea supremă. Un rictus de ură deformă trăsăturile regulate şi senzuale ale fetei, timp în care penetra continuu cu degetele cu un fel de furie disperată. Cuprinsă de accese din ce în ce mai violente, Marie-Laure simți căldura care lua naştere adânc înăuntrul ei şi îşi simți abdomenul scuturat de nişte valuri sacadate. Îşi retrase repede mâna şi sări în picioare cu fața în flăcări şi cu ochii aruncând fulgere.

Nu! Nu aşa! Nu voia plăcere în felul ăsta! Avea nevoie de ceva mai

puternic pentru a reuşi să-şi şteargă din minte imaginea lui Saleze încrustată adânc în ființa ei.

Marie-Laure îşi luă mobilul şi formă rapid un număr.

- Dacă ar fi acasă... murmură ea cu voce tare, învârtindu-se de colo până colo. O, Doamne! Fă să fie acasă...

Ştia că bărbatul pe care îl căuta era singurul care ar fi putut să-i ofere senzații erotice mai puternice decât cele pe care le încerca cu Pierre-Antoine Saleze. Şi în plus, cu el, atunci când avea orgasm, nu o încerca dorința violentă şi înspăimântătoare de a ucide.

Marie-Laure simți ceva greu în stomac, în momentul în care ajunse la primele clădiri sinistre şi identice ale cartierului Andre-Fortier.

Într-unul dintre ele o aştepta amantul ei.

La telefon, el îi ordonase practic să se îmbrace ca o curvă. Fără a se gândi măcar să protesteze, se îmbrăcase cu o fustă mulată şi foarte scurtă, pe care nu o mai purtase de foarte multă vreme, îşi pusese ciorapi în pătrățele, un pulover mulat, fără sutien pe dedesubt şi, din cauza gerului puternic îşi luase paltonul de blană autentică.

Ca o somnambulă, Marie-Laure dădu colțul primei clădiri şi se îndreptă către extremitatea de nord a celei de-a doua.

Citind inscripția „3B" deasupra ultimei scări, îşi simți bătăile inimii accelerându-se şi o bulă de căldură luând naştere în interiorul ei.

Ajunsese. Undeva, în măruntaiele clădirii murdare şi întunecate, EL o aştepta...

Intrarea în imobil era blocată de un grup de cinci sau şase adolescenți, care ascultau muzică rap difuzată de aparatul pe care unul dintre ei îl ținea pe genunchi.

În orice altă zi, Marie-Laure Argentan ar fi aşteptat să se elibereze drumul. Dar astăzi, dorința pe care o ținea în ea era prea puternică, prea imperioasă. Fără a încetini măcar pasul, cu acelaşi mers regulat şi lent, se îndreptă către cei cinci băieți ale căror chipuri erau întoarse către ea. Nici când ajunse la prima dintre treptele de beton nu se mişcă nimeni. Străduindu-se să rămână calmă, Marie-Laure depărtă pulpele primului dintre ei - un alb cu fața rotundă. Avu impresia fizică a privirii acestuia cum urcă de-a lungul coapselor ei până la întretăierea picioarelor unde se găsea locul fericirii. Marie-Laure tre-

bui să-şi muşte buza inferioară pentru a nu striga de plăcere. Îşi continuă drumul. Cel de-al doilea tip pe lângă care trecu îi băgă cu grijă mâna pe sub fustă pentru a-i mângâia fesele.

- Hei, băieți! strigă el emoționat. Asta n-are chiloți!

Al treilea, un blond tipic francez se plantă în fața ei şi se apucă de sex ca pentru a-i face o ofertă.

- Ce zici să te răscolesc un pic cu asta?

- Lăsați-mă să trec, murmură Marie-Laure, cu o voce tremurătoare.

Trebui să-şi înfigă unghiile în palme până la sânge, pentru a putea rezista vocii din străfundul sufletului care devenea din ce în ce mai puternică. Vocea îi spunea să se lase în genunchi şi să se abandoneze dorințelor frustrante pe care le simțea crescând în ea.

- Lăsați-mă să trec, repetă ea în timp ce o mână invizibilă i se strecurase pe sub fustă şi o apucase de moțul fierbinte pe care îl găsise acolo. Am întâlnire cu...

Le spuse numele în şoaptă, dar oricum avu efectul instantaneu al unei baghete magice. Mâna care îi frământa fesele dispăru şi băieții se depărtară de ea.

- Trebuia să spui de la început, prințeso! se auzi o voce. Te rugăm, du-te repede la el, pentru că te aşteaptă! Poate ne revedem într-una din zilele astea...

Ceilalți patru izbucniră în râs, în timp ce Marie-Laure cu coapsele arzându-i de dorința frustrantă, intră în holul întunecos şi se îndreptă către uşa metalică din dreapta, aşa cum îi indicase prin telefon amantul ei.

Se găsi în fața unei scări de beton care ducea în subsol. Cu inima spărgându-i pieptul, începu să coboare, în timp ce în spatele ei, uşa se închise singură cu un scârțâit lugubru, urmat de un clac sec, care o făcu să se gândească la un cavou care îşi primeşte noul locatar.

Jos se vedea un culoar lung luminat de trei becuri golaşe, sinistre şi prăfuite. De fiecare parte erau uşi cu gratii: cele ale boxelor locatarilor.

În spatele ei se auzi un târşâit. Înainte să aibă timp să se întoarcă, două brațe puternice o imobilizară: unul dintre ele îi astupă gura, timp în care celălalt îi frământa pieptul prin paltonul de blană.

Atunci când reuşi să se întoarcă fu plăcut surprinsă să-l recunoască pe bărbatul care acum o lega: era amantul ei.

Adică Amin Al-Whalid.

- Vino încoace, ordonă el cu o voce tăioasă apucând-o totodată strâns de braț. Dar chiar această durere, această forță brutală şi dominatoare care se exercita asupra ei, făcea să-i crească excitarea şi mai mult.

Amin o împinse într-una dintre încăperi, luminată doar de două luminatoare care se găseau la nivelul trotuarului. Era ocupată parțial de patru pubele colective, iar solul era plin de gunoaie, prezervative folosite, plus două sau trei seringi goale.

Domnea un miros puternic de carne în descompunere, legume în stare avansată de putrefacție, urină şi multe altele imposibil de identificat pentru un nas omenesc normal constituit.

Amin Al-Whalid se sprijini de una dintre pubele şi îşi desfăcu încet blugii:

- Aici vreau să ți-o trag, frumoaso! Ai vrut senzații tari? Asta o să ai! Acum dezbracă-te până la piele!

Cu gesturi automate, Marie-Laure se grăbi să îl asculte. Vocea rațiunii îi striga să plece imediat, să fugă din acest loc care îți provoca silă. Dar cealaltă voce, cea care o ținea pe loc şi o îndemna să asculte, se auzea şi mai tare...

În timp ce dădea jos paltonul de blană, îi trecu prin fața ochilor chipul lui Pierre-Antoine Saleze. În acel moment buza superioară i se strâmbă într-un rictus de satisfacție. Ce față ar fi făcut „domnul deputat" dacă ar fi văzut-o în acele momente! Şi mai ales dacă ar fi ştiut că, încă de la început, asistenta lui se dădea în bărci cu Amin.

Pe Amin îl întâlniseră împreună prima dată. Saleze fusese însărcinat de preşedintele comisiei în care lucra, să întocmească un raport despre cartierele cu probleme. După asta, îl revăzuseră separat: deputatul, în mod oficial, datorită problemelor legate de muncă, iar asistenta lui - pe ascuns pentru a se hârjoni cu acest etalon magnific al rasei umane, cu un corp de statuie grecească şi o poftă nestăvilită de sex.

Atunci când realizase că şeful ei pusese la punct împreună cu

Amin poşta care se soldase cu moartea Zohrei Chabib, Marie-Laure înțelesese că ora atât de mult aşteptatei răzbunări sosise...

În prezent, Marie-Laure era goală. Şi corpul ei concentrat asupra dorinței care o poseda, nu simțea nimic din frigul înconjurător.

Balansându-şi şoldurile, cu sfârcurile îndreptate către el, Marie-Laure se îndreptă către Amin, care stătea în continuare nemişcat şi nepăsător.

- Scoate-mi scula şi mângâi-o! îi ordonă el fără a o privi măcar.

Marie-Laure îşi băgă mâna tremurătoare în blugii deschişi ai amantului. Nu-si putu reține un geamăt de mulțumire atunci când degetele i se strânseră în jurul coloanei dure de piele caldă, enormă, fremătătoare. Vie.

O scoase la aer şi începu s-o mângâie încetişor, timp în care el îi morfolea destul de brutal intimitatea.

Pe măsură ce îi creştea excitarea, imagini din ce în ce mai reale, prezente, irezistibile, o făceau să tremure şi să geamă, zbătându-se de dorință asemenea unui animal prins în capcană.

Zohra...

Şi-o imagină pe tânăra fată, care în momentul orgiei se găsea într-o încăpere asemănătoare. Corpul ei gol, fără apărare, era la dispoziția tuturor. Şi înaintea ei se întindeau membre întinse, precum nişte arme pregătite să pătrundă, să perforeze...

- Ei! Nu atât de repede! Asta dacă nu cumva vrei să mă termini înainte, protestă Amin îndepărtând mâna femeii de pe membrul lui extraordinar de excitat. Pune-te în patru labe şi te rezolv imediat!

Marie-Laure se lăsă să cadă pe betonul plin de jeg şi depărtă şoldurile la maxim pentru a-l primi pe bărbat.

Gemea! Avea chef să strige, să urle, atât era de răvăşită din cauza dorinței. Avea impresia că sexul i se transformase într-o minge de foc, de lavă care arde. În momentul în care falusul arogant şi dominator îşi lua în posesie cucerirea, urechile femeii prinseră câteva dintre acordurile muzicii ritmate şi monotone pe care o ascultau tinerii de afară. Sunetul se amestecă imediat cu imaginile în care Zohra se zbătea în mijlocul unei păduri de vergele ridicate şi amenințătoare...

Auzi apoi de undeva o voce răguşită, sălbatică, ireală, care cerea întruna:

- Ceilalți de afară... Adu-i aici! îi vreau! Vreau să mă facă foți! Du-te şi caută-i!

Numai când Amin ieşi din ea şi se ridică îşi dădu seama că vocea pe care o auzise era a ei...

Îi trebuiră câteva secunde lungi pentru a admite că ea fusese cea care îl implorase pe Amin să-i aducă şi pe ceilalți băieți care se găseau afară la doar câțiva metri de ea. Când realiză pe deplin, teroarea puse stăpânire pe ea. Era imposibil ca ea să fi fost cea care cerusese sexul în grup după ce, cu mulți ani în urmă, mama ei fusese distrusă de un asemenea viol!

Dar, în acelaşi timp, atunci când auzi zgomote de paşi şi râsul gros al adolescenților care coborau treptele de beton, ceva în ea nu-i dădea voie să se mişte.

Marie-Laure Argentan se întoarse către uşă chiar în momentul în care cei cinci băieți intrau în încăperea urât mirositoare. În față era Amin care o privea cu o milă ciudată în priviri.

- Vezi, ți-am spus eu că o se ne mai întâlnim! râse unul dintre băieți, desfăcându-şi catarama de la cureaua blugilor, şi toți ceilalți îl imitară.

Atunci, Marie-Laure simți cum toată frica şi dezgustul îi dispar dintr-o dată, înlocuite cu un fel de mândrie supraumană care era atât de intensă că de-abia o putea suporta.

Toți băieții aceştia erau pentru ea şi numai pentru ea. De asta se aflau acolo. Ea le producea excitație şi datorită ei aveau acum mădularele întărite şi umflate. Numai ea era singura care avea posibilitatea să le ofere plăcerea pentru care veniseră în acea cameră întunecată şi urât mirositoare.

Marie-Laure se ridică pe coate şi-i privi pe cei cinci băieți cu un zâmbet care ar fi îngrozit-o dacă ar fi avut posibilitatea să se vadă.

- Hai! Vă aştept! spuse ea cu o voce mai răguşită decât avusese vreodată, deschizându-şi sexul cu degetele. Veniți să mă îmbrățişați şi să mă faceți să urlu de plăcere. Veniți cu toții! Acum!

Şi cei cinci adolescenți se repeziră cu toții la ea. Negrul o prinse în-

tre mâinile lui puternice şi începu să o frământe pe toate părțile. Apoi, îi dădu drumul şi o prinse în sexul lui erect, care se înfipse în ea până la cotor. Imediat, cu răsuflarea tăiată de această intruziune brutală, Marie-Laure simți un al doilea sex forțându-i celălalt orificiu. Deschise gura şi îl înghiți şi pe cel de-al treilea.

Ascultători, ceilalți doi băieți se postară fiecare de câte o parte şi, fără o secundă de ezitare, ea întinse mâinile şi îi apucă fiecăruia în parte sexul întins către ea.

În acel moment, în punctul culminant al nebuniei ei sexuale, ceva înăuntrul ei declanşă calmul. Timp de câteva secunde, Marie-Laure Argentan nu mai simți virilitățile care intrau şi ieşeau din ea, nu mai auzi gemetele bărbaților care o pistonau, nu mai simți mirosul puternic de transpirație masculină - nu mai era acolo decât cu trupul.

Pentru că spiritul plecase după o idee care măturase totul. O idee care se născuse în străfundurile minții ei, asemenea big-bangului primordial.

Poşta. Acesta fusese cuvântul care îi venise în minte şi care declanşase totul. Era cel care îi oferise mijlocul de a-l face să plătească pe Pierre-Antoine Saleze. Să-l omoare aşa cum făcuse el cu mama ei.

Trebuia să o facă în modul cel mai lent şi mai atroce care ar fi putut exista. Şi mijlocul acela era acolo: îl ținea în mână. Capcana se contura cu o claritate incredibilă în ochii femeii. Vedea deja cum se strâng enormele cătuşe de oțel în jurul lui Saleze şi îl sfărâmă, îl deşiră, până când nu mai rămâne nimic din el.

Deci, cu siguranță că în câteva zile, clipele de viață ale lui Pierre-Antoine Saleze se vor apropia de sfârşit. Acestea fiind hotărâte, Marie-Laure se lăsă din nou purtată de furia erotică a partenerilor ei şi plonjă împreună cu aceştia în oceanul de plăcere care îi inundase corpul, sufletul şi spiritul.

Capitolul IX

Corentin fu trezit de trei senzații diferite una de alta, dar simultane. Prima era o rază de soare care se strecurase prin perdeaua galbenă cu flori şi care îl avertiza că ziua începuse de ceva vreme.

Cea de-a doua era şi mai caldă, mai blândă, mai promițătoare. Erau buzele cărnoase şi umede ale Elsei Favre care alunecau încet şi voluptuos în jurul virilității lui.

Şi cea de-a treia senzație erau cele trei bătăi discrete în uşa camerei pe care o ocupa la etajul al treilea al hotelului Dragon.

- E un mod foarte agreabil de a te trezi, murmură Corentin mângâind crupa goală a tinerei polițiste care începu să toarcă de plăcere întorcându-se pentru a se deschide mai mult pentru degetele bărbatului...

În ajun cinaseră cu toții: Aime Brichot, Elsa Fabre şi el - Boris Corentin. Ajunseseră într-un restaurant specific alsacian pe care îl recomandase tânăra. Acolo, în ciuda ironiilor lui Boris cu privire la colesterolul prea ridicat, Aime Brichot nu se putu abține să nu guste câte puțin din majoritatea bunătăților oferite, inclusiv o tartă cu fructe.

Apoi, sub pretextul că verifică dacă s-au instalat bine în hotel, Elsa Fabre îi însoțise pe străduțele liniştite, strâmte şi întunecate ale „Micii Franțe". Şi apoi, după ce îi uraseră noapte bună lui Aime, Boris îi propusese să mai rămână o clipă în camera lui. La această replică ea răspunsese cu o voce perversă:

- De ce doar o clipă?

- Probabil că e micul dejun, oftă Elsa lăsând cu regret obiectul dorințelor ei matinale. Merg să deschid, nu te mişca...

Şi, înainte ca Boris să apuce să-i spună că era în întregime goală, tânăra sări din pat şi merse direct la uşă... Şi o deschise larg.

Nu era micul dejun, ci Aime Brichot, deja îmbrăcat din cap până-n picioare. Făcu ochii mari de stupefacție atunci când o văzu pe Elsa în costumul Evei. Privirea îi întârzie o clipă asupra sânilor mari şi grei, ca şi pe triunghiul roşcat care îi incendia partea de jos a abdomenului cu piele albă, aproape lăptoasă.

Apoi, se înroşi ca racul şi dădu să se retragă, bâlbâind întruna nişte scuze care oricum nu-şi aveau locul.

- Hai, intră! Şi încetează să mai faci pe mironosița! glumi Elsa intrând în baie de unde ieşi imediat cu un prosop înfăşurat pe corp.

În momentul în care Brichot intra în cameră, apăru şi băiatul de

serviciu cu un platou pentru micul dejun.

- Mănânci cu noi? întrebă Boris Corentin cu un anumit tip de tandrețe vizavi de vechiul sau prieten jenat.

- Nu, merg jos la bufet. În tot acest timp domnul Boris Corentin va putea să-şi facă siesta de dimineață!

- Nu e vina lui, interveni Elsa, care părea că se distrează la nebunie pe seama situației create. Nu a putut să doarmă până la o oră destul de avansată din noapte...

Aime Brichot roşi din nou până în vârful urechilor... Atât de tare, încât Boris consideră că e bine să-i sară în ajutor:

- Cât e ceasul acum? întrebă el turnându-şi o ceaşcă de cafea fierbinte.

- Aproape nouă, răspunse Aime Brichot care îşi trase un scaun pentru a se aşeza. Şi închipuie-ți că, în timp ce domnul recupera, alții deja s-au săturat de muncă...

- Vrei să spui că ai reuşit să dai de fostul tău coleg?

- Căpitanul Simon? Da, am dat de el aseară, imediat după ce ne-am despărțit. A trebuit să duc ceva muncă de lămurire pentru a-l convinge să-mi dea fişa lui Pierre-Antoine Saleze. Mi-a vorbit vreo jumătate de oră. Nimic interesant...

- Povesteşte, spuse Corentin cu gura plină, pentru că tocmai muşcase dintr-un corn.

- Saleze al nostru a fost tentat mai întâi să se apuce de politică în regiunea în care trăia, undeva în Marsilia. Numai că în acel moment nu prea a fost dorit de oameni, care i-au şi pus piedică, dacă mă pot exprima aşa.

- De ce?

- Pentru că pe vremea aia, Pierre-Antoine Saleze avea oarecari legături destul de vizibile cu anumite medii extremiste şi chiar activiste, înțelegi ce vreau să spun?

- Da. Dintr-o dată, amicul nostru Saleze s-a mutat într-o regiune unde nu-l cunoştea nimeni şi şi-a fabricat o imagine de om politic respectabil cu scopul de a fi ales. Şi, s-ar spune că a reuşit perfect!

- S-ar spune că da... oftă Brichot. Şi tu, ce ai mai făcut?

- L-am sunat pe Baba ieri seară, răspunse Corentin. În ciuda orei

târzii, era încă la birou. Pe scurt, mi-a spus că a cerut unuia dintre locotenenții săi să scotocească prin dosarul lui Philippe Malard - un polițist care își permite să antedateze declarația furtului unei maşini, atunci când maşina în cauză are o legătură probabilă cu o crimă! Pentru moment nu am nici o veste de la Rabert şi cred că...

Telefonul agățat de perete în apropierea patului începu să zbârnâie. Boris Corentin întinse mâna pentru a răspunde:

— Alo? Da, eu sunt... O! Salut, Rabert! Tocmai vorbeam de tine cu Meme. Face bine, îți mulțumesc din partea lui... Ai găsit ceva şmecherii la acest Malard? Bine, dă-i drumul...

Pe măsură ce interlocutorul lui vorbea, Aime Brichot văzu cum ochii colegului său aruncă scântei de excitare şi zâmbetul i se lărgeşte din clipă în clipă...

- Deci? întrebară în acelaşi timp Brichot şi Elsa în momentul în care Corentin închise.

- Deci, spuse el cu o voce veselă, luând o gură de cafea, închipuiți-vă că acest căpitan Malard nu este un oarecare. Elsa, ştii unde a lucrat înainte de a veni la Strasbourg?

Tânăra făcu un gest vag cu mâna dreaptă, mişcare care avu darul de a depărta puțin prosopul în care era învelită, dezvăluind un sân chiar sub nasul lui Aime Brichot.

- A lucrat undeva în sud, dacă nu mă înşel, răspunse ea. A cerut transferul pentru că nu-i convenea climatul de acolo sau aşa ceva...

- Tu spui că lui nu i-a convenit ceva! exultă Corentin. După părerea lui Rabert, Philippe Malard a fost mutat disciplinar din Marsilia. Şi ştiți de ce?

- Probabil că ne vei spune tu... glumi Elsa aranjându-şi prosopul pe piept.

- Din cauza legăturilor prea strânse cu anumite grupuri extremiste locale! făcu Corentin privindu-i pe rând pe cei doi acoliți ai săi.

- Crezi că în acel moment ar fi putut avea legături cu Saleze? întrebă Brichot răsucindu-şi vârful mustății.

- Este foarte probabil, răspunse Corentin, în grupurile astea restrânse, toată lumea cunoaşte pe toată lumea... Şi se ajută între ei.

- Dar credeam că Saleze a rupt legăturile cu trecutul... observă El-

sa.

- Le-a rupt, dar numai în aparență, făcu Corentin înălțând din umeri. Pentru că i-o cerea cariera politică. Dar nimic nu ne garantează că în fundul sufletului nu a păstrat aceleaşi idei şi aceleaşi simpatii. De altfel, asta e valabil şi pentru Philippe Malard. Deci, atunci când deputatul l-a regăsit pe polițist şi i-a cerut un mic serviciu „în numele cauzei comune", e evident că celălalt a acceptat...

Aime Brichot, care de o bucată de vreme se uita cam cruciş, sfârşi prin a apuca ultimul corn abandonat în farfurie.

- E foarte bine ce am aflat, spuse el în cele din urmă. Recunosc că e chiar puțin tulburător. Numai că asta ne duce unde? Îți reamintesc faptul că, ni s-a luat ancheta în mod oficial...

- Oficial... tu ai spus-o! murmură Corentin cu dinții strânşi şi privirea fixă.

Aime Brichot îl privi bănuitor:

- Stai aşa, Boris, vrei să spui...

- Că am de gând să continui ancheta pe cont propriu? Da, Meme! Închipuie-ți că exact asta vreau să spun! Pentru că am făcut o promisiune bunicului Zohrei şi am de gând să o respect! Şi apoi, toți aceşti politicieni care mint în campaniile electorale doar pentru a fi aleşi mă enervează! Pot să mintă cât vor, dar să nu se creadă mai presus de lege pentru că asta mă enervează şi mai tare! Saleze trebuie să plătească şi va plăti...

- Şi de ce nu i-ați spune totul lui Durville? sugeră timid Elsa care îl învăluia pe Boris cu o privire din ce în ce mai admirativă şi îngrijorată.

- Nu e încă vremea, răspunse Corentin. Cum nu avem decât supoziții şi nici un fapt concret, Durville o va lălăi. Şi nu ne putem permite să pierdem vremea...

- De ce? insistă Elsa căutând ajutor la Aime Brichot.

Ajutor pe care nu îl găsi defel, ba chiar Brichot era şi el de aceeaşi părere.

- Boris vrea să spună că mâine seară se termină sesiunea plenară a Parlamentului European. De aici Saleze va pleca fie la Bruxelles, fie la Luxemburg, fie în circumscripția lui. Pe scurt: în mai puțin de do-

uăzeci şi patru de ore va fi departe, în concluzie, trebuie acționat repede...

- Asta ce înseamnă? întrebă Boris Corentin, mult mai emoționat decât lăsa să se întrevadă.

- Asta înseamnă că suntem împreună, Boris. Chiar dacă asta nu mă încântă prea tare...

- În acest caz, să nu mai pierdem nici măcar o secundă! răcni Corentin sărind din pat, gol ca un nou-născut.

Capitolul X

Marie-Laure Argentan ridică degetul pentru a bate în uşa gălbuie, a cărui vopsea se mai vedea încă pe la colțuri. Bătu o dată şi apoi, în loc să mai bată o dată, apropie urechea şi ascultă.

Dinăuntru nu se auzea nici un zgomot. Ca şi cum Amin ar fi mințit-o când, cu o jumătate de oră mai înainte îi jurase că va fi acasă. Şi o va aduce şi pe Leila.

Marie-Laure îşi muşcă buza de jos. Trebuia neapărat ca Amin să o convingă pe adolescentă să vină. Era o piesă importantă în angrenajul imaginat de Marie-Laure. Fără ea risca să se prăbuşească totul...

Mai bătu încă o dată, mai tare. Tot nimic. Înfuriată se întoarse să plece, moment în care auzi uşa deschizându-se în spatele ei. Tot atunci se stinse şi lumina de pe hol şi silueta lui Amin îi apăru cumva aureolată din cauza luminii soarelui.

Era complet gol şi plin de picături mari şi transparente care scânteiau în lumina rece şi albă a acestei dimineți geroase.

- Scuză-mă, eram la duş, mormăi el întorcându-se. Merg să mă îmbrac şi vin...

- Leila nu e aici? întrebă Marie-Laure încordată. Fără a mai aştepta un răspuns pe care oricum nu l-ar fi primit, pătrunse în camera principală unde o găsi pe tânăra cu părul roşu întinsă pe canapea cu căştile pe urechi.

- Puteam să bat eu mult şi bine! murmură ea când văzu că Leila, care îşi zbânțuia cu nonşalanță capul de la stânga la dreapta. Nici nu o observase.

Adolescenta era îmbrăcată cu un tricou negru cu inscripția „Fuck

the police". Materialul era deformat de volumul uriaş al sânilor care se găseau dedesubt. Jos, purta o minijupă neagră, mulată atât cât permitea materialul. Şi cum ridicase piciorul drept pentru a-şi sprijini tocul de marginea canapelei, Marie-Laure avea o priveliște perfectă asupra triunghiului roz al chilotului. În fața canapelei, televizorul era aprins, dar fără sunet. Care oricum ar fi fost inutil.

- Bună! spuse Marie-Laure aşezându-se intenționat în câmpul vizual al tinerei.

Leila zâmbi, dădu jos căştile de la urechi şi o studie pe nou-venită din cap până în picioare înainte de a răspunde:

- Bună! Tu trebuie să fii Marie-Laure! Marie-Laure zâmbi: se simțea foarte bine văzând că fata o devorează efectiv, privind-o insistent cu ochii mari şi negri.

- Gata, fetelor! le spuse Amin jeşind din baie. Era uscat acum... dar tot gol. În timp ce înainta către cele două femei, sexul, destul de mare şi în stare de repaus, i se balansa molatic, precum trompa unui elefant tânăr.

- Ai putea să pui şi tu ceva pe tine, îi spuse Marie-Laure pe un ton care îl făcu să izbucnească în râs.

- Da' de ce te deranjează? Oricum îl cunoaşteți amândouă şi pe dinafară şi pe dinăuntru, nu?

Această aluzie directă la raporturile lor sexuale, rostită în fața Leilei, o făcu pe Marie-Laure să fiarbă. La început crezu că era vorba de furie, dar apoi îşi dădu seama că e altceva, mult mai tulburător de atât...

Căută să-l ignore pe Amin şi se aşează pe canapea, chiar lângă Leila, care nu părea deloc deranjată de situație.

- Am pus să fac un ceai de mentă! strigă Amin prin uşa deschisă a bucătăriei... Vrea cineva?

Marie-Laure făcu semn că îi e absolut egal şi se întoarse către Leila:

- Amin mi-a spus că erai foarte bună prietenă cu Zohra...

Adolescenta dădu din umeri, lucru care îi făcu sânii să tresalte:

- Da. Eram chiar şi colege. Era într-un fel ca o soră pentru mine. Nu-mi vine să cred că a putut să o sugrume un ticălos...

- Îți era ca o soră? guiță Amin imitând vocea Leilei. Cine vorbeşte!

Povesteşte-i şi cum vă giugiuleați amândouă!

- Ce prostii vorbeşti tu acolo!

- Cum aşa vorbesc prostii? ripostă băiatul aşezându-se direct pe mocheta uzată şi plină de pete. Văd că ai uitat deja ziua când v-am surprins pe casa scărilor? Dacă-mi aduc bine aminte, tu te aşezaseşi cu picioarele depărtate pe palier, în timp ce Zohra, două trepte mai jos, îți dădea nişte limbuțe precum cea mai experimentată lesbiană!

- Da, şi? se enervă Leila. Te deranjează că prefer fetele în locul bărbaților? Dacă vrei să ştii, cu scula aia groasă a ta, nu am avut niciodată orgasm!

- Nu ai avut tot timpul părerea asta, trase Amin concluzia, bălăngănindu-şi cu mâna obiectul polemicii.

Marie-Laure, pe care conversația o arunca într-un fel de tulburare care îi făcea să-i pulseze sângele pe la tâmple, întinse mâna şi o cuprinse pe Leila pe după umeri cu scopul de a-i atrage atenția asupra a ceea ce dorea să-i spună.

Imediat, avu surpriza să o simtă moale ca o cârpă pe adolescenta care i se abandonase cu totul. Masa elastică a sânilor se strivise deja de ai ei, şi simți formându-se o minge de căldură inexplicabilă în stomac.

Inexplicabilă, pentru că Marie-Laure Argentan nu-şi amintea să se fi atins vreodată sexual cu alte fete; nici măcar în copilărie.

În fața canapelei, văzu o lumină pofticioasă ivindu-se în ochii lui Amin, în timp ce virilitatea acestuia se umfla şi se întărea cu repeziciune. Şi, în acelaşi moment, simți cum mâna dreaptă a Leilei, timidă, cu un ultim gest de ezitare înaintea contactului, i se aşezase pe o parte a coapsei pe care fusta o lăsase descoperită.

Marie-Laure simți cum căldura se întețeşte. Ce făcea acolo? Ce se întâmpla? Venise pentru a discuta lucruri foarte serioase şi acum...

Atunci, în locul frazelor pe care le pregătise pentru a o convinge pe Leila, Marie-Laure se auzi spunând cu vocea ei puțin răguşită, născută dintr-o dorință imperioasă:

- Am impresia că faptul că suntem înlănțuite una de alta, are mai degrabă efect asupra lui Amin, nu-i aşa?

Leila îşi ridică privirea către ea.

- Dacă îl amuză să se agite degeaba, e dreptul lui. În acest moment, pentru nimic în lume nu i-aş accepta mătărânga!

Marie-Laure avu impresia că o mână invizibilă o apucă de ceafă şi îi împinge capul înainte. Şi, până să aibă timp să reacționeze, buzele i se striviră de cele ale adolescentei. Imediat, aceasta răspunse, înfigându-şi limba caldă şi agilă în gura ei, şi schimbară un sărut lung şi pasionat.

Şi, atunci când mâna cercetătoare a Leilei încercă să se insinueze pe sub fusta compleului, Marie-Laure deschise larg coapsele pentru a-i facilita trecerea, în timp ce mâna ei se strecura pe sub tricoul fetei pentru a-i scărmăna cu unghiile sfârcurile întărite ale sânilor.

Apoi, cele două fete se despărțiră şi, ridicând ochii, constatară că tânărul le devora cu o privire halucinată, masturbându-se liniştit în fața lor. De comun acord îl ignorară pentru a se ocupa de ele însele.

- Eşti într-adevăr foarte frumoasă, suflă Leila, cu respirația întretăiată, încă de când ai intrat am avut chef să...

Înțelegând că faptele sunt ceva mai concludente decât vorbele, ea se întrerupse brusc şi îşi trase tricoul pe deasupra capului. Apoi, îşi cuprinse sânii în palme şi îndreptându-i către Marie-Laure, îi oferi ca pe o ofrandă şoptindu-i cu o voce schimbată:

- Hai! suge-i...

Marie-Laure nu mai încerca să înțeleagă ce i se întâmplă, nu mai încerca să dea un nume acestei dorințe noi care punea stăpânire pe ea şi care o împingea către corpul foarte tânăr al Leilei. Nici măcar nu mai încerca să reziste.

Cu o aviditate puțin febrilă, prinse între buze unul dintre năsturaşii îndreptați către ea şi îl strecură sub limbă, declanşând aproape imediat, suspinele înăbuşite ale Leilei. În acelaşi timp, parcă ghidată de o forță care o depăşea şi o controla în întregime, trase de fusta mulată a fetei, care pentru a-i facilita operațiunea se ridicase uşor de pe canapea. La puțină vreme apucă şi elasticul chiloților care avură aceeaşi soartă.

Timp de mai multe secunde, Marie-Laure rămase nemişcată, cu privirea fixă, cu buzele întredeschise, fascinată de negrul luxuriant care se etala între picioarele mulatrei.

- Îți place pisicuța mea? întrebă aceasta cu o voce puțin ingenuă.

Marie-Laure simți cum dispar brusc şi ultimele redute ale rezistenței. Lăsându-se în genunchi între coapsele larg deschise ale adolescentei îşi afundă fața în această pădure răvăşită şi profundă, cu miros de mosc de Orient.

În acelaşi timp, două mâini o apucară de fese. Nerăbdătoare, aproape brutale, erau pe punctul de a-i smulge efectiv slipul de satin negru: erau cele ale lui Amin.

Fără a înceta să afunde limba în tufele înnebunitoare care se ofereau mângâierilor ei din ce în ce mai adânci, Marie-Laure cambra şoldurile pentru a se deschide cât putea de mult.

Nu-şi putu reține un fel de hohot de fericire, de satisfacție, atunci când formidabilul sex al lui Amin, dur, umflat, arzător, investit cu toată puterea penetrantă...

Cu obrazul aşezat pe pântecele încă fremătând al Leilei, cu buza de jos gâdilată de puful blăniței negre, Marie-Laure cobora încet din norii erotici unde fusese aruncată. Mirosul ceaiului de mentă îi trecu plăcut pe la nas.

Se ridică şi, după un moment de ezitare, încercă să înfrunte privirea Leilei. Adolescenta îi zâmbi: recunoscătoare, fericită, naturală. Surâsul unei fete nevinovate, mulțumită de ceea ce făcuse şi inaccesibilă oricărei forme de vinovăție...

Marie-Laure îi prinse o mână şi o privi drept în ochi:

- Leila, dacă ți-aş spune că îl cunosc perfect pe tipul care a strangulat-o pe Zohra, cum ai reacționa?

O umbră de furie umbri pupilele fetei care răspunse fără cea mai mică ezitare:

- Aş strânge doi sau trei camarazi bine înzestrați şi i-am crăpa capul nenorocitului!

Marie-Laure avu impresia că, asupra nervilor ei încordați, aceste vorbe aveau dulceața răcoroasă a munților.

- Perfect, este exact ceea ce aşteptam de la tine, murmură ea cu o voce pe care pasiunea o mai făcea încă să tremure uşor. Dar, va trebui să lăsați bâtele deoparte, pentru că am o idee mai bună. Numai că, înainte de a-ți spune despre ce e vorba, va trebui să-mi promiți

că vei face tot ce-ți voi cere, şi numai asta. Promiți?

Leila ridică din umeri:

- Din moment ce totul se reduce la pedepsirea tipului care a omorât-o pe Zohra, sunt gata să-ți promit tot ce vrei. Şi apoi, nu pot refuza femei care se descurcă în pat atât de bine ca tine!

Marie-Laure avea poftă să-şi lipească puțin buzele de ale fetei, dar reuşi să se controleze şi continuă pe un ton aproape calm:

- Ascultă-mă bine acum. Iată ce vom face...

La începutul explicațiilor, Leila asculta aproape indiferentă. Dar, imediat, un zâmbet i se desenă pe chip iar în ochii negri i se aprinse o lumină de excitare. Şi cu cât interlocutoarea ei vorbea, cu atât adolescenta se entuziasma mai mult. La sfârşit, când Marie-Laure tăcu, Leila era atât de aprinsă, încât corpul ei pe trei sferturi gol, tremura pe canapea.

- E genial planul tău! şopti ea privind-o cu satisfacție. Cred că ne vom strica de râs.

- Noi poate că da, o corectă Marie-Laure. Dar ticălosul care ne va servi pe post de cobai...

Asistenta lui Pierre-Antoine Saleze se întrerupse brusc, prinse în palme fața rotundă a fetei şi o sărută pe gură, ținând ochii pe jumătate închişi.

Dar când se depărtă de ea, toată dulceața se evaporă imediat şi, cu o voce atât de rece încât o făcu pe Leila să tremure. Marie-Laure încheie:

- ...va trăi un moment atroce. Şi va fi cu atât mai atroce, cu cât va fi ultimul pe care îl va petrece pe acest pământ.

- Crezi că se va întoarce în cartierul ăsta în care toate casele sunt la fel? întrebă Aime Brichot atunci când Peugeotul 306 condus de Boris Corentin intră în cartierul Andre-Fortier.

Colegul său nu consideră răspunsul prea important, pentru că nu spuse nimic, preferând să studieze topografia locurilor şi să încerce să ghicească imobilul în care locuia Leila. Nu întârzie prea mult până să scoată primul oftat descurajant. Aime Brichot avea dreptate: măcar dacă ar cunoaşte denumirea exactă a locului pe care îl căuta: B2, C4, A3... era aproape imposibil să-l găsească între aceste blocuri

lungi şi sinistre care fuseseră clonate la infinit.

- Trebuie să îl găsesc, mormăi Corentin printre dinți, luând-o la întâmplare pe prima stradă la dreapta. Singura noastră şansă este ca Leila să-l poată identifica formal pe Saleze. El trebuie să fie bărbatul pe care l-a văzut ieşind din Centrul socio-cultural dezafectat, în seara în care Zohra a fost strangulată. Dacă nu va trebui să... Dumnezeule! Priveşte!

Frâna apăsată brusc îl făcu pe Aime Brichot aproape să dea cu capul de parbriz.

- Ai fi putut să mă avertizezi! mormăi el pe un ton foarte supărat. Unde să mă uit?

Fără a spune nimic, Boris îndreptă arătătorul către una dintre intrările imobilului, situat cam la treizeci de metri de maşină. Aime Brichot văzu un tânăr atletic şi înalt conversând cu o fată cu părul roşcat. O recunoscu imediat pe aceasta.

- Ai dreptate, ea e! E Leila! exclamă el punându-şi ochelarii pe nas. O adevărată lovitură!

- Nu asta e cel mai interesant, răspunse Corentin mult prea calm. Mai e cineva cu ei. Tu nu o vezi pentru că este în spatele lor, dar după ce se va mişca...

Şi lucrul ăsta se produse un minut mai târziu când Leila se îndepărtă, intrând în casa scărilor.

Atunci Aime Brichot văzu o femeie, cu părul blond, îmbrăcată cu un taior verde, discret şi elegant. O recunoscu la rândul lui, precum o făcuse şi Corentin mai devreme.

- Dumnezeule! exclamă el înfundat, e... e...

- E Marie-Laure Argentan - asistenta lui Pierre-Antoine Saleze, încheie Corentin cu privirea fixată asupra cuplului care după ce se întoarse, intră din nou în imobilul din care abia ieşise.

O linişte grea se lăsă în interiorul maşinii, întreruptă doar de zgomotele copiilor care se jucau pe trotuar.

- Ce legătură poate fi între domnişoara Argentan şi Leila? întrebă în cele din urmă Aime Brichot. Şi ce face ea aici?

- Asta aş vrea să ştiu şi eu, spuse Corentin. Şi cred că cel mai bine ar fi să o întrebăm pe Leila înainte să dispară...

O văzură dând colțul după clădire, în stânga. Tot într-acolo se îndreptă şi Corentin, evitând totuşi să meargă prea repede pentru a nu atrage inutil atenția asupra lor. Avură norocul să vadă silueta îmbrăcată în negru a adolescentei exact în momentul în care intra în bloc.

Boris Corentin parcă cu două roți pe trotuar şi sări afară din maşină. Dacă nu o prindea pe Leila înainte să intre în apartament, ar fi fost probabil foarte greu să o mai găsească. În momentul în care pătrunsese în imobil, urmat de Aime Brichot, tânăra aştepta cuminte ascensorul.

- Leila!

Ea se întoarse cu zâmbetul pe buze, care îi dispăru ca prin farmec în momentul în care îi văzu pe cei doi polițişti.

- A! Voi erați... spuse pe un ton nu prea binevoitor.

- Leila, trebuie să avem o discuție ceva mai serioasă... spuse în şoaptă Corentin.

Ea dădu din umeri:

- De ce? Nu văd ce am mai avea să ne spunem! Trecutul e trecut şi ce a fost a fost!

Tonul vocii sale era mult prea relaxat, prea liniştit. Mima inocența şi la un moment dat, o făcuse prea accentuat.

- Îți aminteşti totuşi că prietena ta Zohra a murit? La ce va folosi zbaterea asta continuă dacă nimeni nu va afla cine a ucis şi cine a fost ucis...

- Domnişoară, interveni Brichot, preluând ideea partenerului. Avem nevoie de tine pentru a-l identifica pe bărbatul pe care l-ai văzut ieşind din Centru şi care s-a urcat în...

- A, asta în nici un caz! izbucni Leila. Va trebui să vă descurcați singuri! Nu mai vreau să ştiu nimic despre aşa ceva! Vreau să fiu lăsată în pace şi, mai ales, nu mai vreau să vorbesc cu polițişti! E clar?

Liftul sosi şi Leila deschise uşa cu un soi de violență exasperată. Aime Brichot schiță un gest pentru a o reține, dar Boris Corentin îi ținu brațul. Ea se smulse, uşa se închise cu un zgomot sec, şi văzură lumina din cabină urcând şi dispărând în cele din urmă.

- Asta nu va servi la nimic, oftă Corentin pe când ieşeau din clădire în aerul rece al acestui sfârşit de dimineață. A jucat un rol, asta e clar. Chiar şi la sfârşit când era foarte nervoasă - era teatru. Era doar un pretext pentru a ne refuza compania. Şi a făcut-o repede, înainte de a risca să scape ceva compromițător!

- Poate a vrut să ascundă legătura cu Marie-Laure Argentan! murmură Brichot, urcând în maşină.

- Nu ştiu, oftă Corentin pornind motorul. Dar am sentimentul că se pregăteşte ceva. O lovitură care cred că îl priveşte direct pe Pierre-Antoine Saleze.

- Sunt de acord cu tine, admise Aime Brichot. Dar ce? Unde? Când?

Mâinile lui Corentin se crispară pe volan şi răspunse fără a întoarce capul către coechipierul lui:

- Ce? Nu ştiu nimic sigur, dar simt că se pregăteşte un fel de capcană... e destul de vag... Unde? Asta mi se pare cel mai puțin problematic, de vreme ce toți protagoniştii, şi în principal Pierre-Antoine Saleze şi asistenta lui, nu dispun de prea multe locuri de întâlnire la Strasbourg...

Corentin lăsă frâna de mână, băgă în treapta întâi şi demară brusc.

- Nu, mai degrabă mă îngrijorează ,,când?", spuse el în timp ce rulau către centrul Strasbourgului. Având în vedere că sesiunea plenară se termină mâine, dacă trebuie să se petreacă ceva grav, atunci se va petrece dintr-o clipă în alta...

Capitolul XI

Marie-Laure Argentan nu se putu abține să nu tresară când auzi deschizându-se uşa biroului. Când în cadrul ei apăru Pierre-Antoine Saleze, simți cum inima începe să-i bată nebuneşte, fără a fi capabilă să definească exact sentimentele şi senzațiile contradictorii pe care le simțea.

Era clar că dominau ura şi bucuria. Ura pe care o resimțea de atâția ani şi pe care o întreținea constant ca pe un foc de paie care arde repede, cu flacără. Ura care se născuse din resemnarea mamei ei care murise. Ura față de ceea ce Pierre-Antoine Saleze îi făcuse în urmă

cu mai bine de douăzeci de ani.

După asta urma bucuria. Bucuria nouă, intactă, splendidă. Ştia că acum capcana imaginată de ea era gata să funcționeze şi, pentru moment, totul părea că merge perfect către verdictul final.

Însă mai exista şi altceva în sufletul tinerei: sentimente mai dificile şi mai greu de înțeles pentru că erau mai puțin palpabile, erau ascunse în abisurile spiritului.

De fapt îşi dădea seama că problema principală era atracția irezistibilă pe care o simțea față de şeful ei. Sau, mai exact, puternicul impact sexual pe care îl avea asupra ei şi care o împingea să facă lucruri pe care, în mod normal, nu se vedea capabilă să le facă: lucruri care, la rece, o dezgustau profund.

De exemplu, poşta din ajun - la care participase din toată inima.. Pe care chiar ea o provocase şi în cursul căreia avusese orgasme mai puternice ca niciodată. Ca şi cum era blestemată...

Şi apoi, chiar în dimineața aceasta, încercase plăcerile lesbianismului alături de Leila...

Dacă Pierre-Antoine Saleze ar fi continuat să o țină sub puterea lui - o putere aproape malefică, după părerea ei, până unde ar putea să se afunde? La ce alte perversități se va deda?

Marie-Laure îi zâmbi şefului.

Din fericire, imediat ce se va termina totul şi Saleze va ieşi din viața ei, era sigură că va redeveni cea dinainte, Marie-Laure - „normala".

Şi pentru asta, pentru ca el să dispară din viața ei, cel mai simplu şi mai radical era să-l facă să dispară... Şi era aproape gata. Nu-i mai rămânea de îndeplinit decât o simplă formalitate: trebuia să-l convingă pe Pierre-Antoine Saleze să coopereze la planul ei.

Mai precis la propria lui moarte.

- Ai terminat de scris pe calculator proiectul meu de amendament? întrebă deputatul aşezându-se neglijent cu fundul pe birou. Mi-ar plăcea să arunc o privire înainte de începerea şedinței de la ora cinci...

Marie-Laure îşi încrucişă picioarele, făcându-le să se frece unul de altul.

- Vreți să vi-l citesc? îi propuse ea cu o voce puțin cam răguşită. L-ați percepe mai bine dacă l-aş citi în şoaptă...

- Dă-i drumu'. Te ascult, aprobă Saleze cu ochii în decolteul asistentei sale.

Marie-Laure Argentan apucă mausul cu mâna dreaptă şi începu să deruleze textul până la început. Apoi, începu să citească, puțin sacadat:

- *Proiect de amendament al legii depuse de domnul deputat X - cu privire la politicile culturale naționale, în acord cu acordurile internaționale în domeniu...*

Fără a ridica ochii din ecran, fără ca vocea să i se schimbe câtuşi de puțin, fără ca chipul să trădeze cea mai mică emoție, Marie-Laure îngână:

- Nu ştiu de ce, dar m-am udat ca o proastă pe când scriam textul ăsta. Mă gândeam la dumneavoastră...

Apoi, continuă:

- *Ni se pare puțin judicios, în cadrul jurisdicției europene, să încredințezi numai actorilor sociali grija de a gira fluxurile financiare...* M-am masturbat chiar înainte să veniți dumneavoastră. Aveam atâta poftă de ceva tare!... *fluxurile financiare provenite din diferitele subvenții acordate de statele Comunității Europene.* Ar fi trebuit să merg să-l caut pe gardianul de pe etaj, ca să mă tăvălească puțin chiar aici pe birou...

Cu tenul îmbujorat, Saleze scoase un gâlgâit, se ridică brusc şi băgându-şi privirea în decolteul asistentei, îşi lipi bazinul de gura ei.

- Specie de ticăloasă! mormăia Saleze, apăsându-şi pantalonul pe buzele fetei. Dacă ai poftă de ceva tare, o vei avea cu prisosință! Ai încredere în mine!

Scoase un geamăt înfundat când Marie-Laure începu să-l muşte uşor de sex prin materialul subțire al pantalonului.

Şi mai scoase unul, de surpriză şi frustrare în acelaşi timp, în momentul în care ea se îndepărtă brusc de el, contrariindu-l: nu asta aştepta el în acel moment.

- Nu acum, suflă ea cu un ton de femeie în plin orgasm. Nu avem timp suficient până la şedință. Şi apoi, prefer să mă păstrez pentru diseară...

Pierre-Antoine Saleze înghiți cu dificultate şi repetă maşinal:

- Pentru diseară?

Marie-Laure reveni la el şi îşi lipi încet mâna de virilitatea lui fremătândă, pe care începu să o maseze încetişor.

- Da, diseară! murmură ea, foarte aproape de urechea şefului ei. V-am pregătit o surpriză...

- Ce fel de surpriză? suflă Saleze punându-şi ambele mâini pe crupa rotundă şi fermă a asistentei.

- Genul „apoteozei erotice"! răspunse Marie-Laure pe acelaşi ton, cambrându-se de plăcere pentru a facilita urcuşul degetelor bărbatului care găsise modalitatea de a pătrunde sub fusta ei. Simțiți cum m-am udat deja numai cu gândul la ce va fi? Va fi ceva magic, am pregătit totul...

- E adevărat că eşti udă, soi de purcea ce eşti! guiță Saleze cu pupilele dilatate de dorința care îi tăia respirația.

Pentru a doua oară, Marie-Laure se depărtă brusc, lăsându-l gâfâind, cu tâmplele lucind de transpirație.

- O să întârziați la şedință! Pierre-Antoine Saleze se aruncă înspre ea cu brațele întinse înainte, dar ea se feri cu o mică săritură laterală, către canapea.

- Nu acum, îi şopti ea. Va fi cu atât mai bine! Tot ce ai de făcut este să vii aici imediat ce se va termina şedința şi să aştepți ca toți ceilalți membri ai Parlamentului să plece acasă. Imediat ce Parlamentul va fi gol, voi intra eu în scenă... împreună cu micile mele surprize. După asta, nu vei mai avea nimic de făcut pentru a trăi cea mai grozavă noapte a vieții. O seară unică!

Marie-Laure se calmă puțin şi adăugă:

- Şi acum, gata: şedința începe peste trei minute. Exact timpul necesar pentru a ajunge la amfiteatru!

- E sadic să mă laşi în halul ăsta! protestă slab Saleze, pe un ton demn de milă! E tortură mentală!

Totuşi, după o privire fugară aruncată către ceas, înțelese că asistenta avea dreptate. Cu privirea încă halucinantă şi cu mersul uşor clătinat, deputatul se îndreptă către uşă şi părăsi biroul fără a mai spune nici un cuvânt.

Imediat ce bărbatul dispăru, fața senzuală a domnişoarei Argentan se crispă brusc, exact ca un oblon metalic care se trage peste o vitrină împodobită de Crăciun.

- Tortură mentală? scrâşni ea. Asta încă nu-i nimic. Peste câteva ore, când te vei întoarce în birou, vei face cunoştință cu adevărata tortură: cea fizică.

Paharul de plastic pe care Marie-Laure îl aşezase pe birou, explodă literalmente sub presiunea degetelor ei.

- Şi acest birou de deputat european, de care tu eşti atât de mândru, spuse ea pe un ton şi mai găunos, va fi altarul pe care vei fi adus drept ofrandă!

Capitolul XII

- Şi acum ce veți face? Aveți ceva concret? întrebă Elsa Fabre, privind alternativ la Aime Brichot şi Boris Corentin care erau aşezați la birourile lor, cufundați într-o linişte grea.

- Bineînțeles, din moment ce Leila nu mai vrea să coopereze, nu avem prea multe variante... spuse Aime Brichot, ocupat să-şi răsucească vârful mustății.

- Măcar avem una! spuse Corentin, ieşit brusc din toropeala în care se cufundase. Trebuie să agităm puțin apele pentru a vedea ce iese.

- Pentru asta trebuie să ai şi mijloacele necesare, mormăi Brichot care se îndoia totdeauna de inițiativele colegului său în astfel de situații.

- Şi cum ai de gând să agiți apele? întrebă tânăra polițistă alsaciană.

Boris Corentin se ridică brusc şi îşi luă sacoul:

- Întrebând-o pe domnişoara Argentan ce avea de discutat cu Leila în cartierul Andre-Fortier. Şi lăsând-o să înțeleagă că ştim ceva mai mult decât crede ea. Apoi, conform credinței mele, vom face ca de obicei: vom improviza!

- Vin cu tine! spuse Elsa pe un ton ferm şi hotărât.

- În nici un caz! replică Corentin pe acelaşi ton. Nu uita că eu şi Meme nu avem nici un drept să ne ocupăm de ancheta asta: în caz că se enervează superiorii, nu prea am chef să te amestec şi pe tine...

O luă pe după umeri şi îi zâmbi:

- Şi apoi, ne vei fi mai utilă rămânând aici: s-ar putea să avem nevoie de un punct fix şi cred că eşti foarte bună la asta...

- Da, da... ca de obicei! oftă Elsa fals furioasă: în timp ce băieții se joacă de-a cow-boy-ii pe afară, fetele rămân acasă să pregătească masa!

Imediat ce Nicole Fontaine - preşedintele Parlamentului European - decretase sfârşitul şedinței, deputații prezenți se ridicară toți în acelaşi timp, exact ca la teatru sau operă în momentul în care se lasă cortina.

Contrar obiceiului său, Pierre-Antoine Saleze fu printre primii care îşi părăsi locul, urcând rapid pe scările laterale pentru a ajunge la uşa amfiteatrului.

Era puțin peste ora şapte seara şi de la începutul şedinței, de la cinci, nu se gândise decât la un singur lucru, aşa că nu ar fi putut preciza cu siguranță nici măcar subiectul care fusese abordat în ziua care trecuse...

Se gândea la surpriza misterioasă pe care i-o pregătise asistenta. Timp de două ore, imaginația lui erotică zburdase pe toate coclaurile cu motoarele turate la maximum şi făcând să-i crească temperatura cu câteva grade. Cu toate astea nu reuşise deloc să-şi dea seama cam la ce s-ar putea aştepta.

Ajuns în afara amfiteatrului, se strecură prin spațiul ziariştilor, în speranța că nu va fi interpelat de nici unul dintre aceia care erau în căutare continuă de senzațional. Senzațional pe care nu l-ar fi putut furniza, indiferent de subiectul care ar fi fost abordat.

Se vedea totuşi ceva curios în modul în care aştepta nerăbdător să se întâmple ceva: ştia, simțea că pluteşte ceva în aer, fără a şti exact când sau unde se va produce.

În continuare preocupat să nu fie acostat, Saleze traversă rapid pasarela care ducea la ascensoarele transparente rezervate parlamentarilor. Spiritul îi era invadat de imagini cu corpuri goale şi înlănțuite...

Apăsă pe butonul de la etajul paisprezece. Uşa culisă fără zgomot şi cabina începu să urce, ducându-l pe Pierre-Antoine Saleze către

apartamentele parlamentare. Altfel spus către „destinul său".

Marie-Laure Argentan aruncă o privire rapidă către pendula electronică ce trona în holul de la intrarea vizitatorilor.

Era ora nouăsprezece şi patruzeci de minute. Zâmbi satisfăcută şi cu un mers absolut natural se îndreptă către punctul de control situat într-o gheretă de lângă uşă. Scoase un oftat de uşurare recunoscându-l în spatele tejghelei unde tronau vreo douăzeci de ecrane de control pe Pascal Commines. Înainte de a înainta către el, Marie-Laure îşi desfăcu discret primul nasture al taiorului, accentuând şi mai mult decolteul şi aşa destul de generos.

Când intră în câmpul vizual al bărbatului, acesta se roşi din cauza plăcerii şi confuziei. Ca de fiecare dată când o vedea.

Marie-Laure îşi reţinu un surâs batjocoritor. Efectul erotic pe care îl provoca acestui biet băiat de douăzeci şi cinci de ani, urâţel, cu nasul pistruiat şi urme de acnee pe faţă făcea parte din planul ei. În această seară era absolut decisă să profite de confuzia pe care i-o provoca.

- Bună seara, Pascal, murmură ea cu o voce liniştitoare. Eşti singur în seara asta?

- Colegul meu s-a dus să inspecteze ce se petrece în sala de lucru a ziariştilor şi în cea de acreditare, răspunse tânărul gardian cu ochii holbaţi în decolteul femeii.

Marie-Laure Argentan ştia perfect că aceasta era ora rondului şi exact din motivul ăsta aşteptase să treacă puţin peste ora nouăsprezece şi treizeci pentru a-l aborda pe Pascal Commines.

Respiră adânc pentru a mări volumul sânilor care întindeau materialul fin al taiorului:

- Nu te plictiseşti toată noaptea aici? îl întrebă prinzând privirea băiatului cu ochii ei de un albastru profund. Cum acesta nu mai ştia unde să se uite, se juca acum nervos cu cartela de acces pe care o ţinea în mâna dreaptă. Cel puţin ai toate condiţiile aici? continuă Marie-Laure.

Pascal Commines făcu un gest vag către uşa închisă din spatele lui, undeva în fundul sălii de control:

- E un locşor acolo în spate pentru odihnă. E tot ce ne trebuie. Tu...

Marie-Laure Argentan îşi ținu răsuflarea: totul se hotăra acum. Putea citi în ochii gardianului lupta care se dădea între timiditatea lui naturală şi excitarea pe care i-o provoca. Spre cinstea lui, timiditatea trebui să se predea.

- Tu... Vrei să intri să-l vezi? bolborosi el fără a îndrăzni să o privească. Vreau să spun, doar pentru a-ți da seama de cum arată...

- Cu plăcere! se avântă Marie-Laure, fără a părea că dă prea mare importanță invitației.

Se aplecă uşor pentru a putea trece de partea cealaltă a tejghelei, lângă un Pascal care tremura din toate mădularele.

Nu-şi mai revenea: Marie-Laure Argentan era aici! Cu el! Singuri! Cea care îi populase visele de câteva luni încoace era acolo! Trebuia doar să întindă mâna! Trebuia să îndrăznească să încerce primul gest, trebuia neapărat să încerce...

Cu un gest rapid, Commines închise uşa.

- Dar e drăguț aici! exclamă Marie-Laure intrând în încăperea împărțită în două. O parte era amenajată ca un salon cu televizor şi canapea, iar cealaltă cu un mic frigider, un cuptor cu microunde şi o plită electrică.

Pentru că timpul îi era limitat din cauza planului minuțios întocmit, Marie-Laure se hotărî să grăbească puțin lucrurile. Se întoarse către tânărul gardian şi murmură:

- Va trebui să încui uşa... Altfel, ar putea să ne vadă cineva...

Ultima parte a frazei avu un efect imediat asupra lui Pascal Commines: cel al unui torent care întâlneşte un baraj prea fragil.

Cedând ispitei se repezi la Marie-Laure cu un răcnet animalic, o prinse în brațe şi îşi înfundă nasul în decolteu. În tot acest timp mâna dreaptă scotocea pe sub fustă cu o neîndemânare brutală.

- Uşurel, dragule! murmură Marie-Laure dirijându-l către canapeaua din colțul camerei. O să mă ocup eu de tine. E multă vreme de când am poftă de asta... Dacă ai şti!

Îmbătat, cu fața roşie şi pupilele dilatate, Pascal Commines se lăsă să cadă pe canapea unde rămase nemişcat şi cu picioarele desfăcute. Ca într-unul din visele sale, o văzu pe Marie-Laure îngenunchind în fața lui şi cum, cu un zâmbet pofticios, îl desface la pantaloni şi îi

trage în jos până la glezne, antrenând în acelaşi timp şi slipul roşu.

- Ce frumos e! şopti ea înconjurând drăgăstos vergeaua care tremura întinsă la maxim, la câțiva centimetri de fața ei. Sunt sigură că ai chef să ți-o sug puțin. Sau mă înşel?

Pascal Commines nu mai era în stare să răspundă altfel decât printr-un mormăit surd.

Crezu că inima i se opreşte atunci când buzele blânde şi arzătoare ale fetei cum alunecă încet în jurul virilității lui umflate, înghițind-o centimetru cu centimetru. Se rugă ca acest deliciu să dureze cât mai mult timp posibil. Rugăminte exact inversă celei care o făcea exact în acele momente în care se desfăşura acțiunea...

„Aşa excitat cum e, la imbecilul ăsta n-ar trebui să dureze mai mult de un minut...", gândea ea în timp ce îşi rula limba în jurul tijei de carne dură şi palpitantă. Şi aceasta fu mişcarea câştigătoare.

După cinci-şase astfel de mişcări, Pascal avea impresia că o grămadă de stele îi explodează în cap, în timp ce un veritabil gheizer țâşnea dinăuntrul lui pentru a inunda gâtul care îl primea.

Era încă în plin orgasm când Marie-Laure era deja în picioare.

- Aşteaptă, imploră el cu răsuflarea întretăiată şi cu un braț întins către ea. Aşteaptă, eu...

- Altă dată, dragule! murmură Marie-Laure cu un zâmbet promițător. Voi reveni pentru urmare! Dar, în această seară sunt cam deranjată şi trebuie neapărat să merg acasă. Nu te mişca: ştiu să ies singură de aici! Mai stai puțin să-ți revii şi mai ales să-ți pui în ordine ținuta. Noapte bună!

Fără nici o altă privire spre amantul ei pentru atât de puțin timp, Marie-Laure trecu din nou în sala de control.

Acum urma partea delicată a planului. Verificând în stânga şi în dreapta să nu o surprindă nimeni, ea scoase din poşetă cinci banderole asemănătoare cu cele rezervate vizitatorilor. Le introduse în cutia gri care se găsea în dreapta ecranului de control. Apoi, după o nouă verificare a împrejurimilor, deschise cutia verde care se găsea chiar lângă ea.

Era cea în care se țineau actele de identitate ale vizitatorilor, până când aceştia înapoiau banderola de liberă circulație în interiorul

Parlamentului European. Marie-Laure Argentan nu întâmpină nici o dificultate să găsească în grămada care se găsea acolo, pe cele care o interesau. Le băgă repede în poşetă şi ieşi din ghereta paznicului. Numai că, în loc să o ia către ieşire, o luă oblic către lifturi.

Acum nu-i mai rămânea decât să găsească cele cinci persoane cărora tocmai le recuperase actele de identitate, cinci „turişti" pe care cu două ore în urmă, îi introdusese chiar ea în subsolul Parlamentului.

Odată ajunsă în lift, Marie-Laure oftă uşurată şi se mai destinse puțin. Totul mersese ca pe roate.

Puțin înainte de ora patru, Amin, Leila şi alte trei fete din cartier, se înscriseseră pentru a putea face o vizită organizată în clădire.

Consiliați de Marie-Laure, cei cinci adolescenți rămăseseră deliberat în urmă chiar înainte ca grupul lor să ajungă la „drum", acolo unde era cea mai mare aglomerație. Acolo îi aşteptase Marie-Laure şi, cu ajutorul ascensorului din sud, îi condusese în subsol, acolo unde se găseau arhivele Parlamentului. Îi lăsase în camera întunecată unde erau suprapuse cufere metalice cu documente de distrus, cerându-le să nu se mişte de acolo până nu se va întoarce să îi ia. Ştia că nu riscă să-i surprindă nimeni acolo, pentru că, în mod tradițional, personalul nu venea să distrugă hârtiile decât după sfârşitul şedinței plenare.

Marie-Laure apăsă pe butonul pe care scria „3 secunde/S". Acum că le recuperase actele de identitate şi şterse orice urmă a prezenței lor la Parlament, nu-i mai rămânea decât să meargă să-şi ridice trupele de şoc şi să le lanseze contra inamicului mortal. Adică împotriva lui Pierre-Antoine Saleze.

Urmat de Aime Brichot, Boris Corentin împinse uşa care permitea accesul în sasul de acces pentru turul Parlamentului. După cea de-a doua uşă, se îndreptă către ghişeul de control, în spatele căruia se găsea un tânăr slab, cu un aer dezorientat şi un nas turtit ca de boxer. Corentin nu se putu împiedica să zâmbească gândindu-se la glumele unui fost coleg de liceu, pe care acesta le făcea pe seama năsoşilor.

Apropiindu-se de tejghea, putu să citească pe ecusonul acestuia că băiatul se numea „P. Commines". Boris Corentin îi arătă discret in-

signa de polițist:
- Eu şi colegul meu am dori să vorbim cu domnişoara Argentan, asistenta deputatului Pierre-Antoine Saleze. Putem merge?
Spre marea sa surprindere, numitul Commines roşi până în vârful urechilor şi îi răspunse cu o voce piţigăiată de puştan prins cu mâța-n sac:
- Dom... Domnişoara Argentan? Mă tem că nu mai e posibil, îmi pare rău: e ceva mai mult de o jumătate de oră de când a plecat acasă...
- Acasă? se miră Brichot. De unde ştiți?
Din nou Commines roşi şi îşi coborî privirea înainte de a răspunde:
- Ei bine... Trecând pe aici, mi-a spus că este foarte obosită şi că merge direct acasă să se culce.
- Şi ştii şi unde stă? întrebă Corentin cu sprâncenele încruntate, nervos din cauza contratimpului.
- S-ar spune că... Da, bineînțeles că ştiu. Avem o listă cu adresele temporare ale deputaților şi asistenților pe timpul sesiunii plenare, dar nu ştiu dacă am dreptul să...
Boris Corentin se aplecă spre el pe deasupra tejghelei şi, cu un zâmbet glacial, rosti:
- Eu sunt sigur că ai dreptul. Aş spune chiar că e de datoria ta! Cel puțin dacă nu eşti gata să-ți asumi responsabilitatea cu privire la ceea ce se poate întâmpla dacă refuzi să ne dai această adresă. Deci?
Commines se dădu trei paşi înapoi, mai ezită o secundă sau două, după care se îndreptă către calculatorul care se găsea undeva în dreapta, lângă perete:
- Foarte bine! Bănuiesc că aveți dreptul să cunoaşteți această adresă. La urma urmei sunteți de la poliție, nu?
- Fină observație! făcu Corentin accentuând puțin zâmbetul batjocoritor.
- În orice caz, şopti Brichot în timp ce Commines butona tastatura calculatorului, dacă Marie-Laure Argentan s-a dus acasă, putem trage concluzia că va sta liniştită în seara asta...
Boris Corentin, cu privirea rătăcită prin holul acum gol, lăsă să

treacă vreo câteva secunde, înainte de a lăsa să cadă câteva vorbe:

- E foarte curios, Meme, dar eu nu sunt atât de convins ca tine...

În picioare în fața ferestrei din birou, cu picioarele depărtate şi mâinile încrucişate la spate, Pierre-Antoine Saleze contempla fără a vedea de fapt, luminile oraşului Strasbourg.

Pentru a zecea oară într-o jumătate de oră, îşi privi ceasul de la mână, apoi îşi duse din nou mâna la spate.

- Aproape opt şi jumătate! mormăi el încet. Ce are de gând să facă? Bordel? Sau mi-a servit o minciună cu istoria ei cu surpriza? Nu prea e în interesul ei, pentru că în cazul ăsta...

Deputatul tresări, auzind uşa deschizându-se încet în spatele lui. Instantaneu, simți cum palmele îi transpiră. Cu inima bătându-i un pic cam repede, se străduí să nu se întoarcă imediat. Pentru a prelungi suspansul, plăcerea delicioasă a aşteptării, în timpul căreia totul este posibil, orice se poate întâmpla...

Un mic semnal de alarmă se făcu auzit în creierul său atunci când auzi un murmur în spate. Un murmur produs de mai multe voci.

Pierre-Antoine Saleze se întoarse brusc. În primul moment, timp de o fracțiune de secundă, crezu că e vorba de o greşeală. Erau cinci femei şi un bărbat: crezu că e vorba de nişte vizitatori care intraseră din greşeală în biroul lui. Deschisese deja gura pentru a le spune despre greşeala pe care o făceau, când îi identifică pe Marie-Laure Argentan şi pe Amin Al-Whalid.

Cât despre celelalte patru fete, erau toate adolescente. Văzu o roşcată, o brunetă, o europeană blondă şi o negresă mare şi atletică.

După primul moment de stupoare, Pierre-Antoine Saleze îşi reveni foarte repede:

- Domnişoară Argentan, ce înseamnă circul ăsta? întrebă el cu o voce seacă şi puțin şuierătoare pe care Marie-Laure o numea „vocea de deputat".

Aceasta, escortată de Amin, se apropie de el cu un zâmbet ciudat pe buze, care îl făcu să tremure pe Piere-Antoine Saleze.

- Asta, domnule Saleze? E surpriza mea, nu se vede? Vă amintiți că v-am promis o surpriză? Ei bine, iat-o... Şi asta nu e totul! Amin, deschide sacul te rog...

Marie-Laure băgă mâna în sacul mare de piele maro pe care Amin îl ținea deschis înaintea ei. Scoase de acolo un enorm falus de cauciuc tare, negru ca abanosul şi de un realism impresionant.

Cu aerul cel mai zăpăcit posibil, vizibil depăşit de situație, Saleze se bâlbâi:

- Bine, bine! Şi ce vrei să faci cu ăla? Zâmbetul fetei se accentuă, transformându-se într-o grimasă destul de urâtă.

- Cred că o să ți-l înfig în fund, porcule! rosti ea cu vocea schimbată. Dar asta va fi ceva mai târziu. Până atunci... Uite, Calisetta, prinde!

Mut de uimire, Saleze o văzu pe asistenta lui cum aruncă falusul de cauciuc în direcția negresei care traversase încăperea şi se aşezase în dreapta lui.

Maşinal, Saleze îi urmări traiectoria cu privirea. Ca prin minune, obiectul se răsuci în aer chiar înainte de a ajunge în mâinile negresei care îl prinse de capăt şi ridică mâna în sus. În secunda în care deputatul realiză ce i se întâmplă, era deja prea târziu pentru a mai putea evita ceva. Cu toată puterea, Calisetta îl lovise cu testiculele din cauciuc dur în ceafă.

Pierre-Antoine Saleze avu impresia că un fulger îi traversase ceafa. Apoi, podeaua biroului bascură brusc către dreapta şi ajunse verticală. Era ca şi cum „Pălăria lui Napoleon" tocmai îşi revenea în poziția normală. În cele din urmă, toate luminile din oraş se stinseră dintr-o dată şi el căzu în gaura neagră care i se deschisese la picioare.

Atunci când îşi reveni, Pierre-Antoine Saleze constată mai multe lucruri anormale care trebuiau să-l preocupe.

Era lungit pe jos. Îl durea foarte tare capul acolo unde fusese lovit. Era incapabil să vorbească sau să strige din cauza prosopului de la toaletă de care se serviseră pentru a-i pune căluş.

Nu putea să mişte nici brațele, nici picioarele care erau legate solid: unele de picioarele biroului, celelalte de cele ale canapelei.

Era gol în întregime.

În sfârşit, descoperi acelaşi zâmbet vag şi înfricoşător care plutea pe buzele cărnoase şi roşii ale asistentei lui care îngenunchease un-

deva în dreapta lui.

Cât despre Amin şi celelalte patru fete pe care nu le cunoştea, dispăruseră cu toții din câmpul lui vizual, dar le mai putea auzi răsuflarea regulată, undeva în apropierea ferestrei.

- Te întrebi ce ți s-a întâmplat, nu-i aşa, ticălosule? şuieră Marie-Laure cu aceeaşi voce pe care Pierre-Antoine Saleze abia putea să o recunoască şi care îi provoca din ce în ce mai multă teamă. O să-ți explic. Sunt sigură că te întrebi de ce fac toate astea... Îți voi spune şi asta, dar ceva mai târziu. Mai întâi, vreau să-ți chinui puțin sinapsele, să cauți cu disperare în adâncul memoriei tale şi, când vei selecta toate amintirile care unui om normal nu-i fac deloc cinste, să te întrebi căreia dintre ele i se datorează acest tratament. Amintirile mai vechi, dar şi cele foarte recente. La naiba, o să-ți dau un indiciu: are o legătură directă cu asta...

Însoțind vorba cu fapta, Marie-Laure prinse între degete sexul flasc al şefului, şi se jucă neglijent cu el.

- S-ar putea spune că nu mai e atât de vioi! râse ea. Eu l-am cunoscut ceva mai fierbinte... chestia asta de care tu eşti atât de mândru...

Lăsă din mână vergeaua moale care căzu la loc pe coapsa proprietarului.

- Bun, acum ți-am pregătit un mic program artistic. Cum spuneai tu? „Supliciul ăsta care începe atât de bine şi se va sfârşi atât de rău!" Ei bine, ți-am pregătit şi eu ceva asemănător...

Marie-Laure făcu un gest vag cu mâna:

- Închipuie-ți că aceste patru tinere încântătoare, pe care vei învăța rapid să le apreciezi, au o poftă nebună să participe la o poştă. Asemănătoare cu cea pentru care a plătit cu viața una dintre cele mai bune prietene ale lor - Zohra. Îți aminteşti de ea, nu? Bineînțeles că da... Numai că pentru a schimba puțin pentru a nu deveni monoton, poşta asta se va derula un pic pe invers, dacă pot spune aşa.

Marie-Laure luă din nou în mână sexul lui Saleze, care începea să se mărească din ce în ce mai mult.

- Uite cum vor sta lucrurile: mai întâi vor tăbărî pe tine pentru a te călări şi a te suge. De atâtea ori cât va fi nevoie. Pentru început, sunt sigură că îți va plăcea. Dar după patru sau cinci ejaculări va începe

să ți se pară penibil. Apoi dureros. Apoi foarte dureros. Şi în cele din urmă insuportabil. Numai că asta va continua, încă şi încă, până în momentul în care îți va ceda inima sau vei claca tu. Sunt sigură că nu aveai habar că asta se poate întâmpla! Se pare că vechii chinezi ştiau, şi era o modalitate de tortură foarte apreciată...

Marie-Laure Argentan întoarse brusc capul într-o parte şi râse scurt. Sunetul se auzi asemănător croncănitului unui corb într-o peşteră goală.

- Oh! Ştiu ce gândeşti: că e suficient să nu vrei să participi şi totul e în zadar! Gravă eroare! Prietenul nostru Amin, aici de față, este, după cum bine ştii, unul dintre specialiştii în substanțe ilicite. Închipuie-ți că a pregătit câteva cocktailuri care i-ar provoca erecție chiar şi unui mort! A, evident că aceste produse sunt dintre cele care atacă grav inima, dar astea sunt riscurile meseriei... Oricum, faptul că nu vei mai ieşi viu din acest birou, nu cred că are atât de multă importanță, nu? De altfel, dacă aş fi în locul tău, m-aş ruga să-mi crape inima cât mai repede pentru a nu fi nevoie să suport toate chestiile astea oribile...

Marie-Laure se ridică şi bătu din palme:

- Acum gata cu vorbăria! Hai, fetelor, cine face onorurile?

Cu fruntea şi tâmplele transpirate, Pierre-Antoine Saleze văzu apărând în câmpul vizual negresa sculpturală care îl doborâse, cea pe care Marie-Laure o numise Calisetta. Aceasta puse câte un picior de fiecare parte a bărbatului şi îşi ridică deasupra şoldurilor fusta albastră scurtă. Dezvălui astfel privirii un pubis negru ca noaptea, tuns într-un triunghi perfect în mijlocul căruia se deschidea o mică fentă de culoare roz. Ondulându-şi bazinul, începu să-şi îndoaie genunchii pentru a face să coboare bazinul către fața bărbatului; pe măsură ce se apropia de el, floarea sa intimă se deschidea din ce în ce mai mult, precum o corolă vie.

Atunci, cu un sentiment de disperare, dar şi de revoltă şi furie împotriva propriului corp, Pierre-Antoihe Saleze simți că virilitatea sa, insensibilă la rugămințile creierului, începea să se ridice, încet, dar puternic şi irezistibil...

Boris Corentin parcă maşina în Piața Libertății, ale cărei ferestre

împrejmuitoare lăsau să se vadă o lumină caldă şi prietenoasă.

Numărul pe care li-l indicase Pascal Commines ca fiind cel unde locuia Marie-Laure Argentan era situat undeva în fundul acestei piețe semi-pietonale, cu alură aproape provincială.

Numărul cu pricina corespundea unei case masive cu două etaje şi un hambar. Parterul era ridicat față de nivelul străzii şi fațada se găsea de cealaltă parte. Se ajungea acolo printr-o uşă de lemn masiv, prost întreținută, dar dotată cu un sistem electric de închidere şi deschidere, manevrabil prin telecomandă.

Pentru că poarta era întredeschisă, Corentin şi Brichot intrară în curtea mărginită de birouri, goale la această oră. Urcară şapte sau opt trepte de piatră şi ajunseră la o uşă dublă asemănătoare cu cea a unei clădiri administrative. Şi aceasta era deschisă şi ajungea într-un culoar întunecat unde erau aliniate alte birouri. Şi, imediat în dreapta, era o uşă de lemn de unde se auzea muzică şi țipete de copii.

La întâmplare, Corentin bătu de trei ori la această uşă. Câteva secunde mai târziu se auzi zgomotul caracteristic al unor paşi care coborau scările. Uşa se deschise. Dădea efectiv într-o scară care urca până la etajul întâi.

În cadrul uşii stătea un bărbat de vreo patruzeci de ani, blond-roşcat, bărbos şi mustăcios, cu ochii roşii în spatele ochelarilor fumurii.

- Domnilor? Cu ce vă pot fi de folos? spuse el cu o voce blândă, chiar dacă puțin prea ceremonios.

Boris Corentin îi explică pe scurt de ce veniseră acolo.

- îmi pare rău pentru dumneavoastră, le răspunse interlocutorul, dar sunt aproape sigur că domnişoara Argentan nu a venit: nu am auzit nici un zgomot în hambar...

- În hambar? se miră Aime Brichot. Roşcatul zâmbi:

- Aşa îi spunem ultimului etaj, chiar dacă între timp a fost amenajat, le explică el. Cum este deservit de o intrare separată, l-am închiriat domnişoarei Argentan pentru săptămâna pe care o petrece la Strasbourg în fiecare lună. Crede că e ceva mai bine decât la hotel... Dar nici măcar nu m-am prezentat: sunt Jean-Frangois Bergouze - jurnalist la *Les Dernieres Nouvelles d'Alsace...*

Boris Corentin trase adânc aer în piept şi îl privi pe ziarist în ochi:

- Domnule Bergouze, e foarte important să intrăm în camera unde locuieşte domnişoara Argentan. Aveți cumva dubluri ale cheilor?

Jurnalistul se înroşi instantaneu:

- Am o serie. Dar nu sunt sigur că vă pot satisface cererea. Doar dacă nu cumva dispuneți de o comisie rogatorie, ceea ce...

- Domnule Bergouze, îl întrerupse Corentin pe un ton nerăbdător. Vă înțeleg perfect scrupulele pe care le aveți în acest moment, dar este vorba despre ceva foarte grav, care ar putea implica moartea unui bărbat foarte important dacă mai pierdem multă vreme. Bineînțeles că pot obține comisia rogatorie, dar în momentul în care voi avea hârtia în buzunar, va fi deja prea târziu. Decizia vă aparține.

Un mic zâmbet lumină fața interlocutorului:

- Bine! Dar vă voi însoți până sus şi, dacă veți găsi ceva interesant va trebui să-mi rezervați exclusivitatea tuturor informațiilor...

- De acord! se grăbi să răspundă Corentin.

Două minute mai târziu, conduşi de Jean-Frangois Bergouze, cei doi polițişti intrară în apartamentul de două camere în care locuia Marie-Laure Argentan. Mobilier funcțional, pereți goi, absența bibelourilor: chiar că semăna cu o locuință temporară, neocupată în cea mai mare parte a timpului.

- De fapt, ce căutăm? întrebă în şoaptă Aime Brichot.

- Dacă aş fi ştiut, probabil că aş fi găsit până acum, mormăi Corentin dând din umeri. Aruncă o privire în baie, eu o să mă ocup de camera de aici...

Nu le luă mai mult de un minut sau două pentru a constata că nu găsesc nimic. Încăperea, având pereții din lemn, nu conținea altceva în afara câtorva reviste împrăştiate pe canapeaua de două locuri. Pe măsuța joasă se găsea un ceainic şi un bol murdar.

- Boris! strigă brusc Aime Brichot. Vino să vezi asta!

Corentin se alătură coechipierului său. Acesta ținea în mână un album vechi pe care i-l întinse. În interior, Corentin găsi mai multe tăieturi îngălbenite din ziare, tăiate şi lipite cu grijă câte una pe o singură pagină. În toate era vorba despre un viol colectiv pe care trebuise să-l suporte o anume Solange Cadot. Viol ai cărei vinovați nu

fuseseră niciodată identificați.

Ultima dintre tăieturile lipite în album se referea la altceva. Şi aceasta îl făcu pe Boris Corentin să tresară:

- Ia uită-te la asta, Meme!

Tăietura era dintr-un ziar din centrul Franței şi anunța căsătoria femeii de mai devreme cu un anume Gerard Argentan.

- Dumnezeule! făcu Brichot. Crezi că Marie-Laure ar putea fi...

- Fiica lui Solange Cadot? Da, de ce nu? Datele corespund perfect în orice caz...

Continuând să vorbească, Corentin scotocea febril prin sertarele biroului. Atenția îi fu atrasă de o fotografie de grup pe care o şi ridică pentru a o examina de aproape.

Şi aproape simultan, fu zguduit de două şocuri. Primul îl încasă în momentul în care o recunoscu pe tânăra care zâmbea în primul rând a ceea ce părea a fi promoția de studenți a unei facultăți oarecare. Era vorba de Solange Cadot.

Cât despre cel de-al doilea şoc, acesta fu ceva mai puțin puternic, în măsura în care se aştepta cumva la ceea ce va descoperi pe undeva printre fețele tinere şi zâmbitoare. Cu vârful unghiei, Corentin arătă către un bărbat brunet, care era aşezat pe al doilea rând, undeva în partea dreaptă. Aime Brichot tresări violent:

- La naiba! ăsta e...

- Pierre-Antoine Saleze. Şi fac pariu pe ce vrei tu că Saleze a făcut parte din violatorii lui Solange Cadot şi că Marie-Laure Argentan ştie perfect acest lucru! Dacă ea s-a strecurat în imediata lui vecinătate, nu a făcut-o din ambiție profesională, ci pentru a-şi răzbuna mama!

Aime Brichot îşi puse nervos ochelarii pe nas:

- Adică vrei să spui că...

- ... că, dintr-un motiv oarecare, Marie-Laure a socotit că momentul acestei răzbunări a venit. Foarte probabil este legat şi de moartea Zohrei. În oricare dintre aceste scenarii, Saleze este în pericol de moarte!

O săgeată de durere traversă abdomenul lui Pierre-Antoine Saleze. Urlă puternic, dar sunetul se auzi foarte slab prin prosopul care îl

sufoca.

Avea impresia că sexul lui, care acum se afla între buzele cărnoase ale fetei care se numea Nika, se transformase într-o coloană de lavă fierbinte care stă să explodeze din clipă în clipă.

În interiorul pieptului, îşi simţea inima bătând din ce în ce mai surd şi mai dezordonat. Saleze avea impresia înfricoşătoare că se va opri dintr-o clipă în alta. Şi asta nu era nimic pe lângă durerile terifiante pe care le simţea la fiecare ejaculare. După un timp devenise incapabil să mai numere de câte ori o făcuse: fetele se succedau fără întrerupere. Fie pentru a se înfige în sexul lui în permanenţă umflat şi tare, fie pentru a-l lua în gură, fie pentru a-l mângâia cu mâinile până la explozia finală. Şi, imediat ce una se îndepărta, alta îi lua locul.

Şi de fiecare dată, plăcerea semăna din ce în ce mai puţin cu aşa ceva, apoi deveni o senzaţie dezagreabilă, după care o adevărată durere, pentru ca în cele din urmă să se transforme într-o suferinţă de nesuportat. Ca şi cum fiecare gură care îi înconjura sexul căuta să-l smulgă de la locul lui.

Dar cel mai înspăimântător pentru spiritul deputatului era că, în ciuda durerilor abominabile pe care le avea în continuu la baza pântecelui, membrul său se afla tot în erecţie.

Nu ştia exact ce pusese Amin în cocteilul amar pe care îl obliga să-l bea la fiecare zece sau cincisprezece minute. Dar ceea ce ştia era că inima începea să-i tresalte în piept şi un nou flux de sânge care îi umfla mădualrul îl făcea să urle.

Brusc, atunci când Calisetta, negresa atletică, tocmai îngenunchease lângă el şi, cu un zâmbet răutăcios, îi luase din nou membrul în mână, două siluete noi se încadrară în câmpul lui vizual. Deja nu mai vedea foarte clar din cauza lacrimilor care îi curgeau şi pe care nu mai putea să le stăpânească, oricât ar fi încercat.

Marie-Laure şi Leila. Goale amândouă. În orice alte circumstanţe, Pierre-Antoine Saleze ar fi fost cu siguranţă excitat de sânii voluminoşi şi fermi ai adolescentei, ca şi de pădurea neagră şi cârlionţată a intimităţii ei.

În alte circumstanţe, da...

Cu un zâmbet ciudat, aproape halucinant, Marie-Laure se plasă în spatele Leilei şi se frecă de crupa tare a acesteia, timp în care mâinile frământau sânii uriaşi ai adolescentei.

- Am impresia că de o bucată de vreme încoace, nu mai eşti aşa de erect pe cât ar trebui. Aşa că Leila şi cu mine ne-am gândit să-ți oferim un spectacol care să-ți facă inima să bată din nou cu putere. Eşti de acord?

Chipul şi bustul deputatului erau acoperite de transpirație. În căldura din ce în ce mai sufocantă din birou, domnea în prezent un miros greu, animalic.

Şi apoi, mai era şi mâna Calisettei care se agățase de sexul lui dureros şi umflat la maxim, cu aceeaşi blândețe cu care un fermier trage după el o vacă...

Respirația îi devenea din ce în ce mai grea, mai apăsătoare. Ca şi cum ar fi avut pusă pe piept o greutate de cincizeci de kilograme pe care trebuia să o ridice la fiecare respirație. Aerul care cobora şi îi incendia plămânii şi creierul, era fierbinte.

Aproape la fel de arzător ca lava care colcăia în sexul torturat de mâini şi guri de expert. Experte în moarte...

Dar, pe lângă suferința fizică de neînchipuit pe care trebuia să o îndure, deputatul se mai întreba încă pentru ce motiv era nevoit să suporte aşa ceva. Scotocise bine în cele mai ascunse colțuri ale memoriei şi nu găsise nimic. Zohra, da - ar fi putut fi unul dintre motive. Dar din cele ce insinuase asistenta lui, se pare că era vorba de un episod care se petrecuse cu multă vreme în urmă.

Ajunsese la concluzia că încăpuse pe mâinile unei nebune care manipula o bandă de însetați de sânge. Ipoteza asta părea să confirme zâmbetul de nebună şi vocea monstruoasă pe care le etala Marie-Laure.

Într-un soi de zăpăceală, văzu mâna dreaptă a asistentei cum părăseşte sânul Leilei şi coboară de-a lungul bazinului, pentru a se afunda între coapsele complet depărtate.

- Amin, vino să mi-o tragi în timp ce eu mă ocup de purceaua asta! chițăi cu vocea ei înspăimântătoare. Vino şi dă-mi-o pe la spate: am poftă să mi-o trag în timp ce nemernicul ăsta moare! Hai, Calisetta,

trage-i-o până moare!

În acel moment, Pierre-Antoine Saleze auzi un fel de clinchet sec şi brutal, undeva, către sala de baie personală din micul hol de la intrare. În aceeaşi fracțiune de secundă îşi spuse că începuse deja să delireze pentru că văzuse uşa de la birou spărgându-se în bucăți.

În secunda următoare delirul i se amplifică şi mai mult pentru că avu impresia că vede silueta atletică a unui bărbat brunet cum sare în mijlocul biroului cu câte o armă în fiecare mână. Şi bărbatul ăsta striga tare POLIȚIA!

- Poliția! strigă Boris Corentin a doua oară. Nimeni să nu facă nici cel mai mic gest! Primul care mişcă...

Sfârşitul frazei fu acoperit de un urlet strident, inuman. Înainte de a apuca să schițeze măcar un gest, Corentin o văzu pe Marie-Laure Argentan, goală în întregime, cu ochii ieşiți din orbine, cum sare asupra lui cu unghiile înainte, fără a se sinchisi câtuşi de puțin de revolverul pe care îl ținea în mână.

- Nu! urlă ea. Nu ai dreptul! Şterge-o de-aici! E al meu şi numai al meu! Al meu!

Corentin primi şocul şi corpul său se dădu înapoi dezechilibrat, până întâlni peretele. Încerca să se ferească de zgârieturile femeii care se transformase într-un instrument al furiei oarbe.

Ca şi cum ar fi fost contaminate, celelalte patru fete începură şi ele să comenteze şi Corentin, tot încercând să scape de Marie-Laure Argentan fără a o răni, înțelese că, împinse de panică, voiau să iasă pe culoar.

Dar Aime Brichot intră în spatele colegului său, văzu pericolul şi sări în mijlocul biroului cu arma în mână, pentru a bloca accesul către uşă.

- Poliția! strigă şi el la rândul lui, măturând cu arma spațiul de dinaintea lui. În genunchi toată lumea! În genunchi!

După o secundă de ezitare, Leila, Calisetta şi celelalte două fete sfârşiră prin a se supune şi se lăsară în genunchi.

În acest moment, Corentin, după ce scăpă de arma pe care o ținea în mână, încercă să o îndepărteze pe Marie-Laure de el. Fără a sta prea mult pe gânduri îi dădu un pumn cu mâna stângă care o pro-

iectă pe fată până la peretele opus.

Era ameţită. Fără un strigăt, fără un geamăt, ea se lăsă să alunece şi corpul gol i se chirci la pământ.

- Boris! strigă atunci Aime Brichot, e unul care vrea să se care!

Corentin se întoarse la timp pentru a vedea o siluetă masculină care dispărea prin deschizătura uşii pe care o spărsese el ceva mai devreme.

- Mă duc după el! Nu-i scăpa pe ăştia din ochi! strigă în timp ce ieşea pe uşă cu pistolul în mână. Şi apelează comisariatul ca să ne trimită întăriri!

Când ieşi pe culoar, acesta era deja gol, dar se auzi un zgomot de paşi dinspre dreapta şi Corentin începu să alerge într-acolo.

Amin Al-Whalid alerga drept înainte, fără a şti încotro se duce. Nu avea decât un gând, dar acesta îi invadase spiritul în întregime. Trebuia să iasă de aici, să se tireze din tot rahatul ăsta. Odată ajuns afară, găsea el un mijloc de a scăpa de poliţişti. Dar, pentru moment, trebuia să iasă din această capcană pentru şoareci, din acest labirint din beton şi sticlă, complet întunecat şi liniştit.

Amin o luă la întâmplare: la drepta, apoi la stânga... coborî o scară, apoi alta... Trecea prin uşi închise, prin altele întredeschise... sărea pe deasupra barierelor metalice... Şi cu cât alerga mai mult, cu atât mai puţin ştia în ce parte a clădirii se găseşte.

Trebuia să iasă. Să iasă cât mai repede...

Brusc, atunci când credea că scăpase pentru moment şi avea intenţia de a încetini, auzi un zgomot de paşi în urma lui. Deci îl urmărea cineva! Şi acel cineva nu putea fi decât poliţistul cu alură de atlet care spărsese uşa biroului.

Amin începu să alerge mai repede, cu sudoarea curgându-i pe frunte şi inima bătând să-i spargă pieptul. Trebuia să scape de poliţişti... Să scape cu orice preţ... Să iasă de aici...

Fu surprins să ajungă brusc într-un fel de spaţiu imens, deschis. În secunda următoare îşi dădu seama că se găsea pe „stradă" - spaţiul strâmt care traversa clădirea de la nord la sud. Imediat, un zâmbet de triumf i se schiţă pe buze!

Ascensorul era acolo, cu uşile deschise! Se aruncă înăuntru şi apă-

să febril butonul pe care scria mare ,,*N*", nivelul cel mai de jos care putea fi atins cu liftul. În momentul în care uşile începeau să se închidă, în capătul culoarului în formă de „U" apăru polițistul. Amin îşi permise chiar luxul de a-i face un mic semn de adio cu mâna dreaptă...

Urlând de furie, văzu cum uşa ascensorului se închide rapid. Boris Corentin acceleră şi mai mult paşii. Ajunse la cabina transparentă exact în clipa când aceasta, cu un zgomot sec, aproape plăcut, începea să coboare.

Ticălosul ăsta mic îl făcuse! Până ar fi luat el cel de-al doilea ascensor, l-ar fi pierdut cu siguranță... În acel moment ochii lui Corentin se fixară asupra firelor metalice care mergeau din plafon până la parter şi de care erau agățate lianele.

Nu ezită decât o jumătate de secundă. Punându-şi arma la centură, Corentin se urcă pe parapetul de metal şi sticlă care domina totul de la înălțimea celor douăzeci de metri, atât cât era până jos...

Trase aer în piept după care, detensionându-şi brusc muşchii picioarelor, sări în gol. Degetele i se prinseră de tija de metal şi, datorită elanului şi greutății, Boris fu aproape să-şi piardă echilibrul. După ce se opri din balans, începu să coboare încet, deşi situația cerea altceva, pentru a nu-şi răni foarte tare mâinile care se frecau de oțel.

Era cam la trei metri de cabina ascensorului, a cărui cabină se găsea cu doar un etaj mai jos decât el. Atunci când începură să-i ardă palmele datorită contactului continuu cu oțelul, Boris văzu ascensorul oprindu-se la etajul întâi, cam la trei metri dedesubtul punctului terminus al firului de oțel. De la capătul firului de oțel până la pasarela pentru vizitatori, mai erau vreo doi metri în care nu se afla nimic. Boris strânse din dinți, se împinse puternic în picioare şi plonjă...

Degetele i se agățară în ultima clipă de balustrada metalică, în timp ce corpul i se lovea puternic de armătura de sticlă. Reuşi să se stabilizeze fără prea mare greutate şi, cu o tracțiune puternică a brațelor, sări pe pasarelă.

Ridicându-se, descoperi două urme roşii pe mână şi fu conştient că

se rănise în timpul coborârii pe coarda metalică.

Fără a se opri la acest detaliu, începu să alege, scoțându-şi revolverul de la centură: undeva, la douăzeci de metri în fața lui, Amin se pregătea să coboare scara elicoidală care îl ducea la parter, adică la ieşire. Dintr-o dată, stupefiat, Corentin îl văzu cum se opreşte brusc, imediat ce atinse prima dintre treptele scării.

„Ce o fi pățit de s-a oprit aşa?" se gândi el alergând şi mai repede, hotărât să profite din plin de această şansă care i se oferea. Nu mai erau decât vreo cinci metri până la Amin şi acesta tot nu mişca. Boris Corentin începea să bănuiască o capcană când înțelese în sfârşit ce se întâmpla: Amin Al-Whalid nu era singur. Sau mai degrabă întâlnise pe cineva la care nu se aştepta şi care se opunea planurilor lui de evadare. De fapt, se întâlnise cu o femeie roşcată şi pistruiată: Elsa Fabre. Boris Corentin o văzu şi el pe tânăra polițistă, aşezată neglijent cinci sau şase trepte mai jos şi având îndreptat pistolul către pieptul lui Amin Al-Whalid.

Fără a-şi asuma nici un risc, Boris sări în spatele fugarului şi îi puse rapid cătuşele pe care le scosese din buzunarul sacoului.

Doar atunci Elsa Fabre lăsă arma în jos şi începu să urce câteva trepte, adresându-i un zâmbet tandru-răutăcios lui Boris Corentin:

- Ştii că arătai tare bine cocoțat pe lianele alea? Ți-am urmărit numărul de la baza scării şi a fost într-adevăr foarte reuşit.

Zâmbetul i se lărgi, provocând o gropiță fermecătoare în obrazul drept:

- Numai că de data asta, eroule, Jane a ajuns înaintea lui Tarzan!

Corentin vru să-i dea replica la rândul lui, dar fu împiedicat de maşinile de poliție care se auzeau urlând afară: soseau întăririle cerute de Brichot.

Câteva secunde mai târziu, o duzină de polițişti inundară holul de primire şi luară cu asalt scara elicoidală de unde le făcea semn Boris Corentin.

- Aveți mare grijă de măgarul ăsta, spuse el arătându-l pe Amin, care părea complet resemnat. Şi trei sau patru oameni să vină cu mine...

- Urcăm pe liane sau te vei mulțumi să iei liftul de data asta? între-

bă Elsa.

El o privi, străduindu-se să-şi compună o mină severă şi supărată:

- Locotenent Fabre, când totul se va termina, aminteşte-mi să-ți dau o mamă de bătaie!

- Ei, na! De-abia aştept, comandant Corentin! Atunci când Boris şi Elsa ajunseră la etajul paisprezece în biroul lui Pierre-Antoine Saleze, văzură un spectacol care îi lăsă fără voce: senatorul era încă întins la pământ, legat şi cu căluş în gură, iar cele patru fete se îmbrăcaseră şi stăteau în picioare, contemplând cu un aer tâmp canapeaua care se găsea în fața lor.

Pe canapea se găsea Aime Brichot care aruncă o privire disperată de ajutor către Boris. Cu corpul gol lipit de al lui, ținându-l strâns în brațe, Marie-Laure Argentan îl sufoca efectiv pe Aime Brichot care îşi ştergea continuu sudoarea de pe frunte cu dosul palmei.

Marie-Laure se agăța de el cu o energie disperată. Îşi înfundase fața în scobitura umărului şi repeta fără încetare aceeaşi frază:

- Nu te îngrijora, mamă! Eu...

Dar ceea ce era cel mai impresionant, aproape înspăimântător, ceea ce îi strânse inima lui Corentin, era vocea cu care Marie-Laure Argentan îşi psalmodia litania fără sfârşit.

Nu mai era vocea răguşită, gravă, cavernoasă pe care Boris o auzise atunci când năvălise în birou.

Nu era nici vocea naturală a tinerei femei.

Era o voce cântată, dulce, liniştitoare, plângăcioasă aproape. Era vocea unei fetițe, care exprima interminabil suferința întregii sale vieți, devenită prea greu de purtat.

- Nu te îngrijora, mamă, te voi răzbuna!

Capitolul XIII

- Intră, e deschis!

Ascultând de vocea masculină care venea din interiorul apartamentului, Boris Corentin răsuci butonul metalic şi împinse uşa cojită şi murdară. Se strâmbă involuntar; palmele îl mai dureau încă, după zborul din ajun, aşa cum se exprimase Elsa.

Afacerea Saleze nu se terminase decât de câteva ore. Mai erau încă

interogatorii de luat, de verificat, rapoarte de întocmit şi, în cazul lui Corentin şi Brichot - de găsit ceva justificări. Pentru care motiv nesocotiseră un ordin primit şi continuaseră o anchetă pe cont propriu.

Boris Corentin hotărâse că pentru el toate astea mai pot aştepta un pic şi, imediat ce se trezise, se spălase, se îmbrăcase şi venise cu un taxi direct în suburbia Andre-Fortier.

Pătrunse în apartament, unde domnea acelaşi miros de prăjeală care îl frapase prima dată. Îl găsi pe Mehdin Chabib în acelaşi fotoliu de lemn închis la culoare, uitându-se la ecranul televizorului fără a părea că vede ceva. Cu faţa slăbită, cu obrajii acoperiţi de o barbă de două sau trei zile, în întregime albă, bunicul Zohrei părea mai bătrân cu zece zile decât acum patru zile, când îl cunoscuse.

Acum era chiar un bătrânel care ridicând uşor capul către el îi trimise o privire de o tristeţe fără margini.

- Deci, aţi reuşit... murmură el cu un gest slab făcut cu mâna pe care se vedeau venele multe şi albastre.

- V-am făcut o promisiune, domnule Chabib, şi mi-am ţinut-o, răspunse blând Corentin. În curând, bărbatul care a omorât-o pe nepoata dumneavoastră va fi după gratii. Şi, foarte probabil, pentru multă vreme...

Asupra acestui „curând", Boris era conştient că exagera puţin. Era cert că începuseră demersurile pentru ridicarea imunităţii parlamentare a lui Pierre-Antoine Saleze. Dar asta cerea timp. Şi apoi, trebuia făcută instrucţia dosarului... lungă, delicată şi complicată. Şi de abia apoi, judecătorul care să dea o condamnare pentru omor.

- Vă mulţumesc pentru tot ce aţi făcut, domnule Corentin, şopti Mehdi Chabib. Sunteţi un om de onoare şi sunt tot mai puţini aşa ca dumneavoastră. Va veni vremea să părăsesc această lume sălbatică şi violentă, mai ales că nu mă mai ţine nimic aici...

- O mai aveţi încă pe frumoasa dumneavoastră fiică... mama Zohrei, obiectă uşor Boris Corentin, doar pentru a spune ceva.

Privirea lungă pe care i-o adresă interlocutorul lui îl făcu să plece ochii.

- Nu începeţi să mințiți tocmai acum, domnule Corentin, articulă

bătrânul. M-ați înțeles foarte bine...

Ridică brațul de parcă ar fi vrut să dea o binecuvântare:

- Şi acum, lasă-mă te rog singur...

Boris era deja la uşa salonului, când vocea spartă a lui Mehdi Chabib se auzi din nou:

- Domnule Corentin, când o voi întâlni pe micuța mea Zohra, în împărăția lui Allah, îi voi spune ce om bun şi drept sunteți, şi ne vom ruga împreună pentru dumneavoastră...

Boris Corentin părăsi apartamentul mai emoționat decât ar fi vrut.

Din fericire, afară soarele continua să ardă cu aceeaşi strălucire indiferentă şi liniştită. Aerul pur şi rece părea că are acum capacitatea de a şterge toate mizeriile condiției umane...

Boris simți cum trupul i se încordă atunci când îi găsi sprijiniți de maşina de serviciu pe Aime Brichot şi pe Elsa Fabre.

- S-ar spune că nu prea ai chef să rămâi singur... spuse Brichot.

- Şi apoi, am câteva chestii să-ți spun, completă Elsa învăluindu-l cu o privire îndrăgostită. Marie-Laure Argentan tocmai a fost admisă la clinica psihiatrică din Saint-Adjutor: este cea mai luxoasă şi cea mai bună din estul Franței!

- Are atât de mulți bani? se miră Corentin urcând în maşină.

- Nu asta e cel mai interesant. Încă de pe patul spitalului, Pierre-Antoine Saleze a anunțat că recunoaşte toate acuzațiile care i se aduc. A povestit şi de violul asupra mamei lui Marie-Laure.

- Asta nu-l va împiedica să facă puşcărie! spuse Boris Corentin gândindu-se la Zohra Chabib, martira cartierului Andre-Fortier.

- E valabil şi pentru Amin Al-Whalid care e responsabil cu organizarea poştei din care a murit Zohra.

- Şi Leila şi celelalte fete? întrebă Boris.

- Sunt minore toate, răspunse Elsa Fabre, dând uşor din umeri. În măsura în care Amin Al-Whalid pretinde că poşta de ieri seară a fost organizată ca un joc erotic de către Marie-Laure Argentan şi se pare că aceasta nu pare a pretinde contrariul, totul se va solda cu o mică săpuneală. E bine totuşi că mulțumită depoziției spontane a Leilei, ați putut să regăsiți pista Saleze...

- Şi apoi, dacă am înțeles eu bine, nimeni nu vrea să facă prea mul-

te valuri în jurul a ceea ce s-a întâmplat în biroul lui Saleze, adăugă Brichot. Chestie de prestigiu a Parlamentului european...

- Şi noi? întrebă Corentin. Bănuiesc că am terminat cu târfele pentru care am fost trimişi aici.

- Pentru început, avem mult mai puține griji decât căpitanul Philippe Malard, care a mărturisit imediat că a antedatat intenționat depoziția lui Saleze, la cererea acestuia din urmă. Va fi probabil trecut în rezervă. Cât despre noi, bătrâne...

Aime Brichot zâmbi larg:

- I-am telefonat lui Baba. Bineînțeles că a început să ne înjure, să urle că suntem nişte nemernici iresponsabili - mai ales despre tine, şi...

- Treci mai departe!

- Şi, în final şi-a încheiat tirada asigurându-mă că primul care va îndrăzni să ne deranjeze, se va ocupa personal de el, la cel mai înalt nivel! Elsa Fabre bătu bucuroasă din mâini:

- Aha! Iată o veste bună! Trebuie sărbătorit! Ştiți la ce m-am gândit? Aş avea chef de ceva. Şi ştiți de ce?

- Nu, răspunseră cei doi bărbați în acelaşi timp. Chipul Elsei se îmbujoră uşor şi continuă coborându-şi privirea:

- Cred că aş participa la o mică „poştă"... În fața uimirii bărbaților, ea izbucni în râs:

- Dar o „poştă" în felul meu: doar eu şi bărbatul pe care l-am ales! Şi vreau unul care să fie capabil să „poştească" toată noaptea!

Apoi, pentru a nu mai exista nici un dubiu asupra identității partenerului, Elsa puse mâna pe coapsa lui Boris şi începu să urce atât cât îi permitea locul, fără să rişte ca bărbatul să scoată maşina în decor...

Cuprins:

Capitolul I 1
Capitolul II 28
Capitolul III 35
Capitolul IV 46

Capitolul V 56
Capitolul VI 62
Capitolul VII 75
Capitolul VIII 80
Capitolul IX 89
Capitolul X 94
Capitolul XI 102
Capitolul XII 106
Capitolul XIII 126